

မုဗိုလ်နှင်းဆီ

သားသက်ကလေး ဖြန့်ပေးပါ

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ယဉ်မိုးပိုင်
(ဆောင်းညပြာသို့ စာပေ)
အမှတ်-၄၃၊ ၃ (ဘီ)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)
သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုံး-၀၁ ၃၉၉၀၆၄
- အတွင်းပလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - သီရိမေ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - (Asia Glory)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
(ပထမအကြိမ်)
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀

၀၉၅ . ၈၃

မူပိုင်နှင်းဆီ
သားအသက်ကလေးပြန်ပေးပါ /မူပိုင်နှင်းဆီ - ရန်ကုန်
ဆောင်းညပြာသို့ စာပေ ၂၀၁၄ အောက်တိုဘာ
၂၀၃ စာ အလျား ၁၂.၇ စင်တီ၊ အမြင့် ၁၇.၇၈ စင်တီ
(၁) သားအသက်ကလေးပြန်ပေးပါ

မင်္ဂလာပါရှင် . . .

ဒီဝတ္ထုလေးအကြောင်း မပြောခင်မှာ ကျွန်မချစ်တဲ့ ပရိသတ်
ကြီးတွေကို ဆုတောင်းစကားလေး အရင်ပြောပါရစေနော် . .

လာမဲ့နေ့သစ်တွေမှာ အမျက်ဒေါသတွေ နည်းပါးပြီး စိတ်
၏တည်ငြိမ်ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်းနဲ့အတူ ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကြဲ
လို့ ညာဘက်က တစ်လှည်း ဝင်နိုင်လောက်အောင် စီးပွားရေးတွေ
အဆင်ပြေပါစေ။ လျှင်တန်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်
ရှင်။

လူ့ဘဝမှာ မတူညီတဲ့ စိတ်ထားလေးတွေ ရှိကြစမြဲမို့ ကိုယ့်
ခံယူချက်နဲ့ကိုယ် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြတဲ့ မိသားစု နှစ်စုအကြောင်းကို
ကျွန်မ ရေးပြပါ့မယ်။

အပြင်မှာလည်း တကယ်နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနိုင်တဲ့ character
မို့ပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်နေ့တော့သေရမှာပါ။ မသေခင်အချိန်
တိုလေးအတွင်းမှာတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်အတိုင်း၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်

ဆောင်းညပြာ သို့စာပေ

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၈

တဲ့အတိုင်း ပြုမူနေထိုင်ခဲ့ပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တတွေ တစ်
ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်မယ့်အစား ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲ
ပါစေ. . . ဘယ်တော့မှ နောင်တမရနိုင်မယ့်ဘဝမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်
ခွင့်ရခဲ့ရင်. . .

ကျွန်မရဲ့ပရိသတ်တွေရော. . . အဲဒီဘဝနှစ်ခုမှာ ဘယ်လိုဘဝ
မျိုးနဲ့ နေထိုင်ချင်ပါသလဲရှင်. . . #

ပိုက်ဆံရှိပြီး သိက္ခာမရှိသူတွေအတွက်. . .

မူပိုင်နင်းဆီ

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

(၁)

♫ နေ့လည်း ရိုက် x x ညလည်း ရိုက် x x ဂါဟာ daily
duty မနက်လည်း ရိုက် x x ညလည်း ရိုက်မယ် x x x facebook
crazy . . . ♫

ဟဲလေးရဲ့သီချင်းကို ထိပ်ဆုံးခရဲ့အထိန်းတော်တွေက ဆို
တတ်သလို ဆိုပေးနေကြသည်။

စာသားတွေက မှန်ချင်မှ မှန်မည်။ ဖေ့စ် ဘုတ်ကို ဖေ့ဘုတ်
ဟု ဆိုနေကြသည်။ ဒီသီချင်းကို ထိပ်ထိပ်က အသေကြိုက်တော့ သူ
တို့ရဲ့ဆိတ်ဦးနှောက်ကလေးတွေက အသေအကြေမှတ်ထားရသည်။
ရအောင် ကျက်ထားရသည်။ အဲဒီသီချင်းဆိုပေးရင် ထိပ်ထိပ်လေးက
ဖင်ကုလေး လိမ်လိမ်ပြီး ကတတ်သည်မို့ အားလုံးက ပွဲတွေကျနေကြ
သည်။

“ဟယ်. . . တို့သမီးလေးက တော်လိုက်တာတော့. . . ကတာမှ
ဖင်လေးကို လိမ်နေတာပဲ၊ ကြီးလာရင် မင်းသမီးလုပ်လို့ရပြီ”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

“ကပါဦး ထိပ်ထိပ်ရယ်၊ မမတို့ ပျင်းနေလို့”
ထိပ်ထိပ်မှာ အထိန်းတော် ငါးယောက်တောင်ရှိသည်။

အယ်နီနဲ့ အယ်လီဟုခေါ်သည့် ကရင်မကလေး နှစ်ယောက်၊
ထွေးထွေးနဲ့ မိလှိုင်ဟုခေါ်သည့် ကောင်မလေးက နှစ်ယောက်ရှိပြီး
ကြီးဦးဟုခေါ်သည့် အဒေါ်ကြီးက ထိပ်ထိပ်ရဲ့ စားရေးသောက်ရေးကို
အထူးတာဝန်ယူထားရသည်။

ထိပ်ထိပ်ရဲ့ မိဘတွေက နာမည်ကြီးစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး
တွေဖြစ်ကာ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်မှအလုပ်၊ ငွေ . . . ငွေ . . . ငွေနဲ့ သူတို့
ဦးနေောက်ထဲမှာ ငွေပဲ ရှိသည်။ ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိုကျိတက်။ ဒါနဲ့
တောင် ဘာကို လောဘတွေကြီးပြီး ငွေကို သဲကြီးမဲကြီးရှာနေသလဲ
ဆိုတာ သူတို့မူပဲ သိမှာ။ သူတို့ဆီမှာပဲ အဖြေက ရှိလိမ့်မည်။

ရွှေတောင်ကြားထဲက ခြံနှင့်အိမ်ကို ကျဉ်းလို့ဆိုပြီး သုဝဏ္ဏ
ဘက်မှာ ခြံအကျယ်ကြီးနှင့် အရမ်းကို ကျက်သရေရှိတဲ့ ခမ်းနားတဲ့
အိမ်ကြီးကို ထပ်ပြီးဝယ်သည်။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေနဲ့ ရေကူးကန်နဲ့ ခြံကြီးက ပုံပြင်
တွေထဲက နန်းတော်ကြီးတွေလိုပဲ ခမ်းနားလေသည်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာတော့ ထိပ်ထိပ်က ဘုရင်မပဲ။ ထိပ်ထိပ်လိုချင်
တာဆိုရင် နာရီမဆိုင်း ချက်ချင်းရစေတဲ့ စေတစ်လုံးပိုင်ရှင်မလေးပါ။

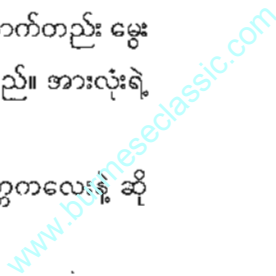
ထိပ်ထိပ်ရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေမှာ တန်ဖိုးကြီးအိမ်ခြံမြေတွေ
လက်ဆယ်ချောင်းလောက်တော့ အသာလေး ရှိလောက်သည်။ ပြည်
လမ်း၊ အာတီးယားလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ကိုးမိုင်၊ ဗဟန်းဘက်မှာ ခြံတွေ၊
တိုက်တွေ ပိုင်ပြီး လူမနေတဲ့ ခြံနဲ့ အိမ်တွေကိုတော့ နိုင်ငံခြားသား
တွေကို ဒေါ်လာနဲ့ငှားစားပြီး ထောနေကြတာ။ ကွန်ဒိုတွေဆိုလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။

ဒါနဲ့များတောင် ထိပ်ထိပ်ရဲ့ အဘိုး ဦးမင်းခေါင်နဲ့ အဘွား
ဒေါ်ကလျာတင်တို့မှာ လောဘကို အတောမသတ်နိုင်အားပါ။ တရား
ဘာဝနာနဲ့ သံသရာက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း အား
မထုတ်နိုင်ကြသေးပါ။ သူတို့သမီး နေဇာမင်းခေါင်လိုပဲ စီးပွားရေးမှာ
လောဘကြီးလေသည်။

အဲဒီတော့ သူတို့တွေရဲ့ အမွေကိုဆက်ခံမယ့် ထိပ်ထိပ်လေး
ကတော့ တော်တော့ကို ကံထူးတဲ့ မဟာကံထူးရှင်မလေးပေါ့ . . . ။

ထိပ်ထိပ်လေးဟာ အားလုံးက စိုင်းပြီး အလိုလိုက်ဖူးဖူးမှတ်
ထားလို့ နည်းနည်းတော့ ဆိုးချင်သည်။ သမီးတစ်ယောက်တည်း မွေး
ထားတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်လေးကလည်း ရှိသည်။ အားလုံးရဲ့
အချစ်ကို သူတစ်ယောက်တည်းလိုချင်တာမျိုးပေါ့။

ထိပ်ထိပ်ဟာ ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးပေမယ့် အတ္တကလေးနဲ့ ဆို

သလိုပါပဲ။ လူတွေအားလုံးရဲ့ဂရုစိုက်မှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တစ်ဦးတည်းမူပိုင်ယူထားချင်တဲ့ 'ထိပ်ဆုံးခဲ'လေးပါ။

ထိပ်ထိပ်ရဲ့အမေ 'နေဇာမင်းခေါင်' ဆိုတဲ့... မိန်းမဟာ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးကာ ဥစ္စာနေဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်၊ ငယ်ဂုဏ်တွေ ပေါင်းစပ်ပြီး တဝမှာ မာန်ကလေးတော့ ရှိသည်။ ပြောတာဆိုတာ နေတာထိုင်တာတွေကအစ သာမန်လူတွေထက် ထူးခြားကာ အဆင့်အတန်းရှိသည်။ အဆင့်မြင့်မြင့် ပြောဆို နေထိုင်တတ်သည်။

လုပ်ယူထားတာမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်ဟန်ကိုက ထူးခြားနေသည်။ လမ်းလျှောက်ရင် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားကာ Self Confidence အပြည့်ဖြင့် သွက်သွက်ကလေးလျှောက်တော့ အရမ်းတို Smart ကျသည်။

အဝတ်အစားဝတ်ရင်လည်း neat & tidy ဖြစ်ပြီး ဥပမာပြောရရင် ယိုးဒယားက ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ယင်လတ်ရှင်နာဝတ်ထရာလိုမျိုး နေဇာက ဝတ်တတ်သည်။ နေတတ်သည်။

ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း ဩဇာညောင်းသေးသည်။ နေဇာရဲ့ယောက်ျားဂုဏ်ရှိန်က ယောက္ခမတွေ ထူထောင်ပေးထားတဲ့ Construction တစ်ခုမှာ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နေရတဲ့ ပညာတတ်အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပါ။

နေဇာက 'ထိပ်' Travels & Tour ကုမ္ပဏီထောင်ထားပြီး ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပခရီးစဉ်များစွာကို စီစဉ်ပေးနေသူဖြစ်သည်။ အဲဒီတော့ ထိပ်ထိပ်ကလေးဟာ အဖေနဲ့အမေရဲ့မျက်နှာကို ညှိုးချုပ်မှသာ တွေ့နိုင်လေသည်။ တစ်နေ့ကုန် အထိန်းတော်တွေနဲ့ပဲ နေနေရရှာတာ။

ထိပ်ထိပ်က နာမည်ကြီးအင်္ဂလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ KG တက်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် အမေဖြစ်တဲ့ နေဇာကတော့ သမီးကို တစ်ခါမှ ကျောင်းအကြိုအပို့ မလုပ်ဖူးပါ။ ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဘွား ဒေါ်ကလျာတင်ကသာ သူ့မြေးမလေးကို ကျောင်းအကြိုအပို့လုပ်ပေးသည်။

ကျောင်းမှာလည်း ထိပ်ထိပ်က ဆိုးသတဲ့။ ကျောင်းက ပြန်လာရင် မှတ်ချက်တွေ တစ်သိတစ်တန်းကြီးပါလာပါလေရော။

အတူနေ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ညာတာစိတ် မရှိပါဘူး။ လစ်ရင် လစ်သလို ဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက်တာပဲတဲ့။ တစ်ခုခုဆို သူက အရင်ဦးအောင် လုလိုက်တာမျိုးပေါ့။ သူငယ်ချင်းရဲ့ခဲတဲတွေ လုလို့ ဆရာမတွေက နေရာပြောင်းပေးရတာလည်း ခဏခဏ။ နောက်ဆို ထိပ်ထိပ်ကို ပြောင်းပေးစရာ ဆရာမကြီးရုံးခန်းပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ဆရာမတွေက ပြောတယ်ဆိုပဲ။

ဒါတွေကို ဒေါ်နေဇာတို့က မသိတာမဟုတ်။ သိသိကြီးနဲ့ ကိုအလုပ်တွေပိစီးကာ သမီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်တာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သမီးကိုသာ အချိန်မပေးနိုင်ရင်နေမယ် နေဇာမင်းခေါင်တို့က ယောက်ျားကိုတော့ သေအောင်အချုပ်တော်တဲ့ မိန်းမ။ အဲဒီပညာတွေကြောင့် ဂုဏ်ရှိန်တို့က နေဇာရှေ့ ရောက်ရင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ မင်္ဂလာဆောင်ထားတဲ့ သတို့သမီးလေးလို ဆက်ဆံသည်။ သေအောင်ချစ်လေသည်။

နေဇာက ကွန်ဒိုတစ်ခုမှာဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီထဲမှ ကျော့ရှင်းလှပစွာ လျှောက်လှမ်းလာပြီး ဓာတ်လှေကားထဲကိုဝင်ကာ ကားပါကင်ရှိရာ မြေညီထပ်သို့ နှိပ်လိုက်လေသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်လာတော့ နေဇာက သူမရဲ့ Note 3 ဖုန်းလေးကိုထုတ်ပြီး ဂုဏ်ရှိန်ဆီ ဖုန်းဆက်လေသည်။ ဖုန်းဝင်သွားတော့ သူမအသံ ပျစ်ချွဲချွဲ အီအိကလေးဖြင့်

“မောင်. . . ချစ် ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲဟင်. . . မောင် စောင့်နေတာ ကြာသွားရင် sorry နော်၊ မောင့်ဆီရောက်မှ အတိုးနဲ့ လျော်ကြေးမယ်နော်”

မိန်းမဆီက အဲဒီလို အီအိကလီအသံလေးတွေပဲ နေ့တိုင်းကြားလာရတာ တစ်ခါမှ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းပြီး ရန်မဖြစ်ဖူးပါ။ ချိုသာတဲ့ စကားတွေ၊ သာယာပြီး ချွဲနဲ့တဲ့ စကားလေးတွေနဲ့ ဒီမိန်းမက သူ့ဘဝကို ရစ်နွယ်ခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားစိတ်နဲ့ ခံစားပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် နေဇာကို သူ တစ်ခါမှပဲငြီးငွေ့ဖူးပါ။ အမြဲတမ်း လိုအပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ အဲဒီလို ဖြစ်အောင်လည်း နေဇာက ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ဆဲဖြစ်သည်။

“ချစ်. . . မောင်တို့ရဲ့ အပန်းဖြေအိမ်လေးကိုပဲ လာခဲ့လေ. . . ဒီနေ့ ချစ်နဲ့မောင် ဝိုင်ကောင်းကောင်းလေး သောက်ကြတာပေါ့. . . ပြီးတော့ ချစ်ကြိုက်တဲ့ ဆူရှီနဲ့ ငါးကင်လည်း မောင်ဝယ်ထားတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဟင်. . . မြန်မြန်လာကွာ၊ မောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

မောင့်ရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တဲ့ ခပ်ချွဲချွဲ အသံကြောင့် နေဇာက သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“မောင်နော်. . . ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ခု လာနေပြီ သိလား. . . သိပ်ကဲတာမဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့် မောင့်ကို စိတ်မချတာ သိလား”

နေဇာက သူမရဲ့ ဖာမ်းဒီးကားကြီးကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လာရင်း သူမယောက်ျားကို သမီးရည်းစားတွေ အီသလို ကျကျလုပ်နေသည်။

ဂုဏ်ရှိန်က ဖုန်းထဲမှာ အသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ နေဇာအသံလေးကို ကြားပြီး ပိန်းမဖြစ်သူရဲ့ အလှကို ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါးလေးက သေးပြီး ဝမ်းဗိုက်မှာ အဆီပိုမရှိ၊ ချပ်ချပ်နေကာ

မိန်းမတစ်ယောက်မှာရှိသင့်တဲ့ တင်ပါးလုံးလုံးလေးက သူ့ကို ခုချိန်ထိ ဆွဲဆောင်နေဆဲပင်။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ ကလေးတစ်ယောက်အမေပါလို့ ကျိန်တွယ်ပြီး ပြောရလောက်အောင် နေ့ဇာရင်သားက တင်းရင်းပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သွေးဆူစေသည်။ နီးကြွစေသည်။ နေ့ဇာမျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်ကြီးထဲက မျက်လုံးတွေက အမြဲတမ်း ရွန်းလဲ့ကာ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးတွေက သူများတွေလို မျက်တောင်တုတ်ပစ်ရာမလိုပေ။

ပြီးတော့ နေ့ဇာနှုတ်လုံးလုံးလေးနဲ့ ထူအိပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး။ သူ ခဏ ခဏ အသည်းယားပြီး နမ်းမိတဲ့ ချစ်ဖုန်းရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြောရင်းနဲ့တောင် လွမ်းချင်လာပြီ။

ဒီလောက်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မိန်းမကို သူ တစ်နေ့မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိတာ သူ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အပန်းဖြေစံအိမ်လေးက သန်လျင်ဘက်တွင်ရှိသော တစ်ထပ်တိုက်လှလှလေး ဖြစ်သည်။ အဲဒီကို တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ သူတို့ သွားနေကျ။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်သည်။ ငြိမ်သက်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မှာ အချစ်စိတ်တွေကို ပိုပြီးနိုးဆွဲစေသည်။

နေဇာဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့အကြိုက်ကို သိသူပီပီ အလိုလိုက်ကာ အကြိုက်ဆောင်တဲ့နေရာမှာတော့ no one ပါ။ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် အိမ်က သမီးကိုပင် မေ့ထားနိုင်လေသည်။

နေဇာကားလေးက သန်လျင်ရှိ အပန်းဖြေခြံလေးအတွင်း ကွေ့ဝင်ကာ အိမ်ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရင်း

“မောင် ချစ်လာပြီ”

ဟု အသံပြုလာခဲ့သည်။ ဂုဏ်ရှိန်က ဘီဒီနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ နေဇာကိုယ်လုံးလေးကို အနောက်မှရုတ်တရက် သိမ်းကြားပြီး ဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“မောင် . . လန့်သွားတာပဲကွာ၊ သွား . . ဆိုးတယ်”

“ဆိုးတယ်ကွာ . . ဆိုးတယ် . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ချစ်က မောင့်ကို အကြာကြီးစောင့်ခိုင်းထားတာကိုး”

ဂုဏ်ရှိန်က နေဇာကိုယ်လုံးလေးကို သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်ပြီး နေဇာကို စကားပြောခွင့်မပေးတော့ပေ။ သူ စွဲမက်ရလွန်းတဲ့ နေဇာနှုတ်ခမ်းလေးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ နမ်းပစ်နေမိသည်။ ထို့အတူ နေဇာရဲ့တုန်ပြန်အနမ်းများအောက်မှာ သူနစ်မြုပ်နေရင်း နေဇာလက်ကလေးတွေက သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာခဲ့သည်။

သူ့လက်တစ်ဖက်က နေ့လှိုင်းကျည်ကျည်လေးပေါ် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားရင်း နေ့လှိုင်းဆုံဆုံခွေခွေလေးတွေကို အနားမရှိ ထိုးဖွနေမိသည်။

အချိန်အတော်ကြာမှ ဂုဏ်ရှိန်က နေ့လှိုင်းကို လွှတ်ပေးလေသည်။

“မောင်. . ချစ်ရေချိုးချင်တယ်. . ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေလို့”

“နောက်မှ ချိုးကွာ. . နော်”

“မောင်ချိုးပေးရမှာနော်”

“ချိုးပေးမှာပေါ့. . ခုတော့ လာ”

ဂုဏ်ရှိန်က နေ့လှိုင်းကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုပြီး စေ့ခနဲ ပွေ့ချီကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့လေသည်။ နေ့လှိုင်းက ဂုဏ်ရှိန် လည်ပင်းကို ယီးလေးခိုကာ အပျိုဖျန်းကလေးတစ်ယောက်လို တဟင်းဟင်းဖြင့် သဘောကျကာ ရင်တွေခုန်နေခဲ့လေသည်။

မွေ့ရာအိအိလေးပေါ် နေ့လှိုင်းကိုယ်လေးကို အသာချစဉ် သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ထားတဲ့ နေ့လှိုင်းလက်တွေက အားစိုက်ပြီး ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာတွေ နီးကပ်သွားကြသည်။ ဝင်လေးနဲ့ထွက်လေး ထိတွေ့သွားကြသည်။ အမြဲရနေကျ နေ့လှိုင်းရေမွှေးနံ့လေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေပြန်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် နေ့လှိုင်းကို သူ နမ်းမိပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူမက်မက်မောမောရှိလှတဲ့ နေ့လှိုင်း ဗိုက်သားချပ်ချပ်လေးတွေက နေ့တစ်ဆင့် အကြည့်တွေ ရွှေ့မိစဉ်မှာတော့ သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဆောင့်ပြီး ခုန်လာသည်။

နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ သူတို့ကမ္ဘာမှာ အချစ်ဆိပ်တွေတက်ပြီး အားလုံးကိုမေ့ကုန်သည်။ ထိပ်ထိပ်ဆိုတာလည်း သူတို့ မသိတော့။ ရမွက်မီးတောက်တွေက နှစ်ယောက်လုံးကိုဝါးမျိုနေပြီလေ။

သူတို့က VIPရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ 'ထိပ်ဆုံးခဲ'ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးမှာတော့ ထိပ်ထိပ်လေး သောင်းကျန်းလို့ တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောတွေ ခိုက်ပြီး ကျွက်ကျွက်ညနေကြသည်။

“မာဇိုကိုခေါ်ပေး. . ခုခေါ်ပေး. . ထိပ်ထိပ် မာဇိုနဲ့ပဲ အိပ်မယ်. . အီး. . ဟီး”

ထိပ်ထိပ်ရဲ့အထိန်းတော် ကြီးစိုးလည်း အာခေါင်ခြစ်ပြီး ပြုလန်အောင် အော်ငိုနေတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ဇောဇွေးတွေပြန်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှကို ချောလို့မရတာ။

အယ်နီနီအယ်လီ ကရင်မလေးတွေက -

“ထိပ်ထိပ်ရေ. . ဟဲလေးသီချင်းဆိုပေးမယ်. . တို့တွေ အတူဘု ကကြမယ်နော်”

“တင့်အင်း.. တင့်အင်း.. ကဘူး၊ မာမိုကိုပဲ ခေါ်ပေး”

ထိပ်ထိပ်က ငိုယိုပြီး ဒေါသပါထွက်လာပုံရသည်။ အနားမှာ ရှိတဲ့ အရုပ်တွေနဲ့ အယ်နီတို့ညီအစ်မတွေကို စိတ်ရှိုလက်ရှိ ကောက်ပေါက်လေသည်။

ထွေးထွေးက -

“ကဲ.. ငါမပြောဘူးလား၊ ဒီအချိန်ကျရင် သူ မရတော့ပါဘူးလို့.. သူ့ကို ဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရဘူး”

ထွေးထွေးစကားဆုံးတော့ ဒေါ်ကလျာတင်က အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း -

“ထိန်းလို့မရတာ ညည်းတို့တွေ ညှဲလို့ပေါ့အေ၊ ငါမြေးအဖြစ်မှ မဟုတ်တာ။ လာ.. မြေးလေး၊ ဘွားဘွားတို့ ကာတွန်းကား သွားကြည့်ကြမယ်”

ချောကာမှ ထိပ်ထိပ်က ပိုပြီးဆိုးနေသည်။

“မကြည့်ဘူး.. ဘွားဘွားနဲ့လည်း လိုက်ဘူး.. သွား.. သွားဘွားဘွား ထွက်သွား”

အဘွားကိုပါ သူက မောင်းထုတ်နေလေပြီ။

ဒေါ်ကလျာတင်က မြေးမလေးကို ခြိမ်းခြောက်ကြည့်သည်။

အငိုများ တိတ်မလားပေါ့။

“ထိပ်ထိပ်.. အဲသလိုဆိုးနေရင် နင့်အမေကို နောက်ကလေးတစ်ယောက် အမြန်ယူခိုင်းလိုက်မှာနော်.. ဘာမှတ်နေလဲ”

“မယူဘူး.. မာမိ ကလေးမယူရဘူး၊ ထိပ်ထိပ်တစ်ယောက် တည်းပဲ နေမယ်.. အီး.. ဟီး.. ဟီး”

ပိုပြီး ငိုကြွေရှည်လာတော့သည်။

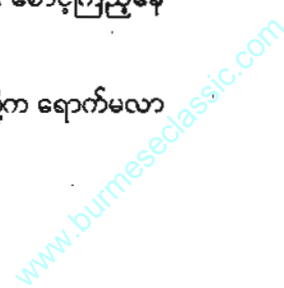
“တွေ့လား.. တွေ့လား.. စိတ်ပုတ်မလေး၊ ဒါလေးပြောမိတာနဲ့ ကောက်ကွေးနေလိုက်တာ.. ဒီနေ့ကျမှ သူတို့ လင်မယားကလည်း နောက်ကျနေလိုက်ကြတာ၊ ကြည့်ရတာ.. dinner သွားတာလား၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲပဲ ရောက်နေပြီလား မသိပါဘူး”

ဒေါ်ကလျာတင်လည်း စိတ်ညစ်လာလို့ ထင်သည်။ ပိုပြီး ပေါက်ပေါက်ဖောက်လာသည်။

သူ့မြေးမကိုလည်း သူ မနိုင်တော့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် နဲ့ သမီးဖြစ်သူကို မျှော်နေလေသည်။

ဦးမင်းခေါင်ကတော့ သွေးအေးသမားပီပီ Sky Net မှာ ပြုနေတဲ့ ချဲလ်ဆီးနဲ့ အာဆင်နယ်ပွဲကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

မျှော်တဲ့သူက မျှော်နေကြပေမယ့် နေဇာတို့က ရောက်မလာပါ။

ဦးမင်းခေါင်က ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ရတာ ဖိလ် မလာသဖြင့် လှမ်းပြီး ဆူသည်။

“ဟာကွာ. . ဒီကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် နင်တို့ နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ဘူးလား၊ ဘောလုံးပွဲကို ကောင်းကောင်းမကြည့်ရဘူး၊ နားကိုငြိုးနေတာပဲ. . တောက်”

ဒါတွေဟာ ‘ထိပ်ခေါင်ခ’ဆိုတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ နေ့တိုင်းကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေပဲ။

ပိုက်ဆံ ရှိပေမယ့် အမြဲပူတောင့်ပူဆာ ရှိနေတတ်တာ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့လူတွေရဲ့ စိတ်တွေမှာ မီးတွေ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး လောင်မြိုက်နေကြလေရဲ့။

ထိပ်ထိပ်လေး မောပြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ။

ခြံထဲကို ဂုဏ်ရှိန်နဲ့ နေ့ဇာကားက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဝင်လာကြသည်။ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ဝင့်ထည်လို့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးက ပြန်လာသလား ထင်ရလေသည်။

“မောင် အသံတွေတော့ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ထိပ်ထိပ်လေး အိပ်ပြီနဲ့တူတယ်”

ခုတင်ပေါ်မှာ ထိပ်ထိပ်လေးက ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့အိပ်မောကျနေရှာသည်။

သမီးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ရှိန်နဲ့နေဇာက ညဝတ်အင်္ကျီတွေ လဲဝတ်ကြသည်။ မီးပိတ်ပြီး သမီးဘေးနားမှာ ဝင်အိပ်လိုက်ကြသည်။

ဒါ. . သူတို့မိသားစုရဲ့ တစ်နေ့တာဘဝပါပဲ။

ထိပ်ထိပ်လေးအတွက် ဝှေကလွဲလို့ မေတ္တာတရားကို ပုံအော့ပြီး ဝုံးပေါလအော့ မပေးနိုင်ကြတဲ့ မိဘတွေပါ။

(၂)

ခြံရံတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားစားပွဲက အကြီးကြီး။ ကြီးဆို အဖေ နဲ့အမေမှာ မွေးထားတဲ့ သားသမီးက ဆယ်ယောက်တောင် ရှိတာ။ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘောလုံးတစ်သင်းစာနီးနီး ရှိသည်။

တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်၊ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်တွေဆိုတော့ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ခြံရံက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီး ဆယ်ယောက်မြောက် အငယ်ဆုံး ညီလေးက ခုမှ မူကြိုတက်နေတုန်း။ ကြားထဲက ညီတွေ၊ ညီမတွေကျတော့ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းတွေရှိသလို မူလတန်း တက်နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိပေ။

ခြံရံတို့အဖေက သူ့ဌေးဗွဲ့လို့ ကျွေးနိုင် မွေးနိုင်လို့ ကလေး တွေ အများကြီး မွေးထားတာလားလို့ တွေးမိရင် လုံးဝလွဲသွားပါလိမ့် မယ်။

အဖေက နာမည်ကြီး အစိုးရကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှေ့မှာ သစ်သီးတွေရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တစ်ယောက်ပါ။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အမေကတော့ အိမ်မှာ သူ့ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အစားတွေ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးရင်းနဲ့ သူ့များတွေ လာအပ်တဲ့ အပ်ထည်လေး မဖြစ်စလောက်ကို ချုပ်ပေးရင်း အပိုင်ငွေလေးရအောင် ရှာနေတဲ့သူပါ။

ခြံရံက မိဘတွေ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကြားထဲက ရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းထားပေးတဲ့အတွက် ပညာရေးကို အထူးကြိုးစားခဲ့သည်။ ကျူရှင်မတက်ဘဲနဲ့ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်လာခဲ့တာ ခုဆို အဝေးသင်နဲ့ အီးမေဂျာတက်တာ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့တောင်ရပြီးပြီ။ ညီလေးတွေ၊ ညီမလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်း အပြင်အလုပ်တစ်ခုကို ရှာနေတာ။

အားလုံးထဲမှာ ညီလေး ထင်လင်းက ပညာပါရမီ နည်းရှာသည်။ သူ့ခမ္ဘာ စာတွေကို ကျက်ကျက်ပြီး ခဏခဏ မေ့သွားတတ်သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ကျလွယ်သည်မို့ ထင်လင်းကိုတော့ ခြံရံက ပို ဝရစိုက်ပေးရသည်။ ခုလည်း စာကျက်ပြီး မေ့သွားလို့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ထိုင်ငိုနေပြန်သည်။

ခြံရံက အမေအပ်ထည်အင်္ကျီတွေကို လက်ချုပ်လိုက်ပေးနေရင်း တွေ့သွားလို့ သူ့ညီအနားသို့ထသွားသည်။

“ညီလေး.. ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

“ကိုကြီး.. သား ဒီစာတွေကို မနေ့ကပဲ ကျက်ထားတာ၊ ခု

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ပြန်ဆိုကြည့်တော့ မရတော့ဘူး။ ဟီး.. အဲဒီလို ခဏခဏမေ့နေရင် စာတွေကျမှာ ကြောက်တယ်... အီး.. ဟီး”

ခြောက်တန်းပဲ ရှိသေးတဲ့ ထင်လင်းက စာမေးပွဲ ကျမှာကို ကြောက်ရွာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေသလဲဆိုတာ ခြံရံ သိတာပေါ့။

စာမေးပွဲကျရင် မိဘတွေ အခေါ်ခံရမယ်။ သူ့ကြောင့် မိဘ တွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်နေရှာတာ။ ထင်လင်းလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ကျန်တဲ့ ညီတွေ ညီမတွေမှာလည်း အပြည့်ရှိလို့ သူ့ဂုဏ်ယူသည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအားလုံး မိဘကို သိတတ်ကြ သည်။ ဒါဟာ.. လောကမှာ ငွေပေးပြီးဝယ်လို့မရတဲ့ မေတ္တာတရား နဲ့ နားလည်သိတတ်မှုပါပဲ။

အဖေနဲ့အမေကလည်း သားသမီးတွေကို ဆုံးမတဲ့အခါမှာ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်သာ ပြောပြပြီး ဆုံးမသည်။ တစ်ခါမှတုတ် ကိုင်ဖူးတာ မတွေ့ရ။

ခြံရံဆို အသက်နှစ်ဆယ် ရှိပြီ။ တစ်ခါမှ အရိုက်မခံရဖူးပါ။ အဲဒါတွေကြောင့် မေတ္တာဆိုတာ.. ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်လို့ပဲ သူ ထင် သည်။

“မင်း.. ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ညီလေးရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုမှ ယုံကြည်မှုမရှိရင် ဘယ်သူက ယုံတော့မလဲကွ.. ပြစမ်း.. ကိုကို ကြီး ရှင်းပြမယ်.. စာတစ်ပုဒ်ကို ဘယ်တော့မှအလွတ်မကျက်ရဘူး။ အလွတ်ကျက်နေပြီး အဓိပ္ပာယ်ကိုနားမလည်ရင် ခလုတ်တိုက်ရင် မေ့ သွားမှာပဲ.. ကိုကိုကြီးပြောတာ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား.. ကဲ.. ပြော၊ ညီလေး ဘာကိုမရှင်းတာလဲ”

ထင်လင်းက ဝိုတာရပ်သွားပြီး အားတက်လာပုံရသည်။

“ငရဲကာအကြောင်း နားမလည်ဘူး ကိုကိုကြီး”

“ဪ.. ငရဲကာ ဆိုတာ အရင်တုန်းက ပေါ်တူဂီလူမျိုး ကြေးစားစစ်ဗိုလ်ပေါ့။ ကြေးစားဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား.. အခ ကြေးငွေပေးပြီး ငှားထားတာလေ.. သူ့နာမည်က ဒီဗရစ်တို.. တဲ့။ နောက်ကျတော့ ဒီကောင်က သန်လျင်မှာ ခံတပ်အခိုင်အမာချပြီး မင်း နှုတ်တော့ပဲ။ ကုန်သင်္ဘောတွေဆီကနေ အခွန်အခတွေ မတရားယူ ငြိ ကြီးပွားနေတာ၊ သူ့ကို ဥရောပနိုင်ငံတွေကလည်း ငွေကြေးနဲ့လက် နက်တွေ ထောက်ပံ့ပေးထားတော့ အကောင်ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေ မမွေးသေးလို့ပေါ့ကွာ.. ဒီကောင် တွေ သူများနိုင်ငံကို လာပြီး မင်းမူနေတာ.. တောက်..”

ထင်လင်းလေး အာရုံ ပြောင်းသွားပြီ။ စစ်တိုက်တဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားတော့ လေသံက ကျယ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်... သားတို့သာ ရှိရင် ဒီကော့ကို ဖွဲ့ပစ်လိုက်မှာ”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက သူ့ရဲ့စက်အိုလေးကို တကုပ်ကုပ်နင်းနေရင်းမှ သားနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ ခြံရံအောက်က ညီမလေး ခြူးပွင့်က မီးဖိုထဲမှထွက်လာကာ ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ပြီး

“ထမင်းစားကြတော့မလား အမေ၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တော့ရပြီ”

“အရည်သောက်လေး ပါရဲ့လား ထမီး၊ နင့်အဖေက အခုတလော ထမင်းစားရင် နင် နင်နေလို့”

“အဖေ ကြိုက်တဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချို ချက်ထားတယ် အမေ”

မိဘနှစ်ယောက်၊ သားသမီးက ဆယ်ယောက်ဆိုတော့ ခြံရံတို့အိမ်ခန်းလေးမှာ တကယ့်ကို ငါးချဉ်သိပ်ထားသလိုနေနေရသည်။

အိမ်ပိုင်မရှိလို့ ငှားနေရတဲ့ဒုက္ခကလည်း မသေးလှ။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို အခန်းခဖိုးတင် ဆယ်သိန်းကျော်လောက် ပေးနေရတာ။ ကျောတစ်ခင်းစာဟာ ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ခြံရံတို့ တစ်မိသားစုလုံးက သိပြီးသားပါ။

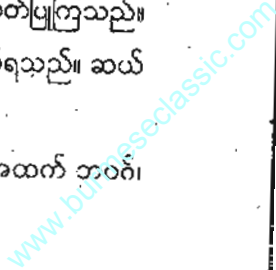
ဆယ့်နှစ်ပေခွဲ ပေခြောက်ဆယ်အခန်းလေးဟာ မိသားစုဆယ့်နှစ်ယောက်အတွက်တော့ ကျဉ်းလွန်းပါသည်။ ဒါတောင် ရှစ်လွှာမှာပဲ ဒီဈေးနဲ့ရတာ။ တစ်လ တစ်သိန်းဆိုတဲ့ ငွေပမာဏဟာ အဖေအတွက်တော့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို့ ခြံရံထင်သည်။

ခြံရံအောက်က ညီမလေး ညီမလေးတွေဟာ ကျောင်းဝတ်စုံကို လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ဝတ်သွားရတာ။ လူဆယ့်နှစ်ယောက်စာ စားအိုးကြီးအတွက် တစ်လ အသုံးစားရိတ် တစ်သိန်းပဲ အဖေ ပေးနိုင်တာ။ ဒါတောင် အဖေက ညဘက်တွေမှာ Taxi ထွက်ခွင့်လို့ရတာ။ ခြံရံက သားအကြီးဆိုတော့ ညဘက်တွေမှာ အဖေ့ကို စိတ်မချလို့ အဖော်လိုက်ပေးရသည်။

ခုတောင် အဖေ ကားမောင်းသင်ပေးထားလို့ ခြံရံ မောင်းတတ်နေပြီ။ အံ့နာခ ခြောက်ထောင်နုတ်ပြီး ငါးထောင်လောက်တော့ အိမ်ကိုပါအောင် ရှာရသည်။

အဖေ ကားမထွက်ခင် ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ မိသားစုတွေအားလုံး အိမ်ဦးခန်းက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ငါးပါးသီလ ခံယူပြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ တရားရှုမှတ်ရသည်။ ဆယ်မိနစ်တန်သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်တန်သည်ပေါ့။

တရား ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ မေတ္တာပို့ကြသည်။ အထက် ဘဝနိ။

အောက် အဝီစိမကျန် ရေမှာနေ ဆယ်ကုဋေ၊ ကုန်းမှာနေ ကိုးကုဋေ
အားလုံးသောသတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့ဖို့ အဖေက သင်ပေးထားသည်။
အဖေပြောနေကျ လက်သုံးစကားလေးက လောကမှာ အကောင်းဆုံး
ဆေးက သစ္စာနဲ့မေတ္တာတဲ့။ အထိရောက်ဆုံးလက်နက်ကလည်း သစ္စာ
နဲ့မေတ္တာပဲတဲ့။

ခြံရံက အဖေအကြောင်း တွေးနေတုန်း အမေက လှမ်းပြော
သည်။

“သားကြီးရေ . . အဖေနဲ့ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေခေါ်ကွယ် . .
ထမင်းစားရအောင်”

ဈေးရောင်းပြီး ပြန်လာတဲ့ အဖေဟာ . . ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့
အညောင်းအညာပြေဆိုပြီး အငယ်လေးတွေကို ခေါ်ကာ လမ်းထွက်
လျှောက်တတ်သည်။ ငါးဆယ်တန်မုန့်လေး တစ်ယောက် တစ်ထုပ်
လောက် အဖေက ဝယ်ကျွေးတယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့မှာ ပျော်လို့မဆုံးတော့။

“သား သွားခေါ်လာခဲ့မယ်၊ အမေလည်း နားတော့လေ . .
ထိုင်နေတာ ကြာပြီ . . တော်ကြာ အညောင်းမိနေဦးမယ်”

အမေ့ကို သတိပေးစကားပြောပြီး ခြံရံ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့
သည်။

ဟော . . အဖေနဲ့ သူ့ကလေးတစ်ယိုက်ကို မုန့်ဆိုင်ရှေ့မှာ

တွေ့ပါပြီဗျာ။ အငယ်လေးတွေက မုန့်ဝယ်ပြီး ခွဲတမ်းချနေကြတာကို
အဖေက တကြည့်ကြည့်လုပ်ပြီး ကြည့်နူးနေရှာတာ။

ခုနစ်ယောက်မြောက် ညီမလေးမိစူးက အရမ်းစေ့စပ်တာဆို
တော့ မုန့်ဝယ်တာကအစ စိစစ်တတ်သည်။ သူ့အောက်က ညီမလေး
နှင်းဝေကို ဆရာကြီးလုပ်နေသည်။

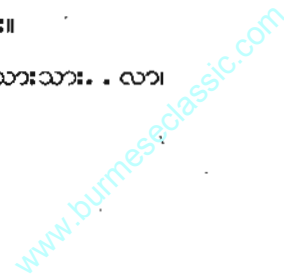
“ညီမလေး . . သကြားလုံးတွေ မစားနဲ့နော် . . အမေ ဆူလိမ့်
မယ် သိလား . . ဟောဒီ ကိတ်မုန့်လေးက တစ်ရာတဲ့၊ အဲဒါပဲ ယူပြီး
မမတို့ တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားရအောင်”

နှင်းဝေလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခြံရံက သူ့ညီမ နှစ်
ယောက်ကို ကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။ သူ့ အလုပ်ရလာတဲ့တစ်နေ့
ကျရင် ဆိုင်ကြီးတွေက တစ်သောင်းတန် ကိတ်အကြီးကြီးဝယ်ပြီး ညီ
မလေးတွေ ညီမလေးတွေကို ကျွေးဖြစ်အောင်ကျွေးမည်ဟု အားခဲထား
လိုက်သည်။

မူကြိုတက်နေတဲ့ အငယ်ဆုံးညီမလေး နေနေက အဖေ့ကိုကပ်
ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာပူဆာနေသလဲ မသိပါဘူး။

“အဖေ . . ထမင်းစားဖို့ အမေခေါ်နေပြီ၊ သားသား . . လာ၊
ကိုကြီးဆီကို လာ”

သားသားက သူ့လက်ကို လာဆွဲသည်။

“သားကြီးရေ . . . ညကျရင် မင်းအမေ သောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ထုပ်လောက် ပါဆယ်ဆွဲခဲ့ကွာ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ . . . မင်းအမေက ငါတို့ပြန်မလာမချင်း မအိပ်ဘဲ စက်ချုပ်ရင်း စောင့်နေမှာ”

အဖေပြောတဲ့အတိုင်းပင်။ အမေက ကားမောင်းတဲ့အလုပ်ကို အန္တရာယ်များတယ်လို့ ထင်နေသည်။ ညအက်ဆိုတော့ လူဆိုးတွေနဲ့များ တွေ့မလားပေါ့။ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျမှ အမေက စိတ်ချသည်။

ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းမအိပ်သေးဘဲ အငယ်လေးတွေအတွက် ကျောင်းသွားရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးရသေးသည်။ ညီမလေး ခြူးပွင့်က ညဦးကတည်းက ဟင်းတစ်ခွက်တော့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ ဒါမှ မနက်ကျရင် ထမင်းချိုင့်တွေ မိမှာလေ . . .

အိမ်မှာက မနက်တိုင်း ထမင်းကြော် ကြော်ရသည်။ လူများတော့ ကျန်တဲ့မုန့်တွေကို လက်မလှမ်းနိုင်ပါဘူး။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အမေ ချက်ကျွေးမှ ဖောဖောသီသီစားကြရတာ။ ကျန်တဲ့ရက်တွေကတော့ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းကြော်ပဲ။

တစ်ခါတလေကျရင် အဖေက ကားသိမ်းတာနဲ့ သူ့သားသမီးတွေစားဖို့ အကြော်စုံလေးတစ်ထောင်ဖို့လောက် ဝယ် ဝယ်သွားတတ်သည်။

ကားဆွဲကောင်းတဲ့နေ့တွေဆိုရင်တော့ အသုပ် တစ်ယောက်တစ်ပွဲစီ ပါဆယ်ဝယ်သွားပြီး ကျွေးတာ။

အဖေနဲ့ အမေဟာ ခြံရံအတွက်တော့ စံပြပါပဲ။ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တာကလွဲလို့ သားသမီးအပေါ်မှာ မေတ္တာ အပြည့်ထားနိုင်တာလည်း အဖေနဲ့ အမေပါပဲ။

“အဖေ တက်နှင့်လေ၊ သား ဝယ်ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဒါနဲ့ သား၊ နေ့ခင်းက အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ထားရဲ့လား”

“သား အိပ်ပြီးပါပြီ အဖေ . . . သားက အဖေကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ . . . အဖေက အသက်ကြီးပြီလေ . . . အဖေအိပ်ရေးဝမှ ဖြစ်မှာ”

“ရပါတယ်ကွာ . . . ငါ့သားတွေသမီးတွေ ငါ့ဘေးနားမှာရှိနေရင် အလိုလိုအားရှိပြီးသားကွ”

“ဟား . . . ဟား . . . သားတို့က အဖေရဲ့အားဆေးတွေပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွ”

ညီလေး ညီမလေးတွေ ဝိုင်းပြီး ရယ်နေကြသည်။ ဒီနေ့ည ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ လတွေ စုံနေလိုက်တာ။

* * *

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၃၄

ခြံရံတို့ရဲ့ ထမင်းဝိုင်းကြီးမှာ လူတွေ စုံနေသည်။ ထမင်းကို အားပြုပြီး အသီးအရွက်နဲ့အာလူးကို အားထားကာ နေ့တိုင်းအသက် ဆက်နေရတဲ့ ဘဝပါ။

ဒါတောင်မှ သူတို့မိသားစုဟာ ဘယ်တော့မှ အပြုံးမပျက်။ ဟင်းမကောင်းတဲ့ထမင်းဝိုင်းမှာ ဂျီကျတဲ့သူ၊ ငိုယိုတဲ့သူ တစ်ယောက် မှမရှိပါ။

သူတို့ရဲ့ထမင်းဝိုင်းမှာ ရယ်သံတွေ အမြဲဝေစည်နေသည်။ ဟင်းကောင်းကောင်းတစ်ခွက်မှမရှိဘဲ ဒီလိုရယ်နိုင်၊ စားနိုင်တာ မထူး ဆန်းဘူးလား။ ထမင်းစားတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အသက်ရှင်ဖို့ အသက်ဆက်ဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

တစ်နေ့တာ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ အတွေ့အကြုံလေးတွေကို နီး နှောဖလှယ်ရင်း သူတို့ထမင်းဝိုင်းလေးဟာ အမြဲတမ်းအသက်ဝင်နေ သည်။

“သားကြီး နိုင်နိုင်. . ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဘာဟာဒယ ရွှင်ဆေးတွေ တိုက်ကျွေးခဲ့သေးလဲ၊ အဖေကို ပြောပါဦး”

သားနိုင်နိုင်က ဒီအိမ်မှာ ဟာသဉာဏ်အရွှင်ဆုံး၊ ပျော်ပျော် နေပြီး ရယ်စရာအပြောဆုံးကလေး ဖြစ်သည်။

“သားတို့ ပုပွားကို ပြန်တုန်းက မျောက်ကို မျက်စိနောက်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၃၅

အောင် လိုက်စလွန်းလို့ အဲဒီမျောက်က ခဲလုံးကောက်ကိုင်ပြီး သား ကို လိုက်ပစ်တာ ပြောပြတော့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတယ် အဖေရ၊ ဘာတဲ့. . မျောက်ကတောင် မျက်စိနောက်တဲ့ကောင် တဲ့. . ပြောသေး တယ်”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းနဲ့ ကျန်တဲ့ကလေးတစ်သိုက်က ဝိုင်းပြီးရယ်ကြ သည်။ အဖေက ပုပွားဇာတိမို့ တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ဆို ပုပွားကို ပြန်လေ့ရှိသည်။

အမျိုးတွေအိမ်မှာ ခြံရံတို့မိသားစု လူခွဲပြီး တည်းရသည်။ တစ်ခါသွားရင် နှစ်ပတ်လောက်နေပြီး ဘုရားဖူးပြီးမှ ပြန်လာကြသည်။

“ကိုကိုကြီးက မျောက်နဲ့လောက်နဲ့စပ်ကျထားတာလို့ ပြော လိုက်ပေါ့”

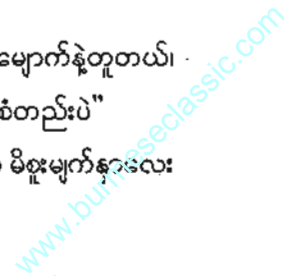
မိစူးက သူ့အစ်ကိုကို လှမ်းစတော့ နိုင်နိုင်က မိစူးခေါင်းကို လှမ်းပြီး ခေါက်သည်။

“ငါက မျောက်ဆို နင်လည်း မျောက်ညီမလေး မျောက်မပေါ့ ဟုတ်လား. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . မမစူးက မျောက်နဲ့တူတယ်၊ မျောက်ကို ဂါဝန်ဝတ်ပေးလိုက်ရင် မမစူးနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ”

အဝယ်ဆုံး ညီလေး နေနေက ပြောတော့ မိစူးမျက်နှာလေး

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

စုကာ မောက်အိုမလေးလို အိုသွားသည်။ မိစူးရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လာလို့ အဖေက တဟားဟားအော်ပြီး ရယ်လေသည်။

“မောင်လေးနော်. . နင် ငါ့ကို ပြောရင် နင့်အကြောင်းတွေ ငါဖော်ကောင်လုပ်လိုက်မှာ သိလား၊ ညဆို အိပ်ရာထဲမှာ သေးပေါက်ချတာ ဘယ်သူလဲ”

မိစူးက မေးတော့ နေနေလို့ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ မင်းနေက မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနဲ့ ဟိုလူ့ကြည့် ဒီလူ့ကြည့်လုပ်ကာ -

“သား. . သား. . .”

ဟု ဝန်ခံလေသည်။ ရယ်သံတွေနဲ့ ပွဲကျသွားကြသည်။ နေနေက မုသား လုံးဝမသုံးတတ်တဲ့ ကလေးလေးပါ။ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ညာတတ်တဲ့ ကလေးမို့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းလေသည်။

စားပွဲအလယ်မှ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ပန်းကန်ကလည်း တက်တက်စင် ပြောင်သွားလေပြီ။ ဟင်းချိုထည့်ထားတဲ့လှော်ကြီးထဲမှာလည်း ဟင်းရည်တွေ တစ်စက်မှမကျန်တော့လောက်အောင် ဝိုင်းပြီး အားပေးလိုက်ကြတာ။

“ကဲ. . ကဲ၊ ကိုညိုတို့သားအဖ ကားထွက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား. . ကျန်တဲ့ကလေးတွေ စားပြီးရင် စာကျက်ကြတော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

အားလုံးက အမေပြောရင် တစ်ခွန်းပါပဲ။ ဘုရားက ယေထားတဲ့ ရတနာလေးတွေလို့ ခေါ်ကြည်ဝင်းက ယုံကြည်သည်။

“အမေကြီး. . ညကျရင် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဦးနော်၊ စက်ပဲ ကုန်းချုပ်မနေနဲ့. . ကြားလား၊ ဟိုမှာ. . သားကြီး ဝယ်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်လေး သောက်လိုက်ဦးလေ”

ခြံရံက အဖေနဲ့အမေကို စ.ချင်လာသဖြင့်

“အယ်. . သား ဘယ်မှာ ဝယ်လို့လဲ. . အဖေပဲ မင်းအမေအတွက် ဝယ်ပေးလိုက်ပါဆို. . ဟဲဟဲ. . ခုမှ ရှက်ရှက်နဲ့ သားကို လွှဲချနေတယ်”

“ခွေးကောင်လေး”

အဖေက သူ့ကို ချစ်စနိုးဖြင့်ခဲပြီး ကားသော့ယူကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

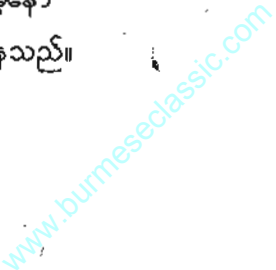
ခြံရံ အဖေ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့အတွက် ရေဘူးယူကာ အဆင်းညီလေးတွေ ညီမလေးတွေက ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

“ကိုကိုကြီးရေ. . မနက်ကျရင် မုန့်ဝယ်လာခဲ့နော်”

နေနေလေးက သူ့ကို လက်ယပ်ပြီး ခေါ်နေသည်။

“ကိုကိုကြီး. . လာဦး”

“ဘာလဲ ညီလေးရ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၃၈

နေနေက ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် သူ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာ ပြန် နမ်းလေသည်။

“အမယ်လေးဗျာ.. ငါ့ညီလေးက ငါ့ကို အာဘွားတွေ ဘာ တွေ ပေးလို့ပါလား.. ကဲ.. ပြောစမ်း၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ပေါက်စီးစားချင်လို့၊ ကိုကိုကြီး ဝယ်ခဲ့ပေးနော်”

“လူလည်လေး.. ကိုကိုကြီး ဝယ်ခဲ့မယ်နော်၊ စောစောအိပ် ကြားလား.. ကဲ.. အားလုံးပဲ တခုတာ”

“တခု.. တာ”

မေတ္တာတရားတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့အိမ်..

သံယောဇဉ်တွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့ထားတဲ့အိမ်..

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ စံအိမ်..

အေးမြတဲ့ အရိပ်စစ်နဲ့

ငါတို့ရဲ့နေအိမ်..

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၃၈

... အခွင့်အလမ်းရှာနယ်ထဲမှာ အိမ်စီးကား မောင်းရန် ကျွမ်း ကျင်သော အမျိုးသားယာဉ်မောင်း အလိုရှိသည်တဲ့။ မြန်က ပေးထား သည့် လစာနှင့် သွားရမည့်ခရီးကို ချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ပိတ်မှာ တစ်ရက်ပိတ်ပေးထားသေးတာမို့ သွားလျှောက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

(၃)

အခွင့်အလမ်းရှာနယ်ထဲမှာ အိမ်စီးကား မောင်းရန် ကျွမ်း ကျင်သော အမျိုးသားယာဉ်မောင်း အလိုရှိသည်တဲ့။ မြန်က ပေးထား သည့် လစာနှင့် သွားရမည့်ခရီးကို ချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ပိတ်မှာ တစ်ရက်ပိတ်ပေးထားသေးတာမို့ သွားလျှောက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

* * *

ခြံရံက သုဝဏ္ဏာ VIP ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ လူကုထံတွေနေတဲ့ အရပ်မှာ ထိပ်ဆုံးခ ဆိုတဲ့ ခြံကြီးကို ရှာပြီးလာခဲ့လေသည်။

ခြံကြီးက နည်းနည်းနောနောအကျယ်မဟုတ်။ တစ်စကနီးနီး လောက်တော့ အသာလေးရှိလောက်သည်။ ခြံထဲမှာရှိတဲ့အိမ်ကြီးက လည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တခမ်းတနားနဲ့ ဝေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် သားနားလေသည်။

ခြံရံက ခြံဝမှာရပ်ပြီး လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်သည်။

ခြံစောင့်အဘကြီးတစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ငြိတော့ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလာသည်။

“ဘာလဲ မောင်ရင်. . ဘာကိစ္စလဲ”

သူက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး

“မိမှာ ယာဉ်မောင်းအလိုရှိတယ်ဆိုလို့ လာလျှောက်တာပဲ အဘ”

“အေး. . အေး. . မင်းမှာ CV Form ပါရင် ထားခဲ့လေ”

သူ့မှာ ပါလာတဲ့ Form လေးကို တစ်ခိုတသေခွဲထုတ်ပေးနေတုန်း ခြံထဲကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝိုင်းပြီး ပြေးဆင်းလာတာကြောင့် ခြံစောင့်အဘကြီးလည်း ပျာပျာသလဲ ပြစ်သွားလေသည်။

“မသွားဘူး. . ထိပ်ထိပ် ကျောင်းမသွားဘူး. . ဘွားဘွားနဲ့ လည်း သွားဘူး၊ မာမိနဲ့မှ သွားမယ်. . မာမိကို ခေါ်ပေး. . ခုခေါ်ပေးဟီး. . ဟီး. . ”

ငိုလည်းငို၊ ခြံထဲမှာလည်း ပတ်ပြီးပြေးနေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ညီအငယ်ဆုံး နေနေလောက်သာ ရှိဦးမည်။ အနောက်က လိုက်လာတဲ့ အထိန်းတော်တွေလည်း ကောင်မလေးကို နှိပ်ပုံမရပါ။ ကြည့်ရတာတော့ အကုန်လုံး မောဟိုက်နေပုံရပါသည်။

ကောင်မလေးက ခြံထဲမှာ ပတ်ပြီးပြေးနေရာမှ သူ့ဆီ တည်တည်ပြေးထွက်လာပြီး လမ်းပေါ်ထွက်ပြေးလေသည်။ ခြံရံက ရုတ်တရက် ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲပြီး ကောက်ချီပစ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး. . ကားတွေ လာနေတယ်လေ. . အပြင်မထွက်ရဘူး”

ကောင်မလေးက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ပက်ခနဲပြန်မေးသည်။

“ဦးဦးက ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

ခြံရံက ကောင်မလေးကို အပြုံးလေးနဲ့ကြည့်ကာ

“သမီးဆီကို လာတာပေါ့”

“တကယ်. . ”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ မယ့်ဘူးလား ဦးဦး သမီးနဲ့ အတူတူ ဆော့ပေးမယ်လေ”

ကောင်မလေး မျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

“အခု ဆော့မှာလား”

“ရတယ်လေ.. ဦးဦးက ရယ်ဒီပဲနော်”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှပြေးဆင်းကာ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်သည်။

“လာ.. ဦးဦး.. ခြံထဲ လိုက်ခဲ့လေ၊ ထိပ်ထိပ်နဲ့ အတူတူ စိန်ပြေးတမ်းဆော့မယ်လေ”

ဘယ်လောက်တောင် အဖော်မဲ့နေသလဲ မသိပါဘူး။ ကလေးလေးက သူ့ကို ခြံထဲ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

ခြံစောင့်အဘိုးကြီးလည်း မတားရဲ အထိန်းတော်တွေလည်း တားရဲတဲ့ပုံ မပေါ်တော့ ဒီကလေးဟာ ဒီအိမ်မှာ ဝိုင်းတကာထိပ်ခေါင်ဆိုတာ သူ့သိလိုက်ရပါပြီ။

ခြံအကျယ်ကြီးထဲက သစ်ပင်ပေါင်းစုံအောက်မှာ ထိပ်ထိပ်လေးက ပတ်ပြေးကာ စိန်ပြေးတမ်းဆော့နေသည်။

“ကဲ-ဦးဦးလာပြီနော်၊ လွှတ်အောင်ပြေးမယ် သမီးလေးရေ”

ကလေးထိန်းတာလောက်တော့ ခြံရံတို့က အပျော့ပေါ့.. . တိုယ့်အောက်က ညီတွေ ညီမတွေချည်း ကိုးယောက်တောင် ထိန်းလာတာဆိုတော့ ထိပ်ထိပ်လေးရဲ့အထာကို ခဏလေးအတွင်းမှာ သူ့သိသွားပြီ။

“မိတော့မယ်ဟေ့.. . သမီးလေးကို မိတော့မယ်.. . ပြေးထားနော်.. .”

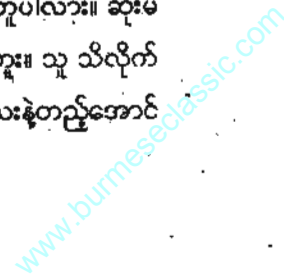
မိခါနီးမှာ သူက ကလေးကို တမင်လွှတ်ပေးထားလိုက်တော့ ထိပ်ထိပ်လေးဟာ တခစ်ခစ်နှင့် သဘောတော်ကျလို့ မဆုံးပါ။

“ဦးဦးက မိလည်းမိဘဲနဲ့ အလကားလူကြီး၊ ဝပေါကြီး” ထိပ်ထိပ်ရဲ့အထိန်းတော် ကြီးစိုးက မဝံ့မရဲလေးဖြင့်

“သမီးရယ်.. . လူကြီးကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ” “ဘာဖြစ်လဲ.. . ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ.. . ကြီးစိုးလည်း အရှု

မကြီး” “ဟယ်.. .”

ဒီကလေးက စကားပြောတာ ကလေးနဲ့မတူပါလား။ ဆုံးမသွန်သင်မဲ့သူ မရှိလို့ ဒီလိုရိုင်းသွားတာလား မသိပါဘူး။ သူ သိလိုက်တာတစ်ခုက ဒီအိမ်မှာ သူ့အလုပ်ဝင်ရင်တော့ ဒင်းလေးနဲ့တည့်အောင် ပေါင်းမှ ခြံမယ်ဆိုတာပါပဲ။

“ဦးဦး.. လိုက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူက လိုက်တော့ ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်နဲ့ ခြံထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ အယ်နီနဲ့အယ်လီ ကရင်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရော၊ ထွေးထွေးပါ ဝင်ပြီး ဆော့နေကြပြီ။ ခြံကြီးထဲမှာ ဆော့ကစားရင်း အသံပေါင်းစုံ ဆူညံနေကြသည်။

“နေစမ်းပါဦး.. ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ.. တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့၊ ဟိုမာလီကောင်.. ခြံထဲကို လူစိမ်းပေးဝင်ပြီး ငါ့မြေးနဲ့ပေးဆော့ရဲတယ်ပေါ့လေ၊ အလုပ်ပြုတ်ချင်ပြီနဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

မာလီကောင်တဲ့။ အင်မတန်မှရင့်သီးတဲ့ အသုံးအနွဲ့ပါလား။ အဲဒီလူကြီးမှာ နာမည်တော့ရှိမှာပေါ့လေ။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးထိ ခိုက်မှာကို မလိုလားသူပီပီ ခြံရံက ဝင်ပြီးရှင်းပြမိသည်။

“အဲဒီဦးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး အန်တီ၊ ဒီက ညီမလေး ခြံပြင်ကို ပြေးထွက်လာလို့ ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့.. ညီမလေးက သူနဲ့အတူတူကစားပေးပါဆိုလို့”

ခြံရံစကားဆုံးတော့ ကြီးစိုးက

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ ထိပ်ထိပ်လေးက သူနဲ့ ကစားပြီး ပျော်နေတာ”

မာလီကြီးဦးမြင့်ဆွေက မဝံ့မရဲဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီး.. ဒီကလေးက ဒီမှာ ကားမောင်းလို့တဲ့၊ လာလျှောက်တာ”

ဒေါ်ကလျာတင်က ခြံရံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လေ့လာအကဲဆတ်ပြီး -

“နေစမ်းပါဦး.. မင်းအသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာဇဲ့.. တခြား ဘယ်မှာ မောင်းဖူးသေးလဲ”

“ကျွန်တော် ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ညဖက်တွေဆို အဖေနဲ့အတူတူ Taxi လိုက်မောင်းပါတယ်၊ တခြားဘယ်မှာမှတော့ မမောင်းဖူးပါဘူး”

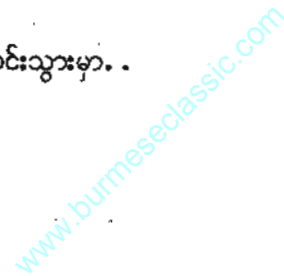
ဒီခြံထဲမှာ ဆက်ပြီး မနေသင့်တော့ဘူး ထင်လို့.. ခြံရံက ထိပ်ထိပ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ညီမလေး.. ကျောင်းသွားတော့နော်.. ဦးဦး ပြန်တော့မယ် သိလား”

ထိပ်ထိပ်တို့ သောင်းကျန်းချေပြီး အာပြကြီးနဲ့အော်ငိုပြီး သူ့လက်ကိုလည်း အသည်းအသန်ဆွဲထားလေသည်။

“ဦးဦး မပြန်ရဘူး.. ထိပ်ထိပ် ဦးဦးနဲ့ပဲ ကျောင်းသွားမှာ.. တီး.. ဟီး..”

ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ။

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၄၆

ကောင်မလေးက သူ့ကို အရောက်ပို့နေပေပြီ။

ကြီးစိုးတို့ အထိန်းတော်တစ်အုပ်ကြီးက ကောင်မလေးကို
ဝိုင်းပြီး ချောနေကြသည်။

“သမီးလေး မငိုရဘူးလေကွယ်. . ဘွားဘွားကြီးက သမီးကို
ပိုပေးမှာပေါ့”

“ဘွားဘွားနဲ့လည်း မသွားဘူး၊ ထိပ်ထိပ်က ဦးဦးနဲ့ပဲ သွား
မှာ. . ဦးဦးလိုက်ပို့မှ သွားမယ်”

သူ့လက်ကို အားကိုးတကြီးဆွဲထားတဲ့ ကလေးရဲ့လက်နုနု
လေးကို ဆွဲဖယ်ပစ်နိုင်တဲ့အင်အား သူ့မှာ မရှိလေတော့ သူ့ဌေးမကြီး
ဆီမှာ တောင်းဆိုမိလေသည်။

“အန်တီ. . ဒီတစ်ရက်တော့ ညီမလေးကို ကျွန်တော်ကျောင်း
လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

အဘွားကြီးက နာရီတကြည့်ကြည့်လုပ်ပြီး

“အေးလေ. . ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ထိပ်ထိပ်တို့ကျောင်း
ကလည်း ကျောင်းနောက်ကျလို့ နေ့တိုင်း ပြောစရာဖြစ်နေပြီ၊ ကဲ. .
မြေးလေး အကျီသွားလဲတော့လေ. . ဟဲ့. . ဘာကြည့်နေကြတာလဲ။
မြန်မြန်လုပ်ပေးကြလေ”

အကျီလဲဖို့ ခေါ်တော့ ကောင်မလေးက ရစ်ပြန်သည်။

ဆောင်း ညဖြာ သိုစာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၄၇

“ထိပ်ထိပ် အကျီသွားလဲနေရင် ဦးဦးက ထွက်သွားမှာပေါ့။
ဒီမှာပဲ ဦးဦးကို လဲခိုင်းမယ်၊ အကျီသွားယူလာပေး”

ဉာဏ်တော့ အင်မတန်များတဲ့ ကလေးမ။

“ကဲ. . ကဲ. . သူ့သဘောအတိုင်းသာ လုပ်ပေးလိုက်တော့
တော့၊ ဒီမြေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြာရင် ငါလည်း အသက်တိုလိမ့်မယ်”

“အန်တီ ကားထဲမှာပဲ ထိုင်နေပါ၊ ကျွန်တော် လဲပေးပြီး ခေါ်
လာခဲ့ပါ့မယ်”

ခြံရံက ပြောလည်းပြော၊ ကားသော့တောင်းပြီး စက်နိုးကာ
Air con ပါ ဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။

ခေါ်ကလျာတင်က ခြံရံကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်
ကာ ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်ပြီး စောင့်နေလေသည်။

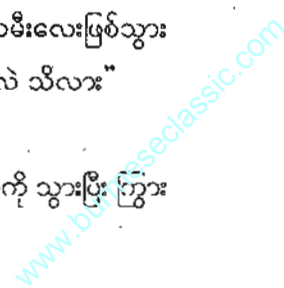
အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ယူလာပေးတဲ့ ကျောင်းအကျီကို
ယူပြီး လဲပေးတော့ ထိပ်ထိပ်ကလေးက အသာတကြည်ပဲ ဝတ်လေ
သည်။

“လုလိုက်တာကွာ. . သမီးလေးက မင်းသမီးလေးဖြစ်သွား
ပြီ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မင်းသမီးလေးကို ဘာလုပ်ရမလဲ သိလား”

“ဘာလုပ်ရလဲဟင်”

‘ကျောင်းက ဆရာမတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားပြီး ကြွား

ဆောင်း ညဖြာ သိုစာပေ

ရမှာပေါ့. . ဦးဦးသမီးလေးက ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ အလှဆုံးဖြစ်မှာ သေ
ချာတယ်. . ကဲ. . လွယ်အိတ်နဲ့မုန့်ခြင်း ယူပြီးရင် ဦးမယ်”

ခြံရံက လွယ်အိတ်ကို တစ်ဖက် လွယ်ပြီး ကောင်မလေးကို
ပွေ့ချီကာ ခြင်းတောင်းကို တစ်ဖက် ကိုင်ပြီး

“အားလုံးပဲ တာ့တာလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး၊ စနိုးဂိုက်လေး
ကျောင်းသွားပြီလို့. . ”

ထိပ်ထိပ်က ခြံရံ ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် လိုက်
ပြောလေသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း သကာဆမ်းထားသလို ချိုလို့
မြလို့. . .

“အားလုံးပဲ တာ့. . တာ့. . စနိုးဂိုက်လေး ကျောင်းသွားပြီ
ခစ်. . ခစ်. . . ”

ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ကျောင်းသွားဖို့ ကားပေါ်တက်လာတဲ့
မြေးမလေးကို ဒေါ်ကလျာတင်က အံ့သြစွာ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီးကြည့်
မိသည်။

ကြီးစိုးတို့တစ်သိုက်မှာလည်း -

“ဟယ်. . . ကျားသားမီးကြီးတော့. . ဒီကောင်လေးနဲ့ကျမှ
လိမ္မာနေလိုက်တာ. . ငါတို့ကျတော့ နေ့တိုင်းရစ်နေတဲ့ ကောင်မလေး”

“ကြီးစိုး. . အဲဒီ အစ်ကိုကြီးက စိတ်ရှည်ပုံရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့. . သူ ဒီမှာ အလုပ်ရသွားရင် ကောင်းမှာပဲ၊
ဒါမှ ငါတို့လည်း သက်သာမှာ”

ဒေါ်ကလျာတင်က ခြံရံကို တစ်လမ်းလုံး အကဲခတ်လာခဲ့
သည်။ ကားမောင်းတာလည်း သေသေသပ်သပ်နဲ့ ညင်ညင်သာသာ
မောင်းသလို စိတ်လည်း ရှည်ပုံရသည်။ ပြီးတော့. . ကောင်လေးက
ရည်ရည်မှန်မှန်နဲ့ လူကြီးသူမကို ရိုသေပုံလည်း ရသည်။ ထိပ်ထိပ်လေး
မေးသမျှကိုလည်း တစ်လမ်းလုံး မညည်းမညူနဲ့ဖြေလာခဲ့တာ။

ဒေါ်ကလျာတင်တို့ ခြံရံကို အင်တာဗျူး စလေပြီ။

“မင်းနာမည်က. . . ”

“ခြံရံပါ အန်တီ”

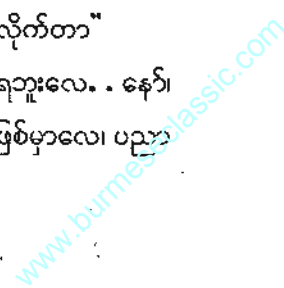
“ပညာအရည်အချင်းက. . ”

“ကျွန်တော် အီးမေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီ အန်တီ”

ကောင်လေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဆယ်တန်းလောက်ပဲ ကိုယ်
က တွက်တာ။ သူက ဘွဲ့ရပညာတတ်ပဲ။

“ထိပ်ထိပ်လည်း ဦးဦးလို ကျောင်းပြီးချင်လိုက်တာ”

“ဒါဆို သမီးလေးက ကျောင်းတက်မပျင်းရဘူးလေ. . နော်၊
နေ့တိုင်း ကျောင်းတက်မှ သမီးက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှာလေ၊ ပညာ
မတတ်ရင် မျက်နှာငယ်တယ် ညီမလေးရဲ့”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၅၀

ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အသုံးအနွဲ့တွေနဲ့ နားဝင်အောင် ချောပြုံး ပြောတတ်တာကို ဒေါ်ကလျာတင် သဘောကျသွားသည်။

ထိပ်ထိပ်လေးကို လူကြီးတစ်ယောက်လို လိမ္မာလာအောင်၊ ရင့်ကျက်လာအောင် ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးနိုင်မယ့်သူမျိုးကို အလိုရှိနေတာ ကြာပြီ။

“ထိပ်ထိပ်က ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ရင် ဦးဦးက ဘာလက်ဆောင် ပေးမှာလဲဟင်”

ဆင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မေးလိုက်တဲ့ မြေးလေးရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ကလျာတင်တို့ အမှန်တကယ်ကို မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ချင်တယ်လို့ အိမ်မှာ တစ်ခွန်းမှ မဟာခဲ့ဖူးတဲ့သူက အခု ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပြီး ပြောနေပါလိမ့်။

အင်း... ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပါပြီလေ။

“ဟာ... ထိပ်ထိပ်က ဆရာဝန်မကြီး တကယ်လုပ်မှာလား... ဒါဆိုရင် ဦးဦးက သမီးလေးဝတ်ဖို့ ဂျုံတီကုတ်နဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေး လက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့... ကြီးစားနော် ထိပ်ထိပ်... ဝိုက်တင်း”

ထိပ်ထိပ်ကပါ လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ဝိုက်တင်း”

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

ပူပိုင်နင်းဆီ ၅၁

အပေးအယူတွေလည်း တည့်၊ အတိုင်အဖောက်တွေလည်း ညီနေလိုက်ကြတာ။

“ဟော... ကျောင်းရောက်ပြီ ဦးဦး... ညနေကျရင် လာကြိုရမယ်နော်”

“မင်းသမီးလေးကို လာကြိုရမှာပေါ့... ကဲ... လာနဲ့... ဦးဦး ချီးပွဲ ပို့ပေးမယ်”

“မရဘူး... တီချယ်တွေရင် ဆူလိမ့်မယ်... ထိပ်ထိပ်ဘာသာ သွားတော့မယ်”

ထိပ်ထိပ်က ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး ခြင်းလေးကိုင်ကာ ဝင်ဖို့ ပြင်သည်။

“သမီးလေး... ထမင်းတော့ ကုန်အောင် စားရမယ်နော်... ထမင်းမကုန်ရင် ဦးဦးက လာမကြိုတော့ဘူး”

“ထိပ်ထိပ် ထမင်းကုန်အောင်စားမယ်... ဦးဦး လာကြိုရမယ်နော်”

“ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ”
ထိပ်ထိပ်က ခြံရံစကားဆို တစ်ခွန်းပဲ။ သူ့အဘွားဆီ ပြေး

လာပြီး ပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းကာ
“ထိပ်ထိပ်သွားပြီနော်... ဘွားဘွား... တော့... တာ”

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

ဟုပြောပြီးနှုတ်ဆက်သလို သူ့ဆီကို တစ်ခါလာပြီး လက်သန်း
ချင်း ချိတ်ကာ ကတိတောင်းလေသည်။

“ကတိနော် ဦးဦး.. လာကြိုရမယ်နော်”

“ကတိ.. ကတိ.. လာကြိုမှာ စိတ်ချ၊ ကဲ.. သမီး နေ့က
ကျနေပြီ သွားတော့နော်”

ထိပ်ထိပ်လေး ပြေးဝင်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ကလျာ
တင်က -

“အမယ်လေး.. ဒီနေ့တော့ မိုးရွာတော့မယ်နဲ့ဟူပါရဲ့ကွယ်
မောင်ခြံရံ.. မင်းကို အန်တီ ကျေးဇူးသိပ်တင်တာပဲကွယ်.. နို့ခိုဆို
သူ့ကို ကျောင်းပို့တိုင်း အန်တီ သွေးတွေတိုးနေရတာ.. ဒီနေ့တစ်နေ့
ပဲ အသက်ရှူဝတော့တယ်ကွယ်”

ခြံရံက တစ်ချက်ပြုံးကာ

“ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကလေးဆိုတာမျိုးက အချောကြိုက်
ကြတယ်လေ.. သူတို့ရဲ့စိတ်ကို နားလည်အောင် ဖတ်ဖို့ပဲ လိုတာ..
ဖတ်တတ်ရင် လွယ်သွားပြီလေ.. ကျွန်တော့်ဆီမှာ.. ညီမလေးတွေ
အများကြီးရှိတယ် အန်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား.. အားလုံး ဘယ်နှယောက်တောင်ရှိလဲ”

“ကျွန်တော်အပါအဝင် ဆယ်ယောက် အန်တီ”

“ဟေ.. တကယ်..”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“အံ့ပါရဲ့ကွယ်.. ငါတို့အိမ်မှာတော့ ထိပ်ထိပ်လေး တစ်
ယောက်နဲ့တင် ချာပလတ်လည်ပြီး ချားစီးသလို မူးနေကြတာ”

ခြံရံက ဘာမှစောဒကမတက်တော့ဘဲ သာသာလေး ပြုံးနေ
လိုက်မိသည်။

ညီလေးတွေ ညီမလေးတွေ လိမ္မာတဲ့အကြောင်း ခုနေပြော
ပြလည်း အဘွားကြီးက ယုံချင်မှယုံမှာလေ။

“အန်တီ.. ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းပေးရမလဲခင်ဗျ”

ထိပ်ထိပ်ကျောင်းက ဘုရင့်နောင်ဘက်မှာ ဆိုတော့ ဒေါ်
ကလျာတင်က ကျောင်းပို့ပြီးအပြန် ဈေးဝယ်ချင်သဖြင့် -

“သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ ခဏရပ်ပေးပါကွယ်.. ဈေးဝယ်သွား
ချင်လို့”

ဈေးရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီးတော့ ခြံရံက ဒေါ်ကလျာတင်နောက်
မှလိုက်ကာ ဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေကို ဒိုင်ခံပြီး ဆွဲပေးလေသည်။ ဒေါ်
ကလျာတင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခြံရံကို အမှတ်တွေ ပေးနေမိသည်။

ကောင်လေးက မဆိုးဘူးပဲ။ အလိုက်တော့သိသား။

“ဒီဈေးက အသီးအရွက်ပေါတယ်လေကွယ်.. အသား၊ ငါး

က အိမ်မှာ သူတို့ဝယ်ထားပြီသားဆိုတော့ ကျောင်းပို့ရင်းနဲ့ အန်တီက အသီးအရွက်တွေ ဝယ် . . ဝယ်သွားတာ . . ပြီးတော့ ထိပ်ထိပ်က အသီးအနှံအရမ်းကြိုက်တာ . . သူ့အတွက် အမြဲဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရတယ်”

ပြောလည်း ပြော၊ တွေ့သမျှလည်း ဝယ်တာမို့ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နေပြီ။ ဈေးက ပြန်လာတော့ ကားပေါ်မှာ တင် ခြံရတို့ အလုပ်ရသွားသည်။

“မောင်ခြံရံ . . ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို အန်တီ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ . . ဆန်းဒေး ဝိတ်ရက် တစ်ရက်ပေးမယ် . . ကျန်တဲ့ နေ့တွေတော့ မနက် ခုနစ်နာရီခွဲအရောက်လာရမယ် . . ဟုတ်ပြီလား၊ လစာကတော့ မင်း form ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ပေးမှာပါ။ အဓိကက အန်တီမြေးလေးကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးသည်းခံပေးပါ . . သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့က နံပါတ်တစ်ပဲကွယ် . . ကျန်တာတွေက သိပ်ပြဿနာမရှိပါဘူး”

ပျော်လိုက်တာ . . .

ဒီနေ့ပဲ အလုပ်လာလျှောက်တာ၊ ဒီနေ့ အလုပ်တန်းပြီးရတယ်ဆိုတော့ ညီမလေးထိပ်ထိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။

ဒီကလေးသာ သူ့ကိုထွယ်ကပ်မနေရင် သူ့ အလုပ်ရဖို့ ဝေးနေပါဦးမည်။ အိမ်လဲခလေး သူ့ရှာပေးနိုင်ပြီဆိုတော့ အဖေ နည်းနည်း

အသက်ရှူချောင်တာပေါ့။ အဖေကို ညဘက် ကားမမောင်းစေချင်တော့ဘူး။ ညတိုင်း အိပ်ရေးပျက်နေရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာမှာ ဖို့သည်။

ထိပ်ဆုံးခဲခြံကြီးထဲကိုရောက်ပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ထမင်းဘူးပါမလာသည့်အတွက် အန်တီဆီမှာ ခွင့်တောင်းကာ ထမင်းထွက်စားဖို့ ပြင်သည်။

“အန်တီ . . ကျွန်တော် ဒီနေ့ ထမင်းဘူးပါမလာလို့ အပြင်မှာ ခဏသွားစားလို့ရမလားခင်ဗျ”

“သွားစားမနေပါနဲ့ . . ဒီမှာပဲစား၊ မင်း ဦးမြင့်ဆွေအဆောင်မှာ စောင့်နေ၊ ထမင်းချိုင့်လာပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

အမန်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ညနေကို မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ အိမ်က မိဘတွေနဲ့ ညီလေး ညီမလေးတွေကို ကြွားချင်လှပြီလေ။

ထမင်းချိုင့်လာပို့တော့ သူတို့အိမ်မှာ ဆယ်ရက်နေမှ တစ်ကြိမ်လောက်တွေ့ရသည့် ကြက်သားဟင်းနုငါးဖယ်ဟင်း နှစ်မျိုးစောင် ဝါလာသည်မို့ ဝိုက်ဆာဆာနှင့် စားပစ်လိုက်တာ ချိုင့်ထဲမှာ ထမင်းတွေ တက်တက်စင်အောင် ပြောင်သွားလေသည်။ ဒီနေ့ ဒီအိမ်မှာ သူ့အလုပ်စတင်ပြီ။ ဘယ်လိုစိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ထပ်ပြီးတွေ့ရဦးမလဲဆိုတော့ . . .

www.burmeseclassic.com

တလေးတွေကလည်း ပျော်ပြီး ထအော်ကြသည်။

“ဝေး . . ကိုကိုကြီး အလုပ်ရပြီတွ့ . . ကိတ်မုန့်အကြီးကြီးစား
ရတော့မယ်”

“ခေါက်ဆွဲကြော်စားရတော့မယ်”

ထင်လင်းက ကျန်တဲ့သူတွေလို အစားအသောက်ကို မပူဆာ။

အစ်ကို့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲလေး ကြည့်ပြီး -

“ကိုကိုကြီး . . သားကို ကျောပိုးအိတ်အသစ်လေး တစ်လုံး
လောက် ဝယ်ပေးပါနော် . . ကိုနိုင့်အိတ်ကို သားလွယ်တာ အမွေးတွေ
ဖွာနေပြီ”

ခြံရံက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထင်လင်းဆံပင်လေးတွေကို အသာ
အယာ ထိုးဖွကာ -

“ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ညီလေးရ . . စိတ်ချနော်၊ ကိုကိုကြီး လစာ
ထုတ်တဲ့ရက်ကျရင် လိုချင်တာအားလုံး ဝယ်ပေးမယ်”

အဖေက သူ့ကို စိတ်ပူပြီး သတိတွေ ပေးနေသည်။

“သားကြီး၊ သူတို့က ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်လို့ အလုပ်အပ်တယ်
ဆိုမှတော့ သားမှာ လုံးလုံးတာဝန်ရှိသွားပြီ . . အဲဒီတော့က . . စိတ်
ရှည်ပါ။ သည်းခံပါ။ အလျင်မလိုနဲ့ အထိအခိုက်မရှိစေနဲ့ . . ကြားလား
ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ . . သူတို့ပေးတဲ့ပိုက်ဆံဆိုတာ သူတို့အသက်

(၄)

ဒီည မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာ လူတွေ စုံတုန်း ခြံရံက လည်
ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ -

“အဖေနဲ့အမေ . . ဒီနေ့ သားမှာ သတင်းကောင်းပါတယ်”

အဖေက စားခါနီး ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲမသွင်းသေးဘဲ

သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ -

“ဘာလဲ . . ကောင်မလေးဆီက အဖြေရလာလို့လား”

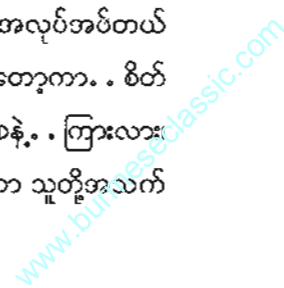
ဟု ချစ်စနိုး ကျီစယ်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ကောင်မလေးဆိုတာတော့ မှန်တယ် . .

ခုမှ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ အဲဒီသူဌေးမ ပိစိလေးကို ကျောင်းပို့
ပေးရမှာ . . သား အလုပ်ရသွားပြီ”

အမေမျက်နှာလေး ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဟယ် . . သားကြီး အလုပ်ရပြီ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

ကို သားလက်ထဲအပ်တဲ့အတွက် ပေးတာ၊ ဥပမာကွာ. . ကားမောင်းရင်း တစ်စုံတစ်ခုထိခိုက်ဒဏ်ရာရရင် ဘယ်တော့မှ သူ့ရဲဘောကြောင်ပြီး ထွက်ပြေးမလာနဲ့. . အသေခံစရာ ရှိရင် ကိုယ်ပဲ အသေခံရမယ်ကြားလား. . ကျန်တဲ့သူတွေကို ရအောင်ကယ်ရမယ်”

“သားနားလည်ပါတယ် အဖေ”

အမေက မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး

“အဖေကြီး. . မဦးမချွတ် ကလေးကို ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ. . စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ရင်တွေထိတ်လိုက်တာ”

“အကြည့်. . တို့သားကို တာဝန်သိတဲ့သူဖြစ်အောင် ဆုံးမတာလေကွာ. . သူများကျွေးတဲ့ ထမင်းစားပြီး သူများလစာ အချောင်ယူတဲ့အထဲမှာ တို့သားသမီးတွေ ဘယ်တော့မှမပါစေရဘူး”

ညီမလေးခြူးပွင့်က

“ကဲ. . ကဲ. . စကားပြောတာလည်း ပြောကြပေါ့. . ထမင်းတွေ ဟင်းတွေလည်း အေးကုန်ပါပြီ၊ စားလိုက်ကြဦး”

ဒီနေ့ ခြူးပွင့် ချက်ထားတဲ့ဟင်းက ငါးပိကို ပုစွန်ခြောက်လေးနည်းနည်း ထည့်ပြီး မန်ကျည်းရည်နဲ့ အစိုကြော်ကာ သရက်သီးစိမ်း သခွားသီးတို့စရာနဲ့ ကြာရိုးဟင်းခါးပူလေးဆိုတော့ စားရတာ အရမ်း

ကောင်းပြီး ထမင်းပြန်လှသည်။ ဒါကြောင့်မို့. . ခြံရံက ညီမလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောမိသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီမလေးရာ. . ဒီနေ့ ထမင်းစားရတာ စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ညီမလေးခြူးပွင့်က သူ့လက်မောင်းကို လာဖက်ကာ -

“ကျေးဇူးတင်ရင် ညီမလေးကို ဝမ်းဆက်လေး တစ်စုံလော့က်ဝယ်ပေးပါနော် ကိုကို. . ရှေ့လကျရင်လေ ညီမလေးသူငယ်ချင်းက သူ့အစ်မမဟုတ်လားဆောင် ဖိတ်ထားလို့”

“ဝယ်ပေးမယ်. . ကိုကို ဝယ်ပေးမယ်. . ညီမလေး သွားရမယ်နော်. . စိတ်ချ”

ခြူးပွင့်လေး ပျော်သွားသည်။

အမေက -

“သားကြီးရေ. . မနက်အစောကြီးဆိုတော့. . ညီမလေးကို ထမင်းချိုင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်လေနော်. . ဘာဟင်းစားချင်လဲ”

“မထည့်နဲ့ အမေ. . သူတို့အိမ်မှာပဲ စားတဲ့. . သားအတွက် ဘာမှမပူနဲ့တော့”

ထမင်းစားပြီး အမေက ကားထွက်မလို့ ပြင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခြံရံက ရေဘူးဆွဲကာ လိုက်မလို့ပြင်တော့

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၆၀

“သားကြီး.. ဒီည မင်း မလိုက်နဲ့တော့ကွာ.. မနက်လည်း အစောကြီးသွားရဦးမှာ.. အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“သား အဖေ့ကို စိတ်မချပါဘူး.. လိုက်ခဲ့မယ်၊ နောက်ဆို.. အဖေ နေ့ဘက်ပြောင်းပြီး မောင်းပါလား.. ဈေးမထွက်နဲ့တော့လေ၊ ညဘက်တော့ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပါ အဖေရာ၊ သားလည်း အလုပ် ရနေပြီပဲ.. အမေရေ.. အဖေ့ကို ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲ အဖေကြီးရယ်.. သားကြီးပြောတာ ကောင်း ပါတယ်”

“အေးလေ.. အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

ခြံရံ အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့ရဲ့ဝင်ငွေကြောင့် မိသားစု ဘဝလေး အေးချမ်းသွားမှာ၊ အတည်တကျဖြစ်သွားမှာ၊ အဆင်ပြေ သွားမှာကို တွေးပြီး ပီတိဖြစ်ရသည်။

ဒီညတော့ သူ စောစော အိပ်ရာဝင်ပြီး မနက်ဖြန်အတွက် အားတွေ မွေးရဦးမည်။

(၅)

“ထိပ်ဆုံးခ” ခြံကြီးထဲမှာ အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ ဦးမြင့်ဆွေက ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေသည်။ အိမ်ကြီးထဲ မှာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အမှိုက်တွေ လှဲနေတာ တွေ့ရ သည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဖုန်သုတ်စက်နဲ့ ကော်ဇောပေါ်မှာ သုတ်နေသည်။

ခြံရံက ကားတစ်စီးလုံး ပြောင်လက်နေအောင် ဆေးကြော ပြီး သ,နေမိသည်။

ဦးမြင့်ဆွေနဲ့လည်း ခင်နေပြီမို့ ဦးမြင့်ဆွေက

“ကောင်လေး.. မင်း ဘာစားလာပြီးပြီလဲ”

ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ထမင်းကြော်နဲ့ ပဲပြုတ် စားလာတယ် ဦး၊ ဒါနဲ့ ဦးက ဒီမှာ အိပ်တာလား”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၆၂

“ဟုတ်တယ်လေကွာ. . ငါက ညဖက်တွေ ခြံနားကို လူမကပ်
အောင် စောင့်ပေးရတာဆိုတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ရတာပေါ့. . ဟိုးက. .
ဝိုဒေါင်လေးပေါ်မှာအိပ်တာ၊ အိပ်တယ်ဆိုလို့ မနက်လေးနာရီလောက်
မှ အိပ်ရတာလေကွာ. . ပြီးတော့ အခု ပြန်ထရတယ်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း
ကျရင် တရေးပြန်အိပ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်း တပိုတပါးသွားချင်ရင် ဝိုဒေါင်
အောက်ထပ်မှာ သွားလို့ရတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . ဦးရော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ငါတို့အိမ်က ကျေးဇူးရှင်လေး ကျောင်းသွားပြီးမှ လက်ဖက်
ရည်နဲ့ အိကြာကျေး သွားစားမလို့ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေစဉ် အသက် သုံးဆယ်
လောက်ရှိမည့် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အရမ်း
လှပြီးကျက်သရေရှိလှတဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက်
လက်ချင်းတွဲပြီး ထွက်လာတာတွေ့လိုက်ရတော့ ဦးမြင့်ဆွေက လက်
ကလေး နောက်ပစ်ပြီး အရိုအသေပေးကာ ရပ်နေတာမို့ သူပါရောပြီး
ထိုအတိုင်း ရပ်နေမိသည်။

ဒေါက်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်က သူတို့နှားမှာ ရပ်သွားပြီး

“ဦးမြင့်ဆွေ. . မာမိပြောနေတဲ့တစ်ယောက်က သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး”

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၆၃

သူဌေးမလေးအမေးကို ဖြေရင်း ဦးမြင့်ဆွေက သူ့ဘက်လှည့်
ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ကောင်လေး. . နှုတ်ဆက်လိုက်လေ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ခြံရံလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ထိုမိန်းမက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ သူ့အမျိုးသား
ဘက် လှည့်ပြီး

“တော်တော် ငယ်သေးတာပဲနော်. . မောင်. . သမီးလေး

အတွက် အဆင်ပြေပါ့မလား”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ဒါ. . ထိပ်ထိပ်ရဲ့မိဘတွေပဲလို့ သူသိ
လိုက်ရသည်။ ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဖေဖြစ်သူက -

“မင်း. . ကားမောင်းသက် တယ်နှုန့်ရုံပြီလဲကွ”

“ခြောက်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးနှစ်သားကတည်းက
ကားမောင်းတတ်နေတာပါ. . . ညဘက်တွေ အဖေ Taxiဆွဲရင် လိုက်
မောင်းနေကျပါ ခင်ဗျ”

ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဖေဖြစ်သူက ၊

“ဒီမှာ. . ကောင်လေး၊ မင်းကို အဓိကမှာချင်တာက ဒီအိမ်

မှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် နံပါတ်တစ်က ငှါသမီး စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားရမယ်. . သူ သွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်၊ ကလေးကို

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

မပြုစုရဘူး.. မငေါက်ရဘူး.. ကြားလား၊ အေး.. အဲဒီလိုလုပ်တဲ့နေ့ဟာ မင်း အလုပ်ပြုတ်တဲ့နေ့ပဲ”

လှပသောရုပ်ရည်လေးနဲ့မလိုက်စွာ စကားကို တင်တင်စီးစီး ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ။

“မာမိ.. ထိပ်ထိပ်လည်း လိုက်မယ်နော်”

ဘယ်အချိန်က နီးလာမှန်းမသိတဲ့ ထိပ်ထိပ်က ပြေးထွက်လာပြီး သူ့အမေလက်ကို ဆွဲထားသည်။ ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဖေဖြစ်သူက လေသံမာမာဖြင့် -

“လူကြီးတွေအလုပ်မှာ ဝင်မစွက်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ.. သမီး ဘယ်နှခါလိုက်ရဖူးလို့လဲ”

လို့ ငေါက်လိုက်တော့ ထိပ်ထိပ်က သူ့အဖေကို ရန်လိုနေတဲ့ အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“သွား.. ဒယ်ဒီကို မချစ်ဘူး၊ မာမိကိုလည်း မချစ်တော့ဘူး။ သူများမိဘတွေဆို သူတို့သမီးကို ကျောင်းလည်း ပို့ပေးတယ်.. မုန့်လည်း လိုက်ကျွေးတယ်.. ဆိုဖို့မိဘတွေက ဆိုဖို့ကို ကစားကွင်းလည်း ပို့ပေးတယ်.. တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ရှပ်ရှင်လည်း လိုက်ပြသေးတယ်.. ဒယ်ဒီတို့ကျတော့ ထိပ်ထိပ်ကို အမြဲထားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတယ်.. မုန်းတယ်.. ဒယ်ဒီတို့ကို မုန်းတယ်.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး”

ထိပ်ထိပ်လေးဟာ ဆွဲထားတဲ့ သူ့အဖေလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ငိုယိုကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဒီကလေးလေးငိုသွားတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ။

မိဘတွေကိုလည်း အံ့ဩမိပါရဲ့။ ကိုယ့်ကလေးကို မခေါ်နိုင်ရင်လည်း မခေါ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ချောမော့ပြီး ပြောပြရမှာပေါ့။ အခု သူ့မြင်နေရတာက ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေကိုပါ။

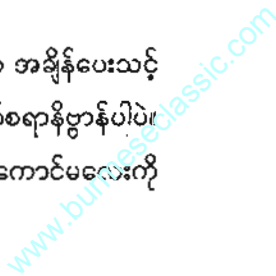
ဒီလိုအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုရင် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက တဖြည်းဖြည်း ထုထည်ကြီးလာပြီး အစိုင်အခဲ ဖြစ်သွားရင် သွားပြီ။

ကလေးတွေရဲ့နှလုံးသားဟာ ထိလွယ် ရှလွယ်တဲ့ အရမ်းနူးညံ့တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပါပဲ။

သူတို့ခံစားချက်နဲ့သူတို့ရင်ဖွင့်စကားတွေကို အလေးထားပြီး နားထောင်ပေးသင့်တယ်။

ပြီးတော့ ကလေးတွေအတွက် မိဘတွေက အချိန်ပေးသင့်တယ်.. မိဘပေးတဲ့အချိန်ဟာ သူတို့အတွက် ပျော်စရာနိဗ္ဗာန်ပါပဲ။

“ဦးမြင့်ဆွေ.. မာမိ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ဒီကောင်မလေးကို

ကျောင်းပို့ခိုင်းလိုက်တော့. . အလကား လိုက်ရှုပ်နေတယ်၊ ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး၊ သွားခါနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်”

ထိပ်ထိပ်အမေက ပွစိပွစိ လုပ်ပြီး မျက်နှာလေးက စုသွားတော့ အဖေဖြစ်သူက -

“ကဲပါကွာ. . သမီးအစား မောင်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်. . ဟုတ်ပြီလား. . မျက်နှာလေးတော့ မစုလိုက်ပါနဲ့ကွာ. . မောင့်မိန်းမလေး အလှပျက်သွားမှာစိုးလို့၊ လာ. . သွားကြတာပေါ့”

ဒီလူက သူ့မိန်းမကိုတော့ အတော်ချစ်ပုံရသည်။ တစ်ချက်လေးမှ မျက်နှာအညိုမှခံဘဲ ပျာပျာသလဲ လက်ဆွဲပြီး ကားပေါ် ခေါ်သွားလေသည်။

သူတို့ဘဝ သူတို့ကမ္ဘာမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့်အလား ထင်ရသည်မို့ ခြံရံက သက်ပြင်းလေးကို မသိမသာချမိသည်။ ထိပ်ထိပ်လေးအထွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါ။

ကျောင်းပို့ရမှာဆိုတော့ သူက ကားပေါ်မှာပဲ အဆင်သင့်စောင့်နေမိသည်။

သိပ်မကြာပါ။ အိမ်ကြီးထဲမှာ ထိပ်ထိပ်ပျောက်လို့ ပွက်လောရိုက်နေကြပြီ။ အယ်နီဆိုတဲ့ ကရင်မလေးက ခြံထဲကိုပြေးထွက်လာပြီး ရှာသည်။

ဦးမြင့်ဆွေဆီကို အမောတကောဖြင့် ရောက်ချလာပြီး

“ဦးလေး. . ထိပ်ထိပ်လေးကို တွေ့မိသေးလား၊ အိမ်ထဲမှာလည်း မရှိဘူး. . ခြံထဲမှာလည်း မတွေ့ဘူး. . အပြင်ထွက်သွားတာလားဟင်. . လုပ်ပါဦး. . ဝိုင်းတူပြီးရှာပေးကြပါဦး”

လို့ပြောတော့ ဦးမြင့်ဆွေက

“ကောင်မလေး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားတာလေ. . အိမ်ထဲမှာပဲ ရှိမှာပေါ့၊ နင်တို့ သေချာရှာကြည့်ကြပါဦးဟာ. . အပြင်ထွက်လာတာ မတွေ့ရပါဘူး၊ မယုံရင် ခြံရံလည်း ရှိတယ်၊ သွားမေးကြည့်”

ကောင်မလေးက ခြံရံဆီကို လာပြီး စစ်ကူတောင်းလေသည်။

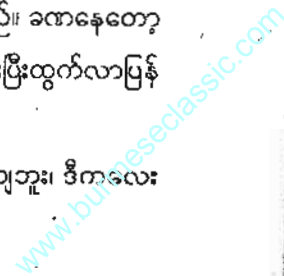
“အစ်ကိုကြီးခြံရံ. . ထိပ်ထိပ်လေးကို ဝိုင်းရှာပေးပါဦး”

“အိမ်ထဲမှာ. . တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ. . သူဘယ်နေရာတွေမှာ ပုန်းတတ်သလဲဆိုတာ သိလား”

“ဒါဆို. . ကျွန်မ သွားရှာကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

အယ်နီက အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြေးသွားပြန်သည်။ ခဏနေတော့ ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဘွား ဒေါ်ကလျာတင်ရဲ့အသံက ဟိန်းပြီးထွက်လာပြန်သည်။

“နင်တို့တွေ တစ်ကောင်မှ မ-ောက်သုံးမကျဘူး၊ ဒီကလေး

လေးတစ်ယောက်တောင် ကြည့်မထားနိုင်ဘူးလားဟင်... ငါ့မြေး
ပျောက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

ခြံရံ ခေါင်းထဲကို အိမ်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက် ခြံထဲမှာရှိသည့်
ရေတိုင်ကီထားတဲ့ စင်ကြီးက ရုတ်တရက်ဝင်လာသည်။ မနေ့တုန်းက
ထိပ်ထိပ်နဲ့သူ တူတူပုန်းတမ်း ဆော့တုန်းက တွေ့ခဲ့တာ။

လှေခါးလည်း ရှိနေတော့ အိမ်အနောက်ဘက်ကနေ ထွက်
ပြီး အဲဒီစင်ကြီးပေါ်တက်မနေဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ။

“ဦးမြင့်ဆွေ... ကျွန်တော် ခြံအနောက်ဘက်မှာ ခဏ သွား
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ခြံရံက ခြံနောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်သွားမိသည်။
ဟော... ရေစင်ကြီးကိုတွေ့ပါပြီ။

ရေစင်ကြီးပေါ်မှာ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း အကြည့်စူးစူးတွေနဲ့
အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အတွေ့မှာ
သူ့ရင်တွေ ထိတ်သွားသည်။

ရေစင်နဲ့ မြေပြင်ဟာ မမြင့်ဘူးဆိုရင်တောင်... ဆယ့်ငါးပေ
လောက်တော့ မြင့်မှာပါ။

“သမီး... ထိပ်ထိပ်၊ အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့လေ... အဲဒီမှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အော်သာ ပြောနေရတာ သူ့အသံတွေက ပြာနေပြီ။ ကလေး
တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာတွေးပြီး တုန်လှုပ်နေမိပြီ။ ထိပ်ထိပ်လေးက သူ့ကို
မြင်သွားကာမှ အရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း ထပ်ပြီးတိုးလာသည်။

“မလာဘူး... ထိပ်ထိပ်က အောက်ကိုခုန်ချမှာ... ဒီအိမ်ကြီး
မှာ မနေတော့ဘူး... သူတို့နဲ့ မနေတော့ဘူး”

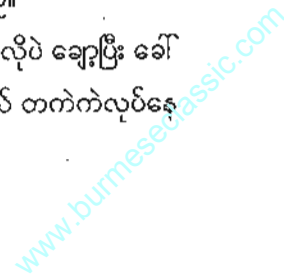
ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းလာပြီ။ ထိပ်ထိပ်က ဝိုင်းလည်းမဝို
ဘဲ စကားကို အထစ်အငေါ့ မရှိ၊ အစီအစဉ်တကျ ပြောနေတာ။ ပြီး
တော့... သူ့ပုံစံက တကယ်လုပ်မည့်ပုံမျိုး။

အော်သံတွေ ကြားလို့ ထင်သည်။ အိမ်ထဲက လူတွေ ပြေး
ထွက်လာကြသည်။ ထိပ်ထိပ်ရဲ့အဘွားဖြစ်သူက သူ့မြေးမလေးကိုတွေ့
ပြီး shock ရသွားပုံ ရသည်။

“အမယ်လေး... ငါ့မြေးလေးကို ခေါ်ကြပါဦး၊ ပြုတ်ကျလာ
ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား”

ဒေါ်ကလျာတင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေပြီးလဲကျသွားသည်
မို့ အိမ်ဖော်တွေအားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြသည်။

ထိပ်ထိပ်က ဒါကို ဂရုစိုက်ပုံမရပါ။ ဘယ်လိုပဲ ချောပြီး ခေါ်
ကြပါစေ၊ အောက်ကို လုံးဝဆင်းမလာဘဲ ခုန်ချမယ် တက်ကဲလုပ်နေ
တာမို့ ခြံရံက -

"သမီး ခဏစောင့်ဦး၊ ဦးဦးနဲ့အတူတူ လေထီးခုန်တမ်းဆော့ကြမယ်နော်. . ဟိုးအမြင့်ကြီးကနေ ခုန်ချမယ်လေ. . ဦးဦးလာခဲ့မယ်နော်. . ခဏလေး စောင့်ဦး"

ကြီးစိုးက သူ့စကားကြားပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိကာ-

"မောင်ခြံရံ. . . ကလေးကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာနဲ့ကွယ်. . ကျေးဇူးပြုပြီး အောက်ကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့ပေးပါနော်"

သူက ကြီးစိုးကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြုပြီး လှေကားကနေ ရေစင်အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ထိပ်ထိပ်အနားကို အသာလေးကပ်သွားကာ ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားပြီး အနောက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

"ဦးဦးက လိမ္မာတယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက မလိမ္မာဘူး သိလား၊ ထိပ်ထိပ်ကို အမြဲတမ်းတစ်ယောက်တည်းထားတယ်"

ဒီကောင်မလေးရင်ထဲမှာ စိတ်ဒဏ်ရာရနေတာ သေချာပြီ။

"သမီးလေးက ချစ်စရာလေးကွာ. . ဦးဦး ခဏဖက်ထားချင်လို့နော်"

သူဖက်ထားတော့ ထိပ်ထိပ်က မငြင်းရှာပါ။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းလေး တင်ပြီး ငိုနေရှာသည်။

သူက ထိပ်ထိပ်ကို ဝွေ့ချီပြီး လှေကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

"ထိပ်ထိပ် သူတို့ဆီ မသွားဘူးနော် ဦးဦး"

"အေးပါကွာ. . ဒီနေ့ ကျောင်းက ပြန်လာရင် ဦးဦးနဲ့ ဇာစားကွင်းတွေ လျှောက်သွားမယ်. . မိုးချုပ်ရင် ချုပ်ပစေကွာ၊ ငါတို့ဘုရင်မလေး သွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်"

"တကယ်နော် ဦးဦး"

"တကယ်ပေါ့ကွာ. . . အခုတော့ ကျောင်းနောက်ကျနေလို့ ကျောင်းဝတ်စုံလေး လဲလိုက်ပါဦး. . မနက်စာကိုတော့ ကားပေါ်မှာပဲ စားတော့နော် ဘုရင်မလေး"

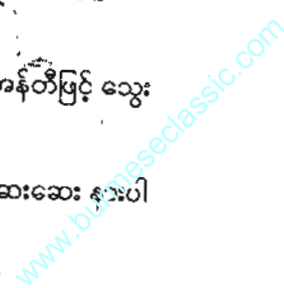
"ထိပ်ထိပ်ကိုများ ဘုရင်မလေးတဲ့. . အဟိ"

ထိပ်ထိပ်ကို ပြန်ခေါ်လာနိုင်လို့ အားလုံး အပူလုံးတွေ ကျသွားကြသည်။

ဒေါ်ကလျာတင်လည်း သက်သာလာပြီမို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလာသည်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ခြံရံရယ်. . အန်တီမြင့် သွေးတွေ ဆောင့်တက်သွားပြီ ထင်တာပဲကွယ်"

"အန်တီ. . . နေမကောင်းရင် အေးအေးဆေးဆေး နားပါ"

ခင်ဗျား ဒီနေ့တော့ ထိပ်ထိပ်လေးကို ကျွန်တော်ပဲ ကျောင်းလိုက်ပို့ပေး
လိုက်ပါမယ်. . ကြီးစိုးဖြစ်ဖြစ်. . ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက်
လိုက်ခဲ့ရင် ရပါတယ်”

“အေးပါကွယ်. . အဲဒီလိုပဲ သုပ်ရတော့မှာပဲ. . သူတို့ကတော့
ဘာမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး. . ငါ့မြေးလေးကို ဆဲဆိုပြီး ထွက်သွားကြပြီ၊
နောက်ဆုံးကျတော့ ငါတို့ပဲ ခံရတာပဲအေး. . ကဲ. . ကဲ. . အယ်လီက
ညီမလေးနဲ့လိုက်သွား. . ထမင်းဘူးတွေ လွယ်အိတ်တွေ အဆင်သင့်
ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပါပြီ အန်တီကြီး”

“သွား. . သွား. . . ကလေးကို ကျောင်းဝတ်စုံ လဲပေးလိုက်
တော့”

လိုတရ တ.တိုင်း ရ.တုံဘဝမှာ နေနေရပေမယ့် သူတို့တွေ
မပျော်ကြဘူးလား။ ဘာလို့များ ပူလောင်နေရတာလဲ။

ထိပ်ထိပ် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သူ့အသက်ခြောက်နှစ်မှာ
လိုချင်တာ မရလို့ ဟိုးအမြင့်ကနေ ခုန်ချဖို့ ကြံရွယ်နေတာ မထူးဆန်း
ဘူးလား။ တံကယ်ဆို. . ထိပ်ထိပ်နဲ့ နေနေက အသက် မတိမ်းမယိမ်း
လောက်ပဲရှိမှာ. . အိမ်က ညီအငယ်ဆုံး နေနေကတော့ အခုချိန်ထိ
ကလေးစိတ်နဲ့ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကပ်ပြီး ခွဲတုန်း။

ကားပေါ်မှာ ထိပ်ထိပ်က တူနာဆင်းဒ်ဝစ်ချ်တွေကို အားရ
ပါးရစားနေလေရဲ့။ မနက်စောစောစီးစီး အိမ်ကလူတွေကို ဒုက္ခပေး
ပြီး ဆန္ဒဖော်ထုတ်လိုက်ရလို့ မောသွားသလား မသိပါဘူး။

အယ်လီက ထိပ်ထိပ်ကိုချော့မော့ပြီး နို့သောက်ခိုင်းနေသည်။
ထိပ်ထိပ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး မေးလာသည်။

“ထိပ်ထိပ် နို့သောက်ရင် heach ပို့ပေးမှာလား၊ ထိပ်ထိပ်
heach အရမ်းသွားချင်နေတာ”

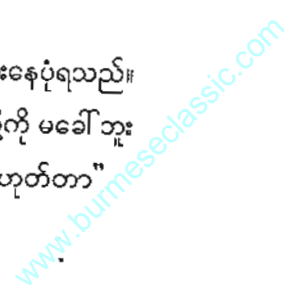
မြတ်စွာဘုရား။

ငယ်ထိပ်ကို မြွေပဲ တက်ပေါက်သလား. . . အုန်းသီးပဲ ကြွ
ကျလာသလား မသိပါဘူး. . . အရက်မသောက်ဘဲ လူတောင် မူးချင်
လာပြီ။

“ပို့ပေးမယ်. . ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျောင်း
ဝိတ်တဲ့နေ့ကျရင်. . ဦးဦးက သမီးကို ညောင်ချောင်းသာ heach ကို
လိုက်ပို့ပေးမယ်. . သမီးအိမ်က လူတွေပါ အကုန်ခေါ်သွားမယ်လေ၊
မကောင်းဘူးလား”

ထိပ်ထိပ်လေးက ခဏလောက်ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ဒါဆို ဒယ်ဒီနဲ့မာမီပါ လိုက်မှာလား. . သူတို့ကို မခေါ်ဘူး
နော် ဦးဦး၊ သူတို့အလှည့်ကျ ထိပ်ထိပ်ကိုခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၇၄

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . သမီးကြိုက်တဲ့လူကို ခေါ်ဖေ အခုတော့ နို့သောက်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်”

နို့ဘူးထဲက နို့ကို ပိုက်နဲ့ အသက်မရှူတမ်းသောက်နေလိုက်

တာ . .

ဒီကောင်မလေးက လိမ္မာချင်ရဲ့သားနဲ့ သူတို့မိဘတွေ အကိုင် အတွယ်မတတ်လို့ ဆိုးနေတာ နေမှာ။

(၆)

ဒီည ခြံရံတို့အိမ်က ထမင်းပိုင်းမှာ ဆွေးနွေးစရာ topic က ထိပ်ထိပ်အကြောင်း ဖြစ်လို့နေသည်။ ဒီတီဒီတီကြ ကျိကျိတက် မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုမှာ ဒီလိုပေါက်ကွဲ တတ်တဲ့စိတ်တွေရှိနေလို့ အမေက အံ့သြပြီး ပြောလို့မဆုံးတော့။

“သားပြောလို့သာ အမေ ယုံလိုက်ရတာကွယ် . . ဒီကလေးလေးက ဒီလို ခုန်ချဖို့အထိ ကြံစည်တယ် . . ဟုတ်လား . . ဘယ်လို အကြောင်းတရားတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ခက်ထန်ကုန်သလဲ မသိဘူးနော်။ ကလေးစိတ်ဆိုတာ အမေ သိသလောက်တော့ အဖြူထည်လေးပါကွယ် . . သူ့စိတ်တွေ အဲဒီလောက်ထိ စွန်းပေသွားတယ်ဆိုရင် ဆူချာတယ် . . အရောင်ဆိုးတဲ့လူတွေက သူ့မိဘတွေ ဖြစ်မှာပဲ”

အမေ့သုံးသပ်စကားကို အဖေကလည်း အပြည့်အဝထောက်ခံလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၇၆

"သိပ်သေချာတာပေါ့ အမေကြီးရယ်. . ပိုက်ဆံတွေ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ. . သားသမီးအပေါ် ထားရမယ့် မေတ္တာ၊ ပေးရမယ့်အချိန်တွေတော့ ပျက်ကွက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ. . သူတို့မှာဆို ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ငွေလည်း အသည်းအသန်ရှာစရာမှမလိုတာ. . ကိုယ်ပေးနိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထက် ပိုပြီးပေးနိုင်ရမှာပေါ့"

ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ နိုင်နိုင်တောင်မှ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ဝင်ပြီး ဆွေးနွေးလာသည်။

"ဒီပုံစံအတိုင်းဆို အဲဒီကလေးမှာ ဆိုက်ကိုရိုနေပြီ ကိုကို. . အချိန်မရွေး တစ်ခုခုကြုံစည်သွားနိုင်တယ်. . ကိုကိုက ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးပေါ့"

ခြံရံက မုန်လာဥချဉ်ဟင်းကို တစ်ဖွန်းခပ်သောက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

"အဲဒါကြောင့် သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနေရတာလေ. . ခက်တာက တစ်အိမ်လုံး သူ့ကို ဘယ်သူမှမနိုင်ကြဘူး၊ ထိုကဲ့သို့ မြင်တာတော့ ဒီကလေးက သူ့အမေနဲ့ အဖေကို တော်တော်သေသံယောဇဉ်ကြီးတာ. . သိပ်ပြီး ချစ်ပုံပဲ၊ သူ့ချစ်သလို ဟိုဘက်က ပြောပြီး response မလာတော့ တော်တော်ခံစားသွားရတယ် ထင်တာပဲ၊ သနားတော့ သနားစရာလေးပါ"

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၇၇

နှင်းဝေတို့၊ မိစ္ဆာတို့က သူတို့ ကံကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေ အချင်းချင်းပြောနေကြသည်။ နှင်းဝေက -

"ဒါဆို မမတို့က ကံကောင်းတာပေါ့နော်. . ပိုက်ဆံမရှိတာကလွဲရင် မိဘတွေက မေတ္တာအပြည့်ပေးပြီး ချစ်ကြတယ်. . မိသားစုတွေ များပြီး ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းလဲ"

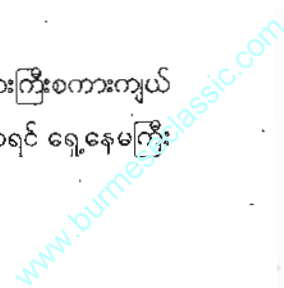
"ဒါပေါ့ မမရဲ့၊ အမေဆို ကြည့်ပါလား. . သားသမီးတွေနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေတာ. . သမီးတို့က များများအချစ်ခံရလို့လား မသိဘူး. . တစ်ခါမှ အားမငယ်ဖူးဘူးနော်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ. . သိမ်ငယ်စိတ်မဝင်ဘူးပေါ့"

နားထောင်နေတဲ့လူတွေအားလုံး မိစ္ဆာစကားကြောင့် ပိုင်းရယ်ကြသည်။

"အမယ်လေးဟဲ့. . လူနဲ့စကားနဲ့ မလိုက်ဘူး၊ တကယ်ပဲ. . နင်ကြီးလာရင် စာရေးဆရာမ လုပ်စားပါလား"

ခြူးပွင့်က ပြောတော့ စကားနည်းတဲ့ ထိန်လင်းက ထောက်ခံသေရဲ့။

"ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . သူက စကားကြီးစကားကျယ် သိပ်ပြောတာ. . အလုံးနဲ့ လူနဲ့ မလိုက်ဘူး၊ ကြီးလာရင် ရှေ့နေမကြီး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၇၈

မိစ္ဆာက ချက်ချင်းပြန်ပြီး ချေပနိုင်သည်။

“ဒါပေါ့... မိစ္ဆာက ရှေ့နေမကြီး ဖြစ်ရင်... ကိုကိုထိန်လင်း

အတွက် အလကားအမှုလိုက်ပေးမယ်လေ”

“ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ငါက ဘာလို့အမှုဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကဲ... ကဲ... ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့၊ ထမင်းကို ပြီးအောင်စား၊ စားပြီးရင် သရက်သီးနဲ့လက်ဖက်သုပ် ရှိတယ်၊ အချို့တည်းကြတာပေါ့”

“ဝေး...”

အားလုံး ပျော်သွားကြသည်။ ခြံရံ အလုပ်ရသွားပြီဆိုတော့ အဖေက ကားကို နေ့ဘက်ပြောင်းပြီး ဆွဲသည်။ ညဘက် အိမ်မှာ လူပိုပြီး စုံသွားတာပေါ့။

မိသားစုတစ်စု ဒီထက်ပိုပြီး စည်းလုံးဖို့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ပျော်ရွှင်ဖို့ ခိုင်မြဲဖို့ဆိုရင် သန့်-တည်-ပွားက ဆရာဦးမြင့်လွင် ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ... မိသားစုထဲမှာ စုပေါင်းပြီး နေထိုင်ကြတဲ့ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး 2T နဲ့ 2F ဆိုတာလေးကို လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမှာပါ။

2T ဆိုတာက Transparency (ပွင့်လင်းမြင်သာရှိမှု) နဲ့ Trust (အမှန်တရား) ဖြစ်ပြီးတော့ 2F က Free (လွတ်လွတ်လပ်လပ်) နဲ့ Fair (မျှတမှုရှိဖို့) တကယ်လိုအပ်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ အဖေ့ရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ အဖေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၇၉

ချပေးခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့ကလည်း ဆရာဦးမြင့်လွင် ပြောတာနဲ့ အတူတူဖြစ်လို့နေပါတယ်။

ခြံရံတို့ မိသားစုမှာ အားလုံးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုကြတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ မျှမျှတတဖြစ်အောင် နေကြတယ်။ အရာရာအားလုံးဟာ အံဝင်ခွင်ကျနဲ့ ကျေနပ်စရာတွေပါပဲ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ လူ့ဘဝမှာ နေတတ်အောင်၊ ဘယ်လိုနေရင် အသင့်တော်ဆုံးလဲဆိုတာ တရာပြုပြီး အလင်းတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့အတွက် ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး အမြဲနာခံပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။

အမေ တည်ခင်းထားတဲ့ လက်ဖက်သုပ်လေ့ထဲမှာ ဇွန်းက ငါးချောင်းပဲ ထည့်ထားတော့ တစ်ယောက် စားနေရင် နောက်တစ်ယောက်က စောင့်နေရတာပါ။ ရှေ့က စားနေတဲ့လူက ဇွန်းကို လက်က မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့ နံပါတ်ကိုး ညီမလေး ခတ္တာက စပြီး အော်ပါသည်။

“နံပါတ်လေး ကိုကိုပေါက်စီ... ဇွန်းချပါဗျို့၊ သမီးတို့အလှည့်ပေးပါဦး”

မိစ္ဆာအောက်က ညီမလေး ခတ္တာက တစ်တန်းတက်နေပြီး

မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြမလေးမို့ စလို့ အလွန်ကောင်းသည်။ ခတ္တာ တို့ မိစူးတို့က အခွဲလည်း တော်တော် အဖေအသည်းကျော်လေးတွေ ပေါ့။

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ် . . ညီမလေးတွေ စားပါစေဦး”
အမေက ရယ်ပြီး ဝင်ပြောတော့ ပေါက်စီက ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ။

“အမေက ဘာလို့ ရှယ်သုပ်လာတာလဲ . . . စားလို့ အရမ်း ကောင်းတော့ ဇွန်းက ပါးစပ်မှာ ကပ်နေတာပေါ့”

နံပါတ်ခြောက် ညီမလေး မြတ်နိုးက လက်သွက်သွက်ဖြင့် လက်ဖက်လုံးကို ဆွဲလှလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“အဟိ . . ကိုကိုဇွန်းက ပါးစပ်မှာ ကပ်နေတာဆိုတော့ . . . ဇလုံထဲက လက်ဖက်တွေ ညီမလေးတို့ပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

အဖေကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ သတင်းစာ ဖတ်နေရင်း ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ ‘လက်ဖက်သရဲတွေ’လို့ ပြောနေသည်။

သားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ခြံရံက အငယ်တွေအတွက် အမြဲတမ်း စံပြုဖြစ်အောင်နေသူပီပီ အဖေ့နားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခြေထောက်တွေ စိတ်လိုလက်ရ နှိပ်ပေးနေမိသည်။ အဖေက အနင်းအနိပ်မကြိုက်ဘဲ မယ့် သားသမီးတွေ ကုသိုလ်ရအောင် အနှိပ်ခံပါသည်။

“သားကြီး . . အဖေ မညောင်းပါဘူးကွာ သွားနားချေတော့၊ သားလည်း တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာတာပဲ၊ ဟိုအိမ်မှာ သက်သောင့် သက်သာရှိရဲ့လား သား”

“ရှိပါတယ် အဖေရဲ့ . . သားက ခြံစောင့် ဦးမြင့်ဆွေ နေတဲ့ ဂိုဒေါင်မှာ နားလို့ရတယ် . . အပေါ့အပါးသွားဖို့ အိမ်သာလည်း ရှိတယ် ဆိုတော့ အဆင်ပြေတယ်လေ”

အချို့ပွဲစားပြီးတော့ ကျန်တဲ့မောင်နှမတွေ အဖေ့နားမှာ ဝိုင်း အုံလာကြသည်။

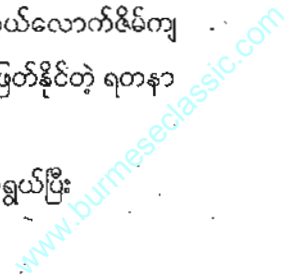
နံပါတ်စဉ်အလိုက် တစ်ယောက် တစ်လှည့် နှိပ်ပေးနေကျမို့ ခြံပွင့်က -

“ကဲ . . ကိုကိုအလှည့်ပြီးရင် ညီမလေးအလှည့်နော်၊ ကုသိုလ် တွေ ဝေမျှပေးပါဦး”

အဖေက ကျေနပ်ပြီး ပြုံးနေရှာသည်။ ပြီးတော့ အမေ့ကို ချက်ခုံးပင့်ပြကာ -

“ကဲ . . အမေကြီး၊ သားသမီးများတာ ဘယ်လောက်ဖိမ်ကျ သလဲ တွေ့တယ်နော် . . တို့ရဲ့အဖိုးတန်တဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာ လေးတွေ”

အမေက အဖေ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်ပြီး

“အမယ်လေးနော်. . လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ သားအဖတွေ၊ ကျွန်မပြောဖို့လည်း ချန်ထားပါဦး. . ဆယ်ယောက်စလုံး ဗိုက်အနာခံပြီး မွေးခဲ့ရတာ၊ သားတို့ သမီးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို တစ်ယောက် ဖျားရင် နောက်တစ်ယောက်ပါ လိုက်ပြီးဖျားလို့ အမေ့မှာ ထိုင်တောင် ငိုယူရတယ်. . ဖျားတာတောင်မှ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တစ်ပြုတစ်မကြီး ဆေးခန်းသွားကြတာ”

အမေ့ရဲ့သားသမီးတွေ အားလုံးက ငယ်ငယ်တုန်းက ရွေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို အမြဲတမ်းမေးတတ်ကြသည်။ နားထောင်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်ကြသည်။

“ဒါဆို အမေ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်မှာပဲနော်”

ခြူးပွင့်က ဝင်မေးတော့ အမေက အတိတ်ကို ပြန်ပြီး တူးဆွလာသည်။

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ သမီးရယ်. . အမေ့နားကပ်လေးကို အပေါင်ဆိုင်နဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်လို့၊ ခဏခဏ ပေါင်လိုက် ရွေးလိုက်နဲ့ပေါ့”

ခြံရံ အမေ့ကိုသနားသွားသည်။ သားသမီးအတွက်ဆို ကြီးမားတဲ့မေတ္တာတွေသာ ပေးခဲ့တဲ့ အမေ. . သူပိုင်တဲ့အချိန်တွေကို ပေးပြီး သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို စတေးခဲ့သူ။

ပင်ကိုယ်စိတ်ထား သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော်ငြား. . သားသမီးအတွက်ဆို မာကြောတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားတွေလို ကြံ့ခိုင်တဲ့ အမေ။

စိတ်ချပါ အမေ၊ အမေ့မေတ္တာတွေ အလဟဿ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သားသမီးပြောသမျှယုံတဲ့ အမေ့မျက်လုံးတွေ စုံလုံးတော့မကန်းစေရပါဘူး။

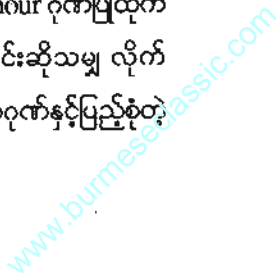
ပေးဆပ်ခဲ့သမျှ အမေ့အချိန်တွေ တန်ဖိုးရှိစေရပါမယ်။

“Mother (အမေ)ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်သူသိသလဲ”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်မေးချလိုက်တဲ့ သူ့စကားကြောင့် အငယ်လေးတွေက အလှအယက်ဖြေကြလေရဲ့။

“အမေ. . ပါ”

“အမေကတော့ လူတိုင်း သိတာပေါ့. . လူတိုင်း မသိနိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်လေးက သတ်သတ်ရှိသေးတယ်။ ကဲ. . အားလုံးလိုက်မှတ်ထားကြနော်. . Mother ဆိုတာ M က Mercy တဲ့၊ သနားကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိသူပေါ့၊ Oကတော့ hOnour ဂုဏ်ပြုထိုက်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ T က Tender တဲ့၊ တောင်းဆိုသမျှ လိုက်လျောသူပေါ့. . H က Hero ပေါ့၊ စံပြုလောက်သောဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံတဲ့ သူလို့ ပြောတာ”

ခြံရံက တံတွေးကို မျိုချရင်း ခဏနားလိုက်တော့ ထိန်လင်းက -

“ကိုကြီး.. အမ် အို တီ အိပ်ချ်၊ ပြီးတော့ E က ဘာလဲဟင်”

“E ဆိုတာ.. Eternal လို့ ပြောတာ ညီလေးရဲ့.. အဆုံးမရှိ တုန့်င်းမရတဲ့ မေတ္တာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်.. R ကကျတော့ Righteous တဲ့၊ မဖောက်မပြန် တရားမျှတတဲ့သူ လို့ ပြောတာ၊ ကဲ.. အားလုံးပဲ အမေ့ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကြပြီနော်”

ခြံရံက မေးတော့ အားလုံးက သံဖြိုင်ညီညာနဲ့ ဖြေကြသည်။

“နားလည်ပါပြီ ကိုကိုကြီး”

“နားလည်ရင် အမေ့ကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဖက်ပြီး နမ်းရပါမယ်”

အမေ.. ကျွန်တော်ချစ်တဲ့အမေက သားသမီးတွေ အလှည့် ကျ နမ်းနေတာကို ငြိမ့်ညောင်းတဲ့ ဂီတသံလို အပြုံးနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ပြုံးနေလေရဲ့။

“သားကြီး.. မင်းက Mother ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုပြီးသွား ပြီ၊ အဖေကျတော့ ဘာလို့ မပြောတာလဲကွ”

အဖေက ကလေးဆိုးကြီးလို ဂျီကျနေလို့ ခြံရံက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟို.. အဲဒါကလေး.. အမေများနေ့မှာ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ပါလို့ သားက မှတ်ထားတာ၊ အဟဲ့.. အဖေများနေ့ကျမှ Father ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာပြီး မှတ်ထားလိုက်မယ်လေနော်.. အဖေ”

“အေးပေါ့လေ.. ဘာမိလို့မှ မရှိတာ.. မိဘပဲ ရှိတာဆိုတော့ ခဲလိုက်ဦးပေါ့”

ရယ်သံလေးတွေက အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပျံ့လွင့်လို့သွား သည်။

www.burmeseclassic.com

(၇)

Barbie ကာတွန်းကား ကြည့်ချင်တယ်ပြောလို့ ဖွင့်ပေးထားပေမယ့် ထိပ်ထိပ်လေးက တီဗီကိုမကြည့်ဘဲ ခြံထဲက သစ်ပင်လေးတွေကို ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။

ကြီးစိုးက သတိထားမိသွားတော့ အာဖန်နီနဲ့ ထွေးထွေးကို လက်တို့ပြီး ပြသည်။

“သမီးလေး.. ကာတွန်းကား မကြည့်ဘူးလား၊ ဘာတွေငေးနေတာလဲကွ့”

“ထိပ်ထိပ် ဖျင်းလို့”

“ဟင်.. ဒါဆို ကြီးစိုးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ.. သမီးလေး ပြောလေ”

ကြီးစိုးအဖေအဖေကို ထိပ်ထိပ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

“ပုံပြောပြရမလား ညီမလေး”

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

အယ်လီက မေးပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း.. နားထောင်ချင်ဘူး”

“ထိပ်ထိပ်.. ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ဖျင်းနေရင် မာမိုကို နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ပြီး မွေးခိုင်းလိုက်ပါလား”

ထိပ်ထိပ်ဟာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ အနိပ်သုံးပါးနားမလည်တဲ့ ထွေးထွေးရဲ့စကားကိုကြားပြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေမယ့်မျက်လုံး နှိုးဖြစ်လာသည်။ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်တက်လာပြီး အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ပါတော့သည်။

“မလိုချင်ဘူး ဘယ်သူမှမလိုချင်ဘူး၊ ထိပ်ထိပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်.. မာမိုနဲ့ဒယ်ဒီလည်း ထိပ်ထိပ်ကိုပဲ ချစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရင် ထွေးထွေးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်”

စိတ်တိုင်းကျအော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေတဲ့ ထိပ်ထိပ်ကိုကြည့်ပြီး ကြီးစိုးက ထွေးထွေးကို ဆူသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ထွေးထွေးရယ်.. နင်တော့ ရွာပြန်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်.. နောက်တစ်ခါ တို့သမီးလေး မကြိုက်တာပြောလို့ကတော့ နင့်အထုပ်သာ တစ်ခါတည်းပြင်ထား ကြားလား”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးစိုး.. နောက်တစ်ခါဆို မပြောတော့ပါဘူး”

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

ဒါတောင်မှ... ထိပ်ထိပ်လေးက ဒေါသပြေသေးပုံ မရပါ။
Breakfast မစားဘဲ ဆန္ဒပြနေသည်။ အထိန်းတော်တွေက သူတို့မနိုင်
တော့ ခြံရံဘက်ကို စစ်ကူတောင်းဖို့ ပြင်သည်။

“ဟဲ့... ခြံရံ မရောက်သေးဘူးလား၊ ဒီမှာ ထိပ်ထိပ်လေး စိတ်
ကောက်နေလို့ လာချော့ပါလို့ ပြောလိုက်... မြန်မြန်သွားခေါ်ခဲ့လေ”

ခြံရံက ခြံထဲမှာ ကားရေဆေးနေရင်း ဒီနေ့ ဆီဖြည့်ရဦးမှာ
ပဲဟု တွေးနေမိသည်။ အယ်လီ ဆိုတဲ့ ကရင်မလေးက အလောသုံး
ဆယ်နိုင်စွာ ပြေးလာပြီး

“အစ်ကိုကြီးခြံရံ... ညီမလေး ထိပ်ထိပ်လေ စိတ်ကောက်ပြီး
သောင်းကျန်းနေလို့ အဲဒါ... လိုက်ချော့ပေးပါဦး”

ခြံရံက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်ပဲဟာ... ထိပ်ထိပ်က အစောကြီးနိုး
နေတာလား”

“သူကလေ... မနက်ဆို သူ့အဖေနဲ့အမေ ထွက်သွားမှာပဲလို့
အစောကြီး ထင်ပြီး စောင့်နေတာ... သနားပါတယ်”

“ကျောင်းပိတ်နေတာပဲဟာ... ခေါ်မသွားဘူးလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် ကလေးသွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်မပို့ပေးဘူးလား”

အယ်လီက မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။

“တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး... သူတို့ဟာသူတို့ အပျိုလူပျိုလုပ်ပြီးပဲ
သွားကြတာ... အဲဒါကြောင့် ထိပ်ထိပ်လေးက သနားစရာကောင်းပါ
တယ်လို့ပြောတာ”

“နေဦး... ငါ နင်တို့ကို မှာစရာရှိသေးတယ်... ထိပ်ထိပ်ကို
အလွတ်မပေးနဲ့နော်... သေချာစောင့်ကြည့်မဖြစ်မှာ... သူ့ကြည့်ရတာ
ခဲစားချက်က သိပ်ပြီးပြင်းထန်ပုံပဲ... ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား၊
မနေ့ကလို့ ထပ်ဖြစ်မှာနိုးလို့ ပြောနေတာ”

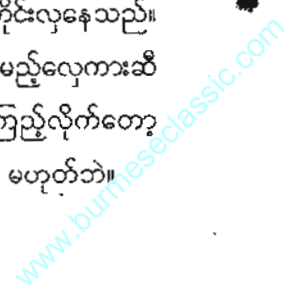
“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး”

“လာလေ... သွားမယ်”

ခြံရံ အိမ်ကြီးထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။
ခမ်းနားလိုက်တာ... မှန်ချပ်တွေကို ဖောက်ပြီးဝင်လာတဲ့ နေ
ရောင်ကြောင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

အဖြူနဲ့အနက်ရောစပ်ထားတဲ့ ဆိုဖာခုံတွေက အမွေးနုနုလေး
တွေနဲ့မို့ ထိုင်ချင်စရာကောင်းနေသည်။ နှင်းဆီအဖြူနဲ့အနီကို ရောစပ်
ပြီး ထိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးလေးက စားပွဲပေါ်မှာ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။

အယ်လီနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရင်း အပေါ်တက်မည့်လှေကားဆီ
အရောက်မှာ ဗီရိုအကြီးကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
အားပါး... ဗီရိုထဲမှာ နည်းနည်းနော့နော့ဖိနပ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

မိန်းမစီး လေဒီရှားပိနပ်မျိုးစုံ၊ တန်ဖိုးကြီးမည့် စိန်စီးကျောက် စီ ဒေါက်ဖိနပ်မျိုးစုံ အဆင်စုံ၊ အရောင်စုံပါလား။ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် အရံတစ်ရာကျော်လောက်သည်။ သူ့ငွေတွေဆိုတော့လည်း စီးနိုင်မှာပေါ့လေ..

အယ်လီက ထိပ်ထိပ်အခန်းရှေ့ရောက်တော့
“ထိပ်ထိပ်ရေ.. ဒီမှာ ဘယ်သူပါလားလဲ၊ ကြည့်ပါဦး”

ထိပ်ထိပ်က အယ်လီနောက်မှာ ပြုံးပြုံးကြီးရပ်နေတဲ့ ခြံရံကို တွေ့တော့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းပြုံးလာသည်။

“ဟာ.. ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ ဦးဦးက beach ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်လေ.. သွားရတော့မလားဟင်”

ကြီးမိုးက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြီးမေးသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ခြံရံရယ်၊ ဒါဆို ပစ္စည်းတွေသိမ်းရတော့ မှာလား.. နေပါဦး.. လူဘယ်နယောက် လိုက်ရမှာလဲ၊ ဘာတွေထည့် သွားရမှာလဲ.. လုပ်ကြပါဦးဟဲ့”

“ထိပ်ထိပ်အမေကတော့ သူ့သမီး သွားချင်တဲ့နေရာ ပို့ပေး လို့ ပြောထားပါတယ်.. ဒါပေမယ့် အန်တီကိုတော့ ခွင့်တောင်းရမယ် ထင်တယ်.. ကြီးမိုးပဲ သွားပြောပေးပါဦး၊ ညောင်ချောင်းသွားက အခု တလော လူတွေအများကြီးသွားနေတဲ့ နေရာပါ.. ညောင်တုန်းမြို့တော်

ဆိုတော့ သိပ်လည်း မဝေးဘူးလေ.. ဒါနဲ့ တစ်လက်စတည်း ဆီထည့် ဖို့ ပိုက်ဆံလေးပါ တောင်းခဲ့ပေးပါလား”

“အေး.. အေး.. ကြီးမိုး သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ထိပ်ထိပ်က သူ့လက်ကိုလှည့်ပြီး -

“မဆိုးဘူး၊ ဦးဦးတော်တယ်.. ကတိလည်း တည်တယ်၊ ဆီ ထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံ ထိပ်ထိပ် ပေးမယ်လေ.. ဘယ်လောက်ကျလဲ”

ချာတိတ်မလေးက ငွေစကားပြောလို့ပါလား။

“လေးသောင်းလောက်တော့ ကျမှာပေါ့”

“ရော့”

ထိပ်ထိပ်က သူ့အိတ်သေးသေးလေးထဲကနေ တစ်သောင်း

စာနံ လေးရွက်ကို ထုတ်ပေးလာသည်။ ကလေး သေးသေးလေးကို ဇိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးကိုင်ထားပါလား။

“တွေ့လား.. ဒါမျိုးတွေ ထိပ်ထိပ်မှာ အထုပ်လိုက်ရှိတယ်”

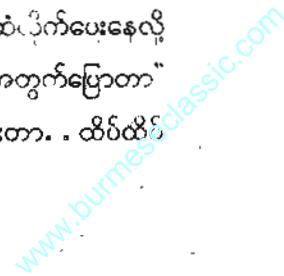
ခြံရံက ထိပ်ထိပ်ပန်းလေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ပြီး

“သမီး.. တွေ့ကရာလူကို ဒီအတိုင်း ပိုက်ဆံပိုက်ပေးနေလို့

ပြောင်ဘူးနော်၊ အန္တရာယ်များတယ် သိလား.. သမီးအတွက်ပြောတာ”

“မပေးပါဘူး.. ထိပ်ထိပ်က ဦးဦးကိုပဲ ပေးတာ.. ထိပ်ထိပ်

ဆို ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့”

ကြီးစိုးက ဝမ်းသာအားရ အချက်ပြလာသည်။

“ကဲ . . အားလုံးပဲ ပြင်ကြဆင်ကြဟေ့၊ permit ရလာပြီ”

“သမီးတို့ အကုန်လိုက်ရမှာလားဟင်”

“အေး . . အကုန်ခေါ်သွားတဲ့ နင်တို့ညီမလေးအတွက် တောကွင်းတွေ ရေကူးဝတ်စုံတွေ သေချာထည့်ခဲ့ဦး၊ အင်္ကျီအပိုပါ သုံး လေးစုံလောက် ထည့်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ မမေ့စေနဲ့နော် . . နေဦး . . ကားထဲမှာ အဲယားကွန်းက အေးတယ်၊ အနွေးထည်ပါ ယူခဲ့၊ တစ်ယောက်က အဝတ်အစားသိမ်းရင် နောက်တစ်ယောက်က မုန့်တွေ၊ အအေးဘူးတွေ၊ ရေဘူးတွေကို ခြင်းတစ်လုံးနဲ့ထည့် . . ကြားလား၊ အယ်နီက ညီမလေးကို ရေချိုးပြီးအဝတ်အစားလဲပေးလိုက်တော့ ဟဲ့ . . ထိပ်ထိပ်လေး မနက်စာ မစားသေးဘူး မဟုတ်လား”

“မစားဘူး ကြီးစိုး၊ အစ်ကိုကြီးခြံရံကို ကျွေးခိုင်းမှ စားမယ် ထင်တယ်”

ကြီးစိုးက ခြံရံကို အားနာသလိုကြည့်ပြီး

“သားရယ် . . သားညီမလေးကို ချောပြီးကျွေးကြည့်ပါဦး . . ကြီးစိုး ထမင်းချိုင့်သွားထည့်လိုက်ဦးမယ် . . ရော့ . . ဒီမှာ ဆီဖိုး လေးသောင်း”

“ရတယ် ကြီးစိုး၊ သား ခွံကျွေးလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ . . ကဲ . . ”

သမီးလေး . . မနက်စာ သုံးဆောင်တော်မူမည်၊ ဘာနဲ့စားချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ထိပ်ထိပ်က သူ့အပြောကို သဘောကျခဲ့ရသည်။ ရှေ့က သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ရယ်ပြီး -

“ခေါက်ဆွဲသုပ်နဲ့ နံပြားထောပတ်သုပ် စားမယ်”

“ရပါမယ် ခင်ဗျ၊ မင်းသမီးလေး ရေချိုးနေတုန်း ဦးဦး သွားဝယ်လာပေးပါ့မယ်၊ အဆင်သင့်စောင့်နေတော်မူပါ”

ခြံရံက လမ်းလျှောက်ပြီး ခေါက်ဆွဲသုပ် အရှာထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမြင့်ဆွေ ညွှန်ပြလိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို တွေ့လို့သာ တော်တော့သည်။

ထိပ်ထိပ်အတွက် ခေါက်ဆွဲသုပ် တစ်ပွဲနဲ့ နံပြားထောပတ်သုပ် တစ်ပွဲမှာပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မြန်မြန်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်နဲ့ ဇိမ်ခံပြီးသောက်နေဖို့အချိန်မှ မရတာ။

မှာထားတာတွေ ရတော့ အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်လာရသည်။ အိမ်အဝင်ဝမှာ ဒေါ်ကလျာတင်က ရပ်စောင့်နေပြီး

“မောင်ပြီရဲ့ . . အန်တီမြေးလေးကို သေသေချာချာဂရုစိုက်ပါ

နော် . . မင်းလက်ထဲကို ဝကွက်အပ်လိုက်ပြီ၊ ရေထဲဆင်းရင် ဂရုစိုက်

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၉၄

ပြီး ကြည့်ပေးပါကွယ်၊ အန်တီတို့မျိုးဆက်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာ သူ့အမေကလည်း နောက်တစ်ယောက် မမွေးတော့ဘူးလို့ ပြောထား ပြီးသား”

“စိတ်ချပါ အန်တီ၊ ထိပ်ထိပ်လေး အန္တရာယ်ကင်းဖို့၊ ဘေးကင်းဖို့က ကျွန်တော့်တာဝန်ပါ. . အခု သူ့ကို မနက်စာကျွေးပြီးရင် သွားတော့မယ်နော်”

ဒေါ်ကလျာတင် မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိလိုက်ပြီပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေပုံပေါ်မှာစံပြီး အဖော်မဲ့နေတဲ့ ထိပ်ထိပ်လေးအတွက် ဒီနေ့တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုရအောင် ဖန်တီးပေးရမှာက သူ့တာဝန်ပဲလို့ ခံယူထားပါသည်။

(၈)

နေဇာရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးက နေဇာ လက်မှတ်ထိုးရမည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ယူလာပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

အေးစိမ့်နေတဲ့ အဲယားကွန်းခန်းထဲမှာ နေဇာတစ်ယောက် မူးဝေပြီး ပျို့အန်ချင်နေသည်။ ဖျားလည်း မဖျား၊ အစာမကြေ ဖြစ်ရအောင်လည်း မနက်ကတည်းက အန်ချင်နေလို့ ကော်ဖီ တစ်ခွက် တောင် မသောက်ဖြစ်ပါ။

နေဇာ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စင်သီယာက -

“မမ. . နေမကောင်းလို့လား၊ မမမျက်နှာကြည့်ရတာ သိပ် မလန်းဘူးနော်”

“အေးကွယ်. . မမလည်း နေရတာတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမစားဘဲ အော်ဂလီဆန်နေတာ လေး ငါးရက် ရှိပြီ. . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၉၆

စင်သီယာက ကလေးတစ်ယောက်မွေးထားဖူးတော့ နေ့တွေမှာ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဟိုလေ. . မမ. . ဟိုဒင်း. . စင်သီယာ့အထင် မမမှာ. . . အဲဒါ. . .”

စင်သီယာက သူ့ဗိုက်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကိုဝိုင်းပြီး ဖက်ပြလိုက်တော့ နေ့တွေမျက်လုံးတွေ ပြူးလာသည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်လားဟင်. . စင်သီယာ မမကို ပြောစမ်းပါ”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးရသူက စင်သီယာပါ. . . မမက အဖို့လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါမျိုးဖြစ်နိုင်လားလို့. . မေးတာကိုက အံ့ဩစရာမဟုတ်လား. .

“မမက တားထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

နေဇာ ခေါင်းခါပြတော့ စင်သီယာနှုတ်မှ ဟောတော့. . ဟုအသံလေးထွက်လာသည်။

“မတားထားရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မမရဲ့. . သေချာလေး စစ်ကြည့်ပါလားဟင်. . တော်ကြာ မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . အစ်ကိုကြီးဂုဏ်ရှိန်ကို congratulation လုပ်ရမှာပေါ့ ထိပ်ထိပ်လေးအတွက်လည်း အဖော်ရတော့ ပျော်စရာကြီးဟာ”

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၉၇

စင်သီယာက ပျော်နေသလောက် နေ့တွေမျက်နှာက ပျက်သံထက် ပျက်လာသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်စွာဖြင့်

“မဖြစ်ဘူး. . အဲဒီလိုဖြစ်လို့ မဖြစ်ဘူး. . အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး” စင်သီယာ အံ့ဩသွားသည်။

ယောက်ျားရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ မရဘူးလား. . ဒါ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ သူများတွေလို ပိုက်ဆံမရှိလို့ လိုအပ်ချက်ရှိလို့ ကလေး မလိုချင်တာဆို ထားပါတော့. . .

မမနေဇာတို့က ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိကျိတက်၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ဒုနဲ့ဒေး။ သားသမီးဆိုလည်း ထိပ်ထိပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။

စင်သီယာသာ သူတို့နေရာမှာဆို. . သားသမီး တစ်ဒါရင်လောက်ယူပြီး ဘောလုံးအသင်းထောင်ပစ်လိုက်မှာ. . အဟုတ်။

မမနေဇာ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး စင်သီယာတောင်လန့်လာသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း အထိတ်တလန့်နိုင်စွာ သူတစ်ယောက်တည်း ဘာကိုကြောက်လို့ ကြောက်နေမှန်းလည်း မသိရ။

ခဏနေတော့ ရေတစ်ခွက် တောင်းသောက်ပြီး ကားသေ့ယူကာ ထွက်သွားတော့သည်။

မသွားခင် မမက

“စင်သီယာ. . ဒီနေ့ မမနဲ့တွေ့ဖို့ ယူထားတဲ့ appointment

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၉၈

တွေ အကုန်ဖျက်လိုက်တော့ သိလား. . အရေးကြီးရင် နောက်နေ့မှ ပြန်ချိန်းပေး. . မမ သွားပြီ၊ အကြောင်းထူးတာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက် နော်” .

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

စင်သီယာ ဒါပဲ ပြောလိုက်နိုင်သည်။

ကလေးအကြောင်း ပြောမိတာ သူ့ ဘာများမှားသွားလို့လဲ။ မမ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်. . ဒါဆို ဘာလို့ သွေးပျက်သွားတာလဲ။

* * *

မူပိုင်နင်းဆီ - ၉၉

အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နေဇာ တစ်ယောက် တည်း နက်ရှိုင်းစွာ တွေးနေမိသည်။

ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သေချာနေတာတစ်ခုက နောက်ထပ် သံယောဇဉ်တွေ သူမ မလိုချင်တော့ပါ။

မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ကလေး တစ်ယောက် ပဲ ယူမည်ဟု plan ချထားခဲ့သည်။ သူတို့ ချမ်းသာသမျှ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာအားလုံးကို သမီးလေး ထိပ်ထိပ် တစ်ဦးတည်းအတွက် ထားခဲ့ ချင်သည်။

နောက်တစ်ခု. . သူမ ကြောက်နေတာက ထိပ်ထိပ်လေးရဲ့ အတ္တ။ ခွဲဝေမပေးချင်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်လေးက ထိပ်ထိပ်ဆီ မှာ သံမှိုစွဲနေပြီ။

ခုတစ်လော ရင်ထဲမှာ မကောင်းတာ၊ မနက်တိုင်း လေတွေ အန်ပြီး ပျို့နေတာ၊ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတာတွေက စင်သီယာပြော သလို ကိုယ်ဝန်များရှိနေလို့လား. .

စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေလိုက်တာ။ ခံစားချက်တစ်ခုကို ကြာ ရည် မျိုသိပ်မထားတတ်တဲ့ နေဇာက ဂုဏ်ရှိန်ဆီ ချက်ချင်း ဖုန်းခေါ် လိုက်သည်။

ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်က -

“ပြော့ . . . ချစ်၊ ဒီည ဘာစားချင်လဲ . . . ဘယ်သွားချင်သလဲ၊ မနေ့က သမ္မတမှာ အသစ်လဲသွားတဲ့ နေတိုးကား ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊ မောင် လိုက်ပြမယ်လေ”

“ချစ် ဘာမှလည်း မစားချင်ဘူး . . . ဘာမှလည်း မကြည့်ချင်ဘူး မောင် . . . အခုနေများ ချစ်သေလို့ရရင် သေလိုက်ချင်တယ်မောင် သိရဲ့လား”

ဂုဏ်ရှိန်ရဲ့ အသံတွေက အထိတ်တလန့်နိုင်စွာ

“ချစ် . . . ဘာဖြစ်နေလို့လဲ . . . မောင့်ကို ပြောစမ်း . . . အခုဘယ်မှာလဲ၊ မောင် ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

“လာခဲ့ မောင် . . . ချစ်တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားရလွန်းလို့ ရူးတော့မယ် . . . အခု ချစ် ကန်ဘောင်ပေါ်မှာရောက်နေတယ်”

“လာပြီ . . . လာပြီ . . . မောင် လာပြီနော် . . . ဘာမှန်းတော့ မသိပေမယ့် မောင် နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ အရောက်လာခဲ့မယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် ချစ်အနားမှာ မောင် အမြဲတမ်းရှိတယ် . . . ချစ်ဘက်မှာ မောင် အမြဲရပ်တည်ပေးမှာပါ”

နေဇာ အားရှိလိုက်တာ။ အဲဒါတွေကြောင့် မောင့်ကိုအားကိုးပြီး ချစ်မိသလား မသိပါဘူး။

ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတဲ့ နေရောင်အောက်မှာ ထီးမပါ ဘာ

မပါနဲ့ နေဇာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ ကြာပြီ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ နေဇာဟန်းဒ်ဖုန်းက မြည်လာသည်။

ထိပ်ထိပ်ဆီကပဲ။

“မာမီ”

ထိပ်ထိပ်အသံလေးက ခွဲနွဲ့စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သမီးလေး . . . ပြောလေ . . . ဘာပြောမလို့လဲ”

“မာမီ . . . ဒီနေ့ ဦးဦးခြံရံလည်း မလာဘူး။ ကတိပျက်တယ်။

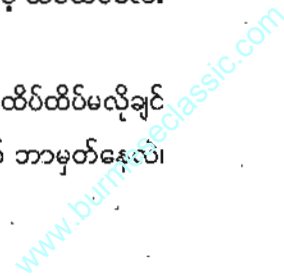
ထိပ်ထိပ်ကို Junction Squareပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး လာလည်း မလာဘူး၊ သူ့ကို စိတ်ဆိုးတယ် မာမီ”

နေဇာက စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတဲ့ သမီးလေးကို ချောပြီးပြောသည်။

“ဦးဦးက ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ခွင့်တစ်ရက်ယူထားတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးလေးပျင်းရင် မာမီ ညီမလေးဖြစ်ဖြစ် မောင်လေးဖြစ်ဖြစ် မွေးပေးရမလားဟင် . . . သမီး အဖော်ရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ သမီး”

နေဇာ၏သွေးတိုးစမ်းသလို အမေးကြောင့် ထိပ်ထိပ်လေးဟာ အပြင်းအထန်ပေါက်ကွဲလာကာ

“မာမီကို မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ . . . ထိပ်ထိပ်မလိုချင်တဲ့ ကလေးကို မွေးလို့ကတော့ ကိုင်ဆောင်ပစ်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ၊

တော်ပြီ. . တော်ပြီ. . မာမိုကိုလည်း စိတ်ဆိုးတယ်၊ ထိပ်ထိပ်မကြိုက် တာတွေပဲ ပြောနေတယ်၊ ဟီး. . ဟီး”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ငိုပြီး ဖုန်းချသွားတဲ့ သမီးလေးကြောင့် နေဇာ ပိုပြီး ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ နောက်ကျိသွား သည်း သူမစိတ်တွေ ဘယ်လောက်အထိ လွင့်နေသလဲဆိုရင် အနား မှာ မောင်ရောက်နေတာတောင် မသိခဲ့။

“ချစ်. . မောင့်သည်းလေး. . ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟင်. . မောင် စိတ်ပူလိုက်တာကွာ၊ နေရာ ကောင်းရဲ့လားဟင်. . မှန်းစမ်း”
သူမနဖူးလေးကို ကြင်နာစွာစမ်းရင်း မေးလာတဲ့ မောင့်ကို အနားမှာ ထိုင်စေရင်း သမီးလေးထိပ်ထိပ်နဲ့ ဖုန်းပြောထားတဲ့အသံ တွေကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

နေဇာဖုန်းမှာက recording ပါပြီးသား ဆိုတော့ ထိပ်ထိပ် စိတ်ဆိုးပြီး အော်ဟစ်နေတာ၊ ဝိုယိုပြီး ရန်တွေ့နေတာတွေကို အဖေ ဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်ရှိန် သိသွားပြီး တဟားဟားအော်ရယ်ကာ

“လက်စသတ်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ထားကြတာ ကိုး. . မောင်က ဘာများလဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားတာပဲ”

နေဇာက မောင့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မောင့်မျက်လုံးတွေ ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး

“မောင်. . ချစ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါ။ ချစ် မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်တယ်”

“သေချာလို့လား ချစ်ရယ်. . မောင်တို့ ရက်ရှောင်ထားတာ ပဲလေ”

“ချစ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တစ်ခါ သတိပေးဖူးတယ်. . အဲဒါက သိပ်မသေချာဘူးတဲ့. . အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မောင်”

ဂုဏ်ရှိန်လည်း အပူတွေ ကူးစက်သွားပုံရသည်။ ကြည်နေ တဲ့မျက်နှာက မှိုင့်တွေသွားပြီး -

“တားဆေးကျတော့လည်း ချစ်က ဝမှာစိုးလို့ မသောက်ချင် ဘူးလေ”

နေဇာက သိပ်လှတဲ့သူမအောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိကိုက်ကာ

“သေချာတာက နေဇာ ဒီကလေးကို မွေးလို့ မဖြစ်ဘူးမောင်၊ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး. . သမီး ပြောသွားတာတွေ မောင်လည်း ကြားတယ် ဟေ့တ်လား”

ဂုဏ်ရှိန်က နေဇာကို ထွေးပွေ့ကာ နှစ်သိမ့်ပေးရင်း

“ဒါကတော့ ကလေးလေးမြင်ရင် သမီးလည်း စိတ်ပြောင်း ချင် ပြောင်းသွားမှာပေါ့ ချစ်ရယ်. . ပြောနေ ကြာပါတယ်. . မောင်တို့ အိမ်ပြန်ပြီး သေချာအောင် စစ်ကြည့်ကြတာပေါ့. . လာ”

www.burmeseclassic.com

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၀၄

မောင်ဆွဲခေါ်လို့သာ လိုက်လာရသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ အားအင်တွေ ချိန်နေသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိသည်။

“တကယ်လို့ ရှိနေခဲ့ရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မောင်”

“ချစ်က ကာယကံရှင်ပဲလေ၊ ချစ် စိတ်မပါဘဲနဲ့တော့ မမွေးပါနဲ့ကွာ. . မောင်တို့ ဆရာဝန်နဲ့ပြပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဗဟိုရေတွေကို သူမ စိတ်ရှည်မည်မထင်ပါ။ အူပဲလို့ ထွက်လာကတည်းက ပေးလိုက်ရမည့်အချိန်တွေ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ နေဇာမင်းခေါင်. . ဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ အဲဒီလောက် အချိန် မပေါပါ။ ပြီးတော့ အလှတရား. . . ကလေးမွေးပြီး အလှပျက်မည်ကို သူမ သေမလောက် ကြောက်ပါသည်။

မောင်အတွက် နေဇာ အမြဲလှနေချင်သည်။ မောင့်မျက်လုံးထဲမှာ နေဇာက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးမိန်းမ ဖြစ်ချင်သည်။ အလှပျက်မှာ အလုပ်ပျက်မှာစိုးလို့ ထိပ်ထိပ်လေးကိုတောင် အချိန်ပေးပြီး ဝေဖန်နိုင်ခဲ့တာ။ အခြေကျနေတဲ့ ဦးပွားရေမှာ လစ်ဟင်းမှုမရှိစေချင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ အခိုင်အမာ ချရတော့မှာပေါ့။ မောင်ကတော့ သူမ ဘာပဲဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်လျော့မဲ့သူမျိုးပါ။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

(၉)

မျဉ်းနှစ်ကြောင်း. .

ဘုရား. . ဘုရား၊ ဒါဆို နေဇာဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ လုံးဝ သေချာသွားပြီပေါ့. . မောင်ရေ. . နေဇာကို ကယ်ပါဦး။

“မောင်. . ချစ်အဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ချစ် ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ခြာပါ မောင်”

မောင်က သူမပခုံးလေးကို ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

“မောင့်အသိ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ရှိတယ်. . သွားတိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ မသွားခင် ချစ်သဘောကိုပဲ မောင်က အရင်မေးချင်တာ၊ ချစ် ဒီကလေးကို မွေးမလား၊ မွေးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိလား”

နေဇာမင်းခေါင်က မဆိုင်းမတွပင်.

“ဟင့်အင်း. . ဒီကလေးကိုမွေးဖို့ ချစ်မှာ သတ္တိမရှိဘူးမောင်၊ ခြာတော့ သမီးလေး အမြင်စောင်းမှာကို မလိုချင်ဘူး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

အင်မတန်မှ သွေးပျက်စရာကောင်းပြီး ပြတ်သားတဲ့စကားတွေ နေဇာနတ်ဖျားမှထွက်လာတာ ကြောက်ဖို့တောင် ကောင်းသည်။ မိခင်စိတ်ဆိုတာ နေဇာမင်းခေါင်ဆီမှာ ဘာလို့မရှိရတာလဲ။

ဂုဏ်ရှိန်က မိန်းမကို ပြားပြားဝပ်ကြောက်ရသူမို့

“ကောင်းပြီလေ. . ချစ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်၊ မောင်တို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့. . အခုဆို ကလေးလေးက ဘယ်နှလလောက် ရှိပြီလဲဟင်”

နေဇာက ကလေးလေး ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုံးကို လက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် -

“မောင်နော်. . တစ်လကျော်ကျော်လေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးဖြစ်မှာလဲ. . ခုမှ သွေးရည်ကြည်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့. . အဲဒါကြောင့် ပြောတာ. . ခုနေ ဖျက်ချရင် မိနိုင်သေးတယ်”

“အေးလေ. . အဲဒီဆရာဝန်မကို အကူအညီတောင်းရမှာပဲ ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ချစ် အန္တရာယ်မဖြစ်ရင် ပြီးရော”

ဘယ်မလဲ ဖခင်စိတ်။ ဂုဏ်ရှိန်ဆိုတာ အဲဒီလိုယောက်ျားဆိုပါ။ ဘာမဆို မယားစိတ်တိုင်းကျ၊ မယားအလိုတော်ကျ ပုတ်သင်ညီလို လူမျိုးမို့ ဖခင်စိတ်တွေ ကွယ်ပျောက်ကုန်တာ ထင်ပါရဲ့။

ဂုဏ်ရှိန်နဲ့ နေဇာတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုနေ့က သူ့

နှစ်ယောက်ရဲ့သွေးသားနဲ့ဖြစ်တည်လာတဲ့ ရင်သွေးလေးကို ဖျက်ချလိုစိတ်နဲ့ ထမင်းတောင် ပြောင့်ပြောင့်မစားနိုင်ကြပါ။ ရေမိုးချိုးပြီး ဆရာဝန်မဆီ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နေဇာစိတ်တွေက မကြည်လင်တော့ အရင်လို ခေါင်းအစခြေအဆုံး အလှပြင်ဖို့ စိတ်အားမထက်သန်တာတော့ အမှန်ပါ။

တီရှပ်တစ်ထည်နဲ့ကွာတားကျင်းပင်(နီ)တစ်ထည်ကို ဖြစ်သလို တွဲဝတ်ကာ မျက်နှာမှာ တူးဝေးမိတ်ကပ်လေးကို လိမ်းပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားပေါ်မှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဆင်းလာသော နေဇာသည် လှေကားထောင့်ချိုးမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ထိပ်ထိပ်လေးကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် စူးစူးဝါးဝါးအော်မိလေသည်။

အမေဖြစ်သူကို သရဲခြောက်မလို့ စောင့်နေတဲ့ ထိပ်ထိပ်ခမျာသူ့အမေရဲ့အလန်တကြားအော်သံအောက်မှာ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းနွဲ့ အတော်လန့်သွားပုံရသည်။

“မာမီ. . မာမီ. . ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ sorryနော် မာမီ ထိပ်ထိပ်ကြောင့် မာမီလန့်သွားပြီ. . မမအယ်နီရေ. . မာမီကို ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးပါဦး”

အလန်မပြေသေးတဲ့ နေဇာက အသက်ကို မနည်းဝအောင်

ရှုနေရသည်။ လှေကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်က လှေကား
ရင်းမှာထိုင်ပြီး သွေးပျက်နေတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကို တွေ့သွားပြီး

“ထိပ်ထိပ်”

ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်ပါသည်။

“မာမိုကို ဘာလုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ . . . တစ်နေ့တစ်နေ့ မာမိုကို
ဘယ်လိုစိတ်ဆင်းရဲပေးရမလဲ . . . ဒါပဲ နင်စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား
ငါ နင့်ကိုကြည့်နေတာ အကောင်းအောက်မေ့မနေနဲ့နော် . . . အချိုးပြေ
အောင်နေ ကြားလား”

အကြောင်းရင်းက ဘာလဲဆိုတာ မေးတောင်မေးမကြည့်ဘဲ
ထစ်ခနဲရှုံ့ ထိပ်ထိပ် မာမိုကိုဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ ဆိုတဲ့အော်သံက အရင်
ဆုံး ထွက်လာတဲ့ ဒယ်ဒိုကို ထိပ်ထိပ် မုန်းပါသည်။

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဒယ်ဒိုကို မုန်းတယ် . . . မုန်းတယ်”

ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးရင်း ထိပ်ထိပ် ပြေးထွက်သွားပါသည်။
ဂုဏ်ရှိန်က ထိပ်ထိပ်ကို ဒေါသမပြေသေးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ကာ

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ၊ ကောက်မယ် . . . ပေါက်မယ် . . . ချစ် ရနဲ့
လား . . . သမီးက ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

နေဇာက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ဂုဏ်ရှိန် လက်ကို တွဲ
ကာ ထသည်။

“သူက အမေ့ကို လန့်သွားစေချင်လို့ . . . သရဲခြောက်တာ
တဲ့လေ”

“ဒီကလေးကွာ . . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သိပ်ပြီးဆော့တာပဲ . . .
လာ . . . သွားရအောင် ချစ်၊ မောင်တို့ချိန်းထားတဲ့အချိန် ရောက်တော့
မယ် . . . ဒေါက်တာက အိမ်မှာစောင့်နေမယ်ပြောတယ်”

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ထားတဲ့
ကားပေါ်ကိုတက်ပြီး ဂုဏ်ရှိန်က ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

စက်က မနိုးလာခဲ့။ ထပ်ပြီး ကြိုးစားသည်။ အရာ မထင်။
အချိန်တွေသာ ကုန်သွားသည်။

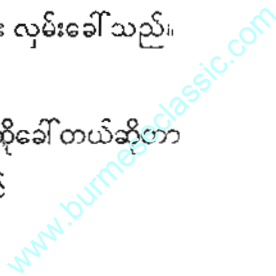
“တောက် . . . ချိန်းထားပါတယ်ဆိုမှ ထဖောက်နေတယ်ကွာ၊
ပြန်လာတုန်းကတောင် အကောင်းကြီးရှိသေးတာ”

နေဇာက သူပလက်မှနာရီကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည်။
ချိန်းထားတဲ့အချိန်ကလည်း ကပ်နေပြီ။

အိမ်ပြန်မလို့ထွက်လာတဲ့ ခြံရံက ဂုဏ်ရှိန်တို့ကားကိုကြည့်ပြီး
အကဲခတ်နေသည်။ နေဇာက ခြံရံကိုတွေ့သွားပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟိုကောင်လေး . . . ခဏလာဦး”

ခြံရံလို့ နာမည်ကို မခေါ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုခေါ်တယ်ဆိုတာ
သေချာနေတော့ ခြံရံက ပြေးငွှားပြီး ရိုသေစွာပင်

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၁၀

“အစ်မ. . ဘာခိုင်းမလို့လဲခင်ဗျ”

“မင်း ကားကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးစမ်းပါဦးကွ. . . ဒီမှာ အကောင်းကြီးကနေ ကားစက်နှိုးလို့မရတော့ဘူး”

“ခြံရံ ကြည့်လိုက်တော့ ကားက ဘဏ္ဍရီအိုးလဲရတော့မည်မို့

“ဘဏ္ဍရီမကောင်းတော့ဘူး ဆရာ. . ကျွန်တော် သွားလဲဖေး ရမလား”

“အချိန်မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဟိုကားပဲ ယူသွားတော့မယ်. . မနက် ဖြန် မင်း စောစောလာပြီး လဲပေးထားလိုက်. . ပိုက်ဆံကို မာမို့ဆီက ထုတ်သွား. . ဟုတ်ပြီလား”

ဂုဏ်ရှိန်က နေဇာကားကို ယူပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။

ခြံရံက ထွက်သွားတဲ့ကားကို ကြည့်ပြီး ဘာတွေ လောနေပါ လိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။

(၁၀)

ကားတွေ တစ်လမ်းလုံး trafficဖြစ်နေတော့ အိုဂျီဆရာဝန် မကြီးဆီရောက်တော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နောက်ကျနေပြီ။ ခြံထဲကို ကားဝင်လာတော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အိမ်တံခါး လာဖွင့်ပေးပြီး

“ဒေါက်တာ စောင့်နေတာ ကြာပြီ. . ရှင်တို့က နောက်ကျနေ တာကိုး. . သူ့မှာ သွားစရာရှိသေးတယ်”

ဆီးကြိုကာ ရန်တွေ့လာသည်။ ဂုဏ်ရှိန်က နေဇာလက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေပေမယ့် မျက်နှာ က ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိတဲ့ ဆရာဝန်မကြီးက မျက်မှန်အောက်မှ မျက်လုံးကို တစ်ချက်လှန်ကြည့်ရင်း -

“ကျွန်မက ရှင်တို့မလာတော့ဘူးထင်နေတာ၊ ကဲ. . ဆိုပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဂုဏ်ရှိန်က လေသံကို အနူးညံ့ဆုံးနှင့် အပျော့ပျောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ထားကာ ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စပါ ဆရာမ”

ဆရာဝန်မက နေဇာဗိုက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဒါ . . သားဦး မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မသိသလောက်တော့ ရှင်တို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . မမဆီကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့လာတာပါ”

နေဇာက ဝင်ပြောတော့

“အကူအညီ . . ဘာအကူအညီလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီကလေးကို မယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် . . အဲဒါ . . ဟိုလေ . . ကိုယ်ဝန်ကလည်း လန့်နေသေးတော့ မမလုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးပါလားခင်ဗျာ . . ကျွန်တော် သိန်းငါးဆယ်ကန်တော့ပါမယ်”

ဆိုဟပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေတဲ့ ဆရာမ တစ်ကိုယ်လုံး ထောင်မတ်လာကာ မျက်လုံးတွေလည်း အရောင် တောက်လာသည်။

ပါးလွှာတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားက အံ့ကြိတ်ထားတဲ့လေသံက ပြတ်သားစွာထွက်လာသည်။

“နေစမ်းပါဦး ရှင်တို့မှာ ဒီကလေးကိုမမွေးချင်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ . . abnormal ဖြစ်နေလို့လား”

ဂုဏ်ရှိန်က ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာမက ဆက်ပြီးမေးသည်။

“ဒါဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေလို့လား”

မေးပြီး သူ့ဘာသာသူ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါလည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတဲ့ သူငွေတွေပဲဟာ”

“ဒီလိုပါ မမရယ် . . သမီးလေးက ကျွန်မ နောက်ထပ်ကလေးရသွားမှာကို သိပ်ပြီး ကြောက်နေတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ့ အလိုမရှိလို့ပါ မမ”

ဆရာဝန်မက ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိကာ

“ဘုရားရေ . . ကလေးစကားကိုနားထောင်ပြီး ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချမယ် . . ဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ မှားနေပြီနော် . . အကြီးအကျယ်ကို မှားနေပြီ၊ ကျွန်မတို့က မြန်မာလူမျိုးတွေလေ . . . ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုး

ကွယ်ကြတာ၊ ပါဏာတိပါတာကံကို ကျူးလွန်တာချင်း အတူတူ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ကိုယ်ပြန်သတ်တာက အရက်စက်ဆုံးပဲ. . သိလား၊ သိရဲ့သားနဲ့ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ လူမဟုတ်တော့ဘူး”

ဆရာမအသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပြီး ကျယ်. . ကျယ်လာသည်။ ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး အသားတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

နေဇာတို့လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ဆက်ပြီး ထိုင်ရမလားထဲ ပြန်ရမလား ဝေခွဲရခက်နေစဉ်. . ဒေါက်တာဒေါ်ခက်ခက်စိုးက နောက်ဆုံးစကားပြောပြီး ထရပ်လာခဲ့သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက်လာတာဆိုရင် ပြန်လို့ရပါပြီ. . ကျွန်မ သင်ထားတဲ့ ဆေးပညာတွေက လူတွေကို ကယ်ဖို့. . လူသတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ သိန်းငါးဆယ်နဲ့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို တန်ဖိုးလာဖြတ်တဲ့မိဘမျိုး ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးဘူး. . အေး. . စကားကုန် ပြောလိုက်မယ် ဝိုက်ထဲက ကလေးက တစ်ခုခုချို့ယွင်းနေတယ်ဆိုရင်တောင် တို့တို့ဘာသာတွေက ဖျက်မချဘူး သိလား. . ဘုရားပေးတဲ့အတိုင်း လက်ခံကြတယ်. . သူများနိုင်ငံမှာတော့ မမွေးတော့ဘူးပေါ့. . ဒါပေမယ့် တို့မြန်မာတွေက အသက်တစ်ချောင်းကို တန်ဖိုးထားရမယ်၊ ထပ်ပြီး မကြံစည်ပါနဲ့တော့ကွယ်”

ဆရာမက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး သူတို့မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

နေဇာက ဆရာမကို ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင်လို ဇူးဇူးရဲရဲ ကြည့်ကာ -

“မောင်. . လာ. . ပြန်မယ်၊ လူကိုများ ပြောသွားလိုက်တာ နှစ်ပြားကို မတန်ဘူး. . သူက ဘာမှိုလို့လဲ. . ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့”

“မောင် ကြံပါဦးမယ် ချစ်ရာ၊ ဒီကိစ္စ မာမိတို့ကို လုံးဝမပြောနဲ့ဦးနော်”

“ချစ်သိပါတယ် မောင်ရဲ့”
ညီညာနေလိုက်ကြတာ. . မဟုတ်တဲ့နေရာမှာပါ လာတူနေတော့ အသွင်တူလို့ အိမ်သူဖြစ်တယ်ပဲ ပြောရမလား မသိတော့ပါဘူး။

အငယ်ဆုံးညီလေး နေနေက ဝရန်တာကနေ သူ့ကို တွေ့သွားပြီး ကျန်တဲ့သူတွေကို ဝမ်းသာအားရသတင်းပို့လေသည်။

“ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီဟေ့ . . လက်ထဲမှာ ဟင်းထုပ်တွေလည်း ပါတယ် . . ဟီး . . ဟီး”

မြတ်နိုး၊ မိစူး၊ နှင်းဝေခွဲ ခတ္တာတို့ပါ ပြေးထွက်လာကြသည်။

“ဟယ် . . နေနေပြောတာ ဟုတ်တယ်တော့ . . ဟင်းတွေ ပါလာတယ် . . မမကြီးက ကြိုသိနေလို့ သမီးတို့ကို ငါးပိရည်နဲ့ ချဉ်ဟင်းပဲ ကျွေးတာ ထင်တယ်နော်”

“အေးပေါ့ဟဲ့ . . မမခြူးပွင့်ကို ကိုကိုကြီးက မှာသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ခြူးပွင့် သူတို့အနောက်မှာရပ်နေတာ သူတို့ မသိကြ။

“အမယ် . . အမယ် . . ညည်းတို့လေးတွေက ကျုပ်အတင်း တုပ်နေကြတယ်ပေါ့လေ . . ဟုတ်စ . . လူလေးတွေက လက်တောက်လောက်ပဲရှိသေးတယ်နော် . . ဟွန်း”

ခြံရံက ဖွင့်ထားတဲ့ခါးမှဝင်လာပြီး

“ဒီညီအစ်မတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ . . ဆူညံဆူညံနဲ့”

အငယ်လေးတွေက ခြံရံကိုဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဝိုင်းထားလိုက်စဉ် ခြူးပွင့်က လှမ်းတိုင်သည်။

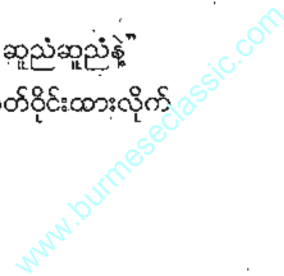
(၁၁)

ဒီနေ့ ခြံရံ လခထုတ်လာတော့ လက်ထဲမှာ ငွေနှစ်သိန်းကိုင်ပြီး အတိုင်းမသိ ပျော်နေမိသည်။

ပထမဦးဆုံး သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက်လာတာက ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိမ်က ညီလေးတွေ၊ ညီမလေးတွေ ခေါ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားမည်။ ဦးဦးဖျားဖျားရလာတဲ့ လစာလေးကို ဘုရားမှာ လှူချင်မိသည်။

ခြံရံက အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ထုရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲနဲ့ ချိုချဉ်ကြော် တစ်ပွဲ ဝယ်လာခဲ့သည်။

ကလေးတွေ လိုချင်တာ ဝယ်ပေးနိုင်တော့မည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ဖြာနေမိသည်။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံတွေကို လမ်းစရိတ်ချွန်ပြီး အမေ့လက်ထဲ အကုန်ထည့်ပေးလိုက်တော့မည်။ ခြံရံခြေလှမ်းတွေက မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ . . ကိုကိုညီမတွေပေါ့၊ ဒီနေ့ သူတို့ကို ဟင်း
ကောင်းကောင်းမကျွေးလို့တဲ့ အတင်းတုပ်နေကြတာ”

ခြံရံက တမင်စချင်သဖြင့်

“ဟာ . . ငါ့ညီမလေးတွေ တယ်ဟုတ်ကြပါလားကွ၊ အတင်း
တောင် ပြောတတ်နေပြီ . . တော်တော်တိုးတက်လာပြီပဲ”

“အဟီး . . ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ် . . သမီးတို့ တော်လာ
ပြီနော်”

ခြူးပွင့်က နှုတ်ခမ်းလေးစုလာသည်။

“ကိုကိုနော် . . ဒီနေ့ လခထုတ်လာလို့ သည်းခံလိုက်မယ် . .
ဟင်း . . ဒီကရှေ့ ကိုကိုညီမတွေကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ . . တော်တော်
လည်လာကြပြီ၊ ကိုကိုခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်ကြမှာ မြင်ယောင်သေး”

မိစူးက ခြံရံလက်ကိုဆွဲပြီး

“ဟုတ်ဘူးနော် ကိုကိုကြီး . . မမကြီးက အလကားလျှောက်
ပြောနေတာ . . မိစူးတို့ဘုရားက ဟောထားတယ်လေ . . အကျိုးမရှိတဲ့
အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့၊ အကျိုးမရှိတဲ့စကားကို မပြောရဘူးတဲ့”

ခြူးပွင့်က အံ့ကြီးကြိတ်ပြီး မိစူးကိုကြည့်လို့ ခြံရံက သူ့ညီမ
နှစ်ယောက်ကို သဘောကျစွာ ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်လို့
မဆုံးတော့။

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက လက်ထဲမှာ စိပ်ပုတီးလေးကိုင်ပြီး ထွက်
လာသည်။

“အမယ်လေးနော် . . သူတို့အစ်ကိုပြန်လာတာနဲ့ လက်ပံပင်
ဆက်ရက်ကျသလိုပါပဲလား”

“အမေ . . အမေ့သမီးတွေကလေ ဆက်ရက် မဟုတ်တော့
ဘူး . . ကျွန်းကန်းမလေးတွေဖြစ်ကုန်ပြီ သိလား . . သမီးကို ဝိုင်းပြီး အာ
နေကြတာ”

ခြူးပွင့်က အမေကိုပါ အလွတ်မပေးဘဲ တိုင်နေပြန်သည်။

အငယ်လေးတွေကပါ အားကျမခံ

“တွေ့လား . . အမေ၊ မမကြီးကလေ ဒီနေ့ကျမှ အကောင်
သေးသေးနဲ့ စာကလေးပြန်ဖြစ်သွားပြီ . . သမီးတို့နဲ့ပြိုင်ပြီး စိတ်ကောက်
နေတယ် . . ကြည့်ပါလားလို့”

“ဒီကလေးတွေတော့လေ . . ကဲ . . ကဲ . . သားကြီး ပင်ပန်း
လာပြီ၊ ခဏနားပြီး ရေချိုးလိုက်ဦး၊ သမီးခြူးပွင့် . . ဟင်းဘူးတွေ သွား
ထူလေ”

“အဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလား အမေ”

“လာတော့မှာပါ သားရယ်”

ခြံရံက သူပြန်လာတဲ့အခါ အိမ်မှာ လူစုံစေချင်တာမို့

"နိုင်နိုင်တို့ ထင်လင်းတို့ရော ဘယ်သွားလဲ အမေ"

"သူတို့မုန့်ဖိုး တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရှယ်ပြီး ဂိမ်းသွားဆော့
တယ် သားရေ"

"ဟာဗျာ. . အမေကလဲ. . ကလေးတွေကို ဂိမ်းပေးမဆော့
ပါနဲ့. . အလကား စည်းကမ်းပျက်တယ်. . တော်ကြာနေ ဂိမ်းစွဲသွား
မှ ကျောင်းစာမှာ လစ်ဟင်းကုန်ပါဦးမယ် အမေရာ"

သူညီတွေကို စိုးရိမ်တဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိပါပေ။
ဒေါ်ကြည်ဝင်းက

"သူတို့လည်း အမြဲမသွားပါဘူး သားရယ်၊ ခုလည်း တစ်နာရီ
တည်း သွားဆော့တာပါ. . အမေ့ကိုပြောသွားပါတယ်ကွယ်. . ခဏ
နေ ပြန်လာကြတော့မှာပါ"

ခြံရံက အမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနေတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်သွားတော့သည်။

ထမင်းပိုင်းမှာ လူစုံနေပြီ။

အဖေက ချိုချစ်နဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်လေ့ကြီးကို ကြည့်ပြီး

"သားကြီး ဝယ်လာတာလား"

ဟု ဇမးသည်။ ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ပြုံးပြီး

"ဟုတ်တယ်လေ. . ဒီနေ့ ရှင့်သားကြီး လခထုတ်လာတာ"

"ဟုတ်လား. . ဒါဆို တို့အိမ်က ထမင်းအိုးကြီး ဒီနေ့ လောက်
လောက်ပါမလားကွ့"

ဦးညိုရဲ့အမေးကို ခြူးပွင့်က ဝင်ဖြေသည်။

"စိတ်ချ အဖေ. . ကိုကိုက ဒီနေ့ မှာသွားလို့ သမီး ပိုချက်
ထားပါတယ်. . ထမင်းစားပြီး အချိုတည်းဖို့ မန်ကျည်းဖျော်ရည်လည်း
ဖျော်ထားပြီးသား"

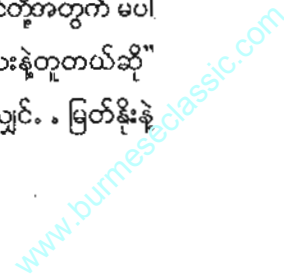
ခြူးပွင့်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားကို ကလေးတွေ အတော်
ဆဘောကျသွားပုံရသည်။

"ဟေး"

"အမယ်. . အမယ်. . ဖျော်သွားတယ်ပေါ့ရှင်တို့အတွက် မပါ
ဘူးနော်၊ တကတည်း ခုနတုန်းကကျ ငါ့ကို စာကလေးနဲ့တူတယ်ဆို"

ခြူးပွင့်က မကျေမနပ်ဖြင့် အင်္ဂါတုံးလေလျှင်. . မြတ်နိုးနဲ့

မိဖုရား

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၂၂

“ဟယ်. . တို့မမကြီးက ရွှေမုန်ရတီနဲ့တူတဲ့ဥစ္စာ. . မိဇူး နှင် ပြောမိလားဟင်”

မိဇူး ဂျပည်မက

“ဟင့်အင်း. . ပြောမိပါဘူး. . ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

ခြံရံ ကျိတ်ပြီးပြုံးမိသည်။ အငယ်ဆုံးကောင် နေနေက ဆိုင်း မဆင့် ဝံ့မဆင့်နဲ့ ထပြီး အော်ဆိုသည်။

“မုသာဝါဒါ ဝေရာမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဓိရာမိ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ကဲ. . မှတ်ပြီလား၊ နှင်တို့အစ်မ တွေက နားကိုညှီးတယ်၊ နော်. . ညီလေး”

ခြံရံက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အဖေနဲ့အမေပန်းကန်ထဲကို အရင် ညှီးချလိုက်သည်။ ပြီးပြီဆိုတော့ ကလေးတွေ ဝိုင်းနှိုက်ကြသည်။

“ငှားများ စားကြနော်. . ဒါက. . အဖေ့ကို သား ကန်တော့ တာပါ”

ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို အဖေ့လက်ထဲထည့်ပြီး သူပြောတော့ အဖေက ဆုတွေပေးသည်။

“ငှါသားကြီးက မိဘကိုသိတတ်တဲ့အတွက် သွားလေရာ လာ လေရာမှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမပြီပါစေနဲ့၊ အမြဲတမ်း အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိပါစေကွယ်”

အောင်: ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၂၃

ပြီးတော့ ခြံရံက ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို အမေ့လက်ထဲ တစ် ဂါးထည့်ကာ -

“ဒါက အမေ့ကို ကန်တော့တာပါ. . အမေ ကြိုက်ရာ သုံး နော်၊ ကျန်တဲ့ငါးသောင်းက သားလမ်းစရိတ်နဲ့ ညီလေးတွေ ညီမလေး တွေကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

အမေက ဆုတွေပေးပြီး ကလေးတွေကို မှာသည်။

“ဈေးကြီးတာတွေ မဝယ်ကြနဲ့နော်. . ကြားလား၊ ကိုကိုကြီး ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ရှာလာတဲ့ ငွေတွေကို အလဟဿမဖြစ်စေနဲ့”

ထမင်းစားနေရင်း ခြူးပွင့်က ခြံရံကို အားကျစွာပြောမိသည်။

“သမီးလည်း ရှေ့နှစ်ကျောင်းပြီးရင် ကိုကိုလို အလုပ် လုပ် မယ်. . အဖေနဲ့အမေကို တစ်လှည့်ပြန်ရှာကျွေးမယ်နော်”

ခတ္တာလေးကလည်း အားကျမခံ။

“သမီး ကြီးလာရင် မော်ဒယ်လုပ်မယ်နော် အမေ၊ မင်းသမီး လည်း လုပ်မယ်. . ဒါဆို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမယ်”

နိုင်နိုင်က သူ့ညီမကို တမင်စချင်သဖြင့်

“အေးပေါ့. . နင့်ပုံက ပဲလင်းမြွေသီးလိုလို ဝံ့လုံသီးလိုလိုဆို တော့ မော်ဒယ်ဖြစ်မှာပေါ့”

လို့ ပြောတော့ ထင်လင်းက နိုင်နိုင်ကို အဖော်စပ်သည်။

အောင်: ညပြာ သို့စာပေ

“မော်ဒယ်လုပ်ချင်တဲ့သူက အစားလျှော့ပြီး စားရတယ်နော် . . ကိုကို . . ဒီနေ့ညစာ သူ့ လျှော့စားလိမ့်မယ် ကြည့်နေ”

“အမယ် . . ဒီတစ်နှစ်လေး ပိုစားလို့ ခတ္တာတို့က မဝသေးဘူး သိလား . . ”

ခြံရံက ဝင်ပြီး တားယူရသည်။

“စကားလည်း ပြော . . စားလည်း စားကြနော်၊ ကိုကိုကတော့ ငါ့ညီတွေ ညီမတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆရာဝန် အရင်း ဖြစ်စေချင်တယ် . . တို့မိသားစုထဲက ဆရာဝန်ထွက်တယ်ဆိုတာ ဘယ် လောက်ဂုဏ်ရှိသလဲနော်”

“ဟုတ်တယ် . . အဖေလည်း ထောက်ခံတယ် . . ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တာပဲလေ . . ဘယ်သူမှ ဖွေးကတည်းက တော်လာတာ မဟုတ်ဘူး . . သား ထင်လင်းလည်း စိတ်ဓာတ်မကျရဘူးနော် . . အဖေ ကြားဖူးတာက တချို့ နာမည်ကြီးဆရာဝန်ကြီးတွေတောင် ငယ်ငယ် တုန်းက စာသိပ်မတော်ကြဘူးတဲ့ . . သူများတွေထက် ပိုပြီးကြိုးစားလို့ အဲဒီနေရာရောက်သွားတာ အားမငယ်နဲ့၊ များများကြိုးစားနော်သား”

အားငယ်တတ်တဲ့ ထင်လင်းဟာ အဲဒီလို ဝိုင်းပြီးအားပေးကြ တဲ့အခါ အားတက်သွားပုံရပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ . . သားကြိုးစားပါ့မယ်”

အားငယ်သူကို အားပေးရင်း၊ နားမလည်သူကို နွေးထွေးရင်း နဲ့ ရှေးခေတ်လယ်သမားတွေလို ဒေါင်းလန်းကြီးထဲမှာ မစားရပေမယ့် ခြံရံတို့မိသားစုရဲ့ထမင်းဝိုင်းကြီးက လက်ရေတစ်ပြင်တည်းရှိပြီး တက် ညီလက်ညီ ဆွဲလိုက်ကြတာ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ချိုချဉ်ဟင်းက တက် တက်စင် ပြောင်ပါလေရော။

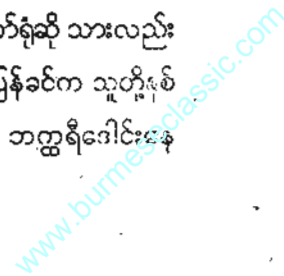
ထမင်းစားပြီးတော့ ခြူးပွင့် ဖျော်တိုက်တဲ့ မန်ကျည်းဖျော်ရည် လေး သောက်ပြီး မိသားစုတွေ စကားဝိုင်းဆက်ဖွဲ့ကြသည်။

မိစူးနဲ့ နှင်းဝေက ဒီနေ့ ပန်းကန်ဆေးရမဲ့တာဝန်ကျသူတွေ ဆိုတော့ ထမင်းပွဲ သိမ်းပြီးတာနဲ့ ပန်းကန်တွေ ယူသွားပြီး ဆေးနေ ကြသည်။

ဦးညိုက ခြံရံကို မေးသည်။

“သားကြီး ပြော ပြောနေတဲ့ အလုပ်ရှင်သူဌေးလင်မယားနဲ့ ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သူတို့လင်မယားက အလုပ်သမားတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ရောရော နှောနှော မနေတတ်ဘူး အဖေ . . အဲဒါကြောင့် တော်ရုံဆို သားလည်း သတိမထားမိတော့ဘူး . . ဒီနေ့ညနေ သား အိမ်မပြန်ခင်က သူတို့ရဲ့စ ယောက် ဘယ်သွားမလို့လဲ မသိပါဘူး . . ကားက ဘဏ္ဍရီဒေါင်းနေ လို့ ဒေါတွေ ကန်နေကြတယ်”

သားအသက်ကလေး ပြန်လေးပါ - ၁၂၆

“ဟိုကလေးလေးနဲ့ရော့ . . သူ့မိဘတွေ အဆင်ပြေသွားကြပြီလား”

“သားတော့ . . အဲဒီ ကလေးကို အရမ်းသနားတာပဲ အခေရော့ . . အမြဲတမ်း အထီးကျန်ပြီး တစ်ခုခုကို လိုအပ်နေသလိုပဲ”

အဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး

“အမှန်ပေါ့ သားရယ် . . မေတ္တာဖျန်းမှ လန်းဆန်းတယ် ဆိုတာ အလကားပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ . . သူလိုအပ်နေတာ မေတ္တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းကပါ ဝင်ပြီး ထောက်ခံသည်။

“အေးလေဟယ် . . သူတို့မှာလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားပြီးတော့ . . သမီးအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ကြဘူး . . ကလေး သနားပါတယ်”

“ဒီနေ့လည်း သူ့အမေအိမ်ကို သွားတာ . . သူ့အဖေက ဆူလွတ်လိုက်လို့ သားဆီပြေးလာပြီး ငိုနေတာ . . သားဖြင့် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး”

ခြံရံ ပြောပြလို့ ခြူးပွင့်ကပါ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ကာ

“ဟယ် . . ဘယ်လိုမိဘတွေလဲ မသိဘူးနော် . . ကလေးခမျာ သူတို့အနားကို ကပ်လိုက်တာနဲ့ အဆူခံရတော့တာပဲ”

အောင်ညမြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၂၇

“ဪ . . ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာမရှိအောင် ပေါနေတဲ့အိမ်မှာကျတော့ မေတ္တာတရားက ရှားပါးလိုက်တာ”

နိုင်နိုင်က သံဝေဂရတဲ့လေသံလေးနဲ့ ပြောနေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိပုံဖြင့် -

“အဖေ . . သားတွေမိတာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား၊ တကယ်လို့ . . သားတို့အိမ်မှာသာ ပိုက်ဆံတွေ ထားစရာ မရှိအောင် ပေါနေရင် သားတို့ဆီမှာရှိတဲ့ သည်းခံခြင်းတွေ . . ရောင့်ရဲလွယ်တာတွေ . . ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ နွေးထွေးမှုတွေ . . ပျောက်ဆုံးကုန်မယ် ထင်တယ်နော်”

“ဒါပေါ့ သားရဲ့၊ ငါ့သား နိုင်နိုင်တောင် အဖိုးတန်တဲ့ အသိတရားတွေ ရနေပါရောလား . . ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို ခံဖူးမှ အဝတ်ခံရဲတဲ့ သတ္တိတွေ ရှိလာတာ . . တို့ဆင်းရဲသားတွေက လောကဓံကို ပိုပြီး ခံနိုင်တယ် . . ကိုယ်ချင်းစာတရားလည်း ပိုပြီးထားနိုင်ကြတယ်၊ နောက်တစ်ခု သားတို့မှတ်ထားဖို့ အဖေ ပြောပြဦးမယ် . . လူ့ဘဝဆိုတာ ခရီးရှည်တစ်ခုမှာ စက်ဘီးနင်းနေရသလိုပဲတဲ့ . . အေး . . အဲဒီခရီးကိုသွားတဲ့နေရာမှာ အမြဲတမ်း တပြောင့်တည်းမရှိနိုင်ဘူးကွ . . တောင်ကုန်းနဲ့တွေ့လေ ပိုပြီး အားစိုက်ရလေပဲ . . အပင်ပန်းခံရတဲ့အချိန်တွေ ရှိသလို ကုန်းဆင်းလေးနဲ့တွေ့ရင်လည်း သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အသာ

အောင်ညမြာ သို့စာပေ

လေးမျှောလိုက်သွားရုံပဲ.. ဆိုလိုတာကတော့ကွာ.. လူ့ဘဝမှာ အမြဲ တမ်း အဆိုးနဲ့ချည်းတွေ့နေရတာ မဟုတ်ဘူးလေ.. ရေစီးတစ်ခါ ရေ သာတစ်လှည့်မို့ အားမဝယ်ဖို့ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ လိုတယ်”

အဖေ ဆုံးမတာကို အားလုံးက ခေါင်းလေးတွေ တဆတ် ဆိတ်ညိတ်ကာ ထောက်ခံကြပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်.. အဖေနဲ့အမေ တိုင်ပင်ထား ကြတယ်.. တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အငယ်လေးတွေကို ဓမ္မစကူး(လ်)ကို ပို့မလို့.. ယဉ်ကျေးလိမ္မာတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သားတော်၊ သမီးတော်တွေ ဖြစ်ဖို့ အခြေခံကစပြီး သင်မှဖြစ်မယ်.. တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ အချိန် ပေးကြ.. အဖေကိုယ်တိုင် .. ကျောင်းမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဓမ္မစကူး(လ်)ကို ပို့ပေးမယ်”

အငယ်လေးတွေက ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ လက်ခံကြသည်။

“ဟာ.. ကောင်းလိုက်တာ အဖေရယ်.. သားတို့ငယ်ငယ် တုန်းကကျ အခုလိုမျိုး ဓမ္မစကူး(လ်)တွေ မပေါ်သေးတော့ မတက်ခဲ့ ရဘူးနော်”

“သူတို့လေးတွေကို များများသင်ပေးမှရမယ်လေ.. ဘာလို့ ဆို နောင်အနာဂတ်ကာလမှာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ် ဆောင်ရမှာက သူတို့ကလေးတွေပဲ၊ အဖေတို့ သင်ပေးနိုင်တာဆိုလို့

ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲအောင်ထိန်းဖို့ ပရိတ်ကြီး ၁၁သုတ် ကို အာဂုံဆောင်နိုင်ဖို့၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး အမျှအတမ်းဝေဖို့လောက်ပဲ ရှိ မှာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးတစ်ဆင့်တက်ရင်တော့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ဖို့ သင်ပေးရတာပေါ့၊ အမှန်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုယ်တိုင်လိုက်နာ ကျင့်သုံးပြီး ကိုယ်ပိုင်အသိလေးရှိမှ ပိုပြီးထိရောက်တာမျိုးပေါ့ သားရယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် အဖေ.. ပြီးတော့ ခုခေတ် ကလေး တွေက ဗုဒ္ဓဘာသာသာ ပြောတယ်၊ ဘုရားတောင် မရှိခိုးတတ်တော့ ဘူး.. အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတက်တဲ့ကလေးတွေဆို ပိုပြီး ဆိုးသေးတယ်၊ သား အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်က ထိပ်ထိပ်လေးဆိုလည်း ဘုရားစာ မဆို တတ်ဘူး.. အမေလုပ်တဲ့သူကလည်း သင်ပေးဖို့ နေနေသာသာ သူ့ အလုပ်နဲ့သူ့ မအားဘူး.. အဘွားလုပ်တဲ့သူကလည်း ကိုးရီးယားကား တွေနဲ့ မအားရပါဘူး.. အဲဒီတော့ ဒီကလေးဆီမှာရှိတဲ့ အတ္တကြီး တာတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေ၊ ဒေါသကြီးတာတွေက ပျောက် ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး.. ပြုပြင်ပေးရမယ်လေ.. ကလေးတစ် ယောက်ရဲ့စိတ်ဟာ ပကတိအဖြူထည်ပဲ.. ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူတို့ရဲ့စိတ်တွေကို ဒဏ်ရာမပေးဘဲ မျှမျှတတနဲ့ ပရဟိတစိတ်တွေ ထားတတ်အောင် သင်ပေးရမှာ”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက နားထောင်နေရင်းနဲ့

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၃၀

“သူ့မိဘတွေ မသင်ပေးပေမယ့် သားက ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး သင်ပေးရမယ်နော်. . ကြားလား”

“စိတ်ချပါ အမေ. . သား မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော်ရင် မနေတတ်ပါဘူး. . အချိန်ရတိုင်း ဒီကလေးကို သင်ပေးမှာပါ”

“ဒါမှ အမေ့သားကြီး”

“ဒါဆို သားတို့က ဘယ်သူ့သားတွေလဲဟင်. . ”

နိုင်နိုင်နဲ့ ထင်လင်းက အင်္ဂါတူးလေလျှင် ကျန်တဲ့ညီမတွေ ကလည်း -

“ဟုတ်သားပဲ. . . သမီးတို့ကျတော့ အမေ့သမီး မဟုတ်ဘူး လားလို့”

“အမယ်လေးတော်. . သားတို့ သမီးတို့ အားလုံးကို ဟောဒီ အမေ့ဗိုက်နဲ့လွယ်ပြီး မွေးထားရတာပါကွယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပိုအလို မရှိပါဘူး. . အားလုံးကို အမေက သာတူညီမျှပဲ ချစ်တာပါ”

“မဟုတ်ဘူး. . အမေ ပိုချစ်တာ တစ်ယောက်တော့ ရှိကိုရှိ ရမယ်”

ခြားပွင့်က စပ်ဖြူရုပ်ဖြင့် စလေလျှင် ဒေါ်ကြည်ဝင်းက

“ဟဲ့. . မရှိပါဘူးဆိုမှတယ်၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . အမေက အဖေ့ကိုတော့ သားတွေသမီး

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၃၁

တွေထက် ပိုချစ်မှာပဲ. . ဒါ လုံးဝ ငြင်းလို့မရဘူး”

ခြားပွင့်စကားဆုံးတော့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီးရယ်ကြသည်။

“မှန်တယ်. . မှန်တယ်. . သားလည်း ထောက်ခံတယ်၊ အဖေ

ကို မချစ်ဘဲနဲ့တော့ သားတို့ သမီးတို့လည်း ထွက်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ. . နော်”

ခြံရံက ဝင်ပြီး စတော့

“ကိုညို. . ရှင်ကလေးတွေ ရှင် မထိန်းတော့ဘူးလား၊ အမေ

ကိုများ နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့”

အဖေကလည်း ပြုံးပြုံးကြီး ဝင်ပြီးထောက်ခံသည်။

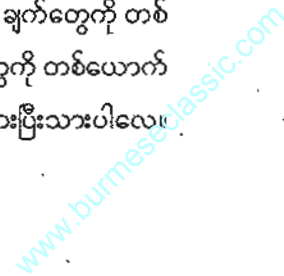
“ငါ့ကို ပိုချစ်တယ်ပြောတာပဲ ဥစ္စာ. . ဘာလို့ ဆုံးမရမှာလဲ၊

သူတို့က အမှန်တရားတွေ ပြောနေတာလေ”

“ဟယ်. . ကြည့်စမ်း. . မကြီးမငယ်နဲ့ ရှင်ကပါ ရောပြီး. .

သူငယ်ပြန်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား. . ”

အဲဒီညက ခြံရံတို့အိမ်မှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ရယ်သံတွေ ဝေစည် နေသည်။ မိသားစုဆိုတာ တစ်ယောက်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို တစ် ယောက်က ဖေးကူမပြီး တစ်ယောက်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို တစ်ယောက် က မျှဝေခံစားပေးတဲ့အရာလို့ သူတို့အားလုံး သိထားပြီးသားပါလေ။

(၁၂)

ဒီနေ့မနက်ကတည်းက ဖိုက အငြိုးနဲ့ရွာနေသလား အောက်
မေ့ရသည်။ ခြံရံ အိမ်က စထွက်လာကတည်းက လမ်းမှာ ရေတွေကြီး
နေပြီ။ ကားကလည်း ကြပ်တော့ တစ်စီးပြီး တစ်စီး စောင့်နေရသည်။
ဘာတစ်ခုမှကို အဆင်မပြေတာ။

သူ ကြောက်တာတစ်ခုက အလုပ်ချိန်နောက်ကျရင် သွားပြီ။
အဲဒါဆိုရင် ဟိုအိမ်က ဘုရင်မလေး ကောက်တော်မူလိမ့်မည်။ အခု
တစ်လော သူ့ဌေးနဲ့ သူ့ဌေးကတော်လည်း မျက်နှာ သိပ်ကြည်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်နေကြမှန်း သူလည်း မသိတော့ သတိထားပြီး
နေနေရသည်။

ကြီးစိုးကတော့ ပြောသား။ မမနေဇာက ခုတစ်လော တော်
တော် ဒေါသကြီးတာပဲတဲ့။ သူတို့တွေတောင်မှ သတိထားပြီး နေနေ
ရတယ်လို့ ပြောသား။

အမြန်လိုနေတဲ့ ခြံရံက နည်းနည်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်
လာတဲ့ ကားတစ်စီးပေါ် အပြေးတက်မိသည်။ ကားရဲ့ခြေနင်းခုံနဲ့ ခြေ
ထောက်က ငြိပြီး သွေးတွေထွက်လာသည်။

“တောက်. . ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူးကွာ. . ဘာတစ်ခုမှ
အဆင်ပြေပြေမရှိဘူး”

စိတ်ထဲမှာလည်း ထင့်သွားသည်။ တစ်ခုခုကို တားနေသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။

ခြံရံက ဘုရားကို ပိုပြီး အာရုံပြုကာ ကန်တော့မိသည်။ မသိ
စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့မိတာကတော့ အမှန်ပင်။

လမ်းမှာ ကားပိတ်တာနှင့် ထိပ်ထိပ်တို့အိမ်ကို သူ ရောက်
တော့ နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက် နောက်ကျသွားသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ဦးမြင့်ဆွေက
“ခြံရံ. . မင်း နောက်ကျလို့ တဲ့. . ဟိုမှာ သောင်းကျန်းနေ
တယ်”

“ဘယ်သူလဲ ထိပ်ထိပ်လား”

“ထိပ်ထိပ်ဆိုရင် ငါက လာပြောမလားကွ. . . သူ့အမေကို
ပြောတာ”

“မမနေဇာလား. . .”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၃၄

“အေး.. ဟုတ်တယ်.. မြန်မြန်သွားတွေ့လိုက်ဦး”

ခြံရံက အိမ်ကြီးထဲကို စိုးထိတ်စွာ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ နေဇာက သူ ဝင်လာ

တာ တွေ့တော့ -

“ဒီနေ့ ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ကနေ ထွက်လာတော့ ခါတိုင်းအချိန်ပါပဲ။

ဒီနေ့မိုးရွာတော့ ရေတွေကြီးပြီး ကားလမ်းတွေ ပိတ်နေလို့ပါ အစ်မ”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ.. ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပစေ..

ကြားလား.. ခဏနေရင် ငါသွားစရာရှိတယ်.. ကားအဆင်သင့်ထုတ်

ပြီး စောင့်နေ”

“ဘယ်.. ဘယ်ကားကို ထုတ်ထားရမလဲခင်ဗျ.. အစ်မ ဦး

နေကျကားလား”

“နင်မောင်းနေကျကားကို ပြောတာဟေ့.. ရှင်းပြီလား၊ အူ

ကြောင်ကြောင်နဲ့.. ဟွန်း”

အလိုမကျတွေဖြစ်ပြီး ဒေါသတွေထွက်နေတဲ့ နေဇာ့ရှေ့မှာ

ဆက်မနေရဲတာမို့ အမြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားသုတ်နေမိသည်။

ဦးမြင့်ဆွေက သူ့အနားကပ်လာကာ -

အောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၃၅

“ကောင်လေး.. ဘာတဲ့လဲ၊ အဆူခံထိတာလား”

‘နောက်ကျလို့ တဲ့၊ ပြီးတော့.. အစ်မလေးက အပြင်ကို ဒီ

ကားနဲ့သွားမယ်လို့ ပြောတယ်.. ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား မသိ

ဘူး.. ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ထားတော့ ထိပ်ထိပ်က ကစားကွင်းသွား

မယ် ပြောနေတာ”

“အေး.. မင်းတော့ သူတို့သားအိမ်ကြားမှာ.. ကြားညပ်ဦး

မယ်၊ သတိသာထားပြီး နေတော့ဟေ့”

ဦးမြင့်ဆွေက အိမ်ကြီးဆီ တစ်ချက်ကြည့်ကာ လေသံ တိုး

တိုးဖြင့် -

“ဘာလဲတော့ မသိဘူး.. ငါတို့ သူ့ဌေးလင်မယား ကြည့်ရ

တာ ခုတစ်လော ဂဏှာမငြိမ်ဘူး.. ဟိုနေ့က ငါ နားစွန်နားဖျားကြား

လိုက်တယ်ကွ.. သူတို့ ဖုန်းပြောနေတာ ကိုယ်ဝန်ကိစ္စထင်တာပဲ”

ခြံရံက ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်

“ကိုယ်ဝန်ရှိရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ ထိပ်ထိပ်လေး အဖော်ရ

တာပေါ့”

သူ့စကားမဆုံးမီ ဦးမြင့်ဆွေက ဖြတ်ပြီး

“သူတို့ပြောနေတာတွေက မကောင်းဘူးကွ၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချ

လို့ ပြောနေကြတာ”

အောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“ဗျာ..”

ကြားရတဲ့စကားက ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယ့်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ဟိုမှာ.. လာနေပြီ.. လာနေပြီ”

ဦးမြင့်ဆွေ သတိပေးလိုက်တော့ ခြံရံလည်း ကားပေါ် အမြန် တက်ထိုင်ပြီး ကားစက်ကိုနှိုးထားလိုက်သည်။

နေဇာက ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး -

“ရွှေပြည်သာ သွားမယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ကားထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေကို ဆက်ပြီး ပြောလာပြန်သည်။

“နင့်ကို တစ်ခု မှာထားရဦးမယ်.. ငါသွားတဲ့ နေရာကနေ အပြန်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ဆေးရုံတို့ ဆေးခန်းတို့ကို လုံးဝမပို့ပါနဲ့.. အိမ်ကိုပဲ တန်းပြီးမောင်းရမယ်.. ကြားလား၊ ငါပြောသလို မလုပ်ရင် နင့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်”

ဘုရား.. ဘုရား.. တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ဆိုတော့ သူက ဘာသွားလုပ်မှာမို့လို့လဲ၊ မကောင်းတာတွေ ကြံစည်နေတာများလား။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်.. ဒီမိန်းမနဲ့ အတူတူ ရှိနေရတာ အသက်ရှူဖို့တောင်မှ ကြောက်နေမိသည်။

အဲယားကွန်းဖွင့်ထားတဲ့ ကားထဲမှာ နေဇာက ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“ထူးရေ.. ကိုယ် အခု အဲဒီကိုသွားနေပြီ၊ ယူပြောတာ သေချာပါတယ်နော်.. တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်မှဖြစ်မှာ”

“x x x x x”

တစ်ဖက်က ဘာပြောသလဲဆိုတာ သူ မကြားရပေမဲ့ နေဇာပြောနေတာတွေကိုတော့ သူ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

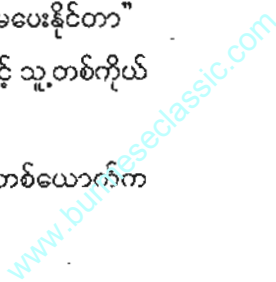
“ယူသိတဲ့အတိုင်းပဲ.. ဗိုက်က တဖြည်းဖြည်းထွက်လာတော့ နှာ.. မောင်လား.. မောင်က ငါ့သဘောပါဟာ.. အခု သူ မရှိတူး၊ ဧင်ကပူကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားနေတုန်း ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်တာ..”

“x x x x x”

“အေးဆေးပါဟာ.. ကလေးကိစ္စတွေနဲ့ ငါ အချိန်ကုန်မခံ ချင်ဘူး ငါ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ နင်လည်း သိသားပဲဟာ.. ထိပ်ထိပ်အတွက်တောင်မှ ငါအချိန်မပေးနိုင်တာ”

အတိုင်းသားကြားနေရတဲ့ စကားတွေကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်နဲ့ ကြက်သီးတွေ တဖျင်းဖျင်းထလာမိသည်။

အဲဒီစကားတွေကို ပင်ကိုအသိစိတ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်က

ပြောနေတာလေ. . . တိရစ္ဆာန်လောက်တောင်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ လူ
ပါလား. . . ရက်ရက်စက်စက်ကြံစည်နေတာက ကိုယ့်ရင်သွေး ကိုယ်ပြန်
သတ်ဖို့တဲ့။ အင်မတန်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ. . . မြန်မြန်တွေးစမ်း. . . ကြံစမ်း. . . လူ
လောကထဲကို ခဏအလည်လာတဲ့ ကလေးလေးဟာ လောကကြီးရဲ့
အလှအပတွေ၊ မိဘတွေရဲ့မေတ္တာတရားတွေကို မခံစားရဘဲ ဒီအတိုင်း
ပြန်ထွက်သွားရတော့မှာလား. . .

ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ဒီကလေးလေးဟာ တိုင်းပြည်အတွက်
အကျိုးပြုမဲ့ နိုင်ငံအကြီးအကဲလည်း ဖြစ်နိုင်သလို သာသနာ့အကျိုးတို့
သယ်ပိုးထမ်းရွက်မယ့် သာသနာ့အာဇာနည်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပစေ. . . ဒီကိစ္စကို ရတဲ့နည်းနဲ့ တားရတော့
မှာပဲ. . .

ခြံရံက သူ့ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း ကားကိုလမ်း
ဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ကာ နေရာကို ပြောသည်။

"အစ်မ. . . ကားဘီး ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး။ ဆင်းကြည့်လိုက်
ဦးမယ်"

ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဘီးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လမ်းဘေး
မှာ တွေ့သည့်သံချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ဘီးကိုထိုးလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ မတ်တတ်ရပ်ကာ နေရာကို သတင်းပို့လိုက်သည်။

"ဘီးပေါက်သွားပြီ အစ်မ. . . နည်းတဲ့ သံချောင်းမဟုတ်ဘူး၊
စိုက်နေတာ"

နေရာက ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြံရံကို အပြစ်တွေတင်သည်။

"ဟဲ့. . . ပေါက်နေရင်လည်း ဒီနားမှာ ဘီးဖာတဲ့ဆိုင် မရှိဘူး
လား. . . သွားရမှာ ဝေးပါတယ်ဆိုမှ. . ."

ခြံရံက ကားပေါ်ပြန်တက်လာပြီး စက်ပြန်နှိုးကာ

"ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ် အစ်မ. . . ကျွန်တော် ကားကိုထိန်းပြီး
မောင်းသွားလိုက်ပါမယ်"

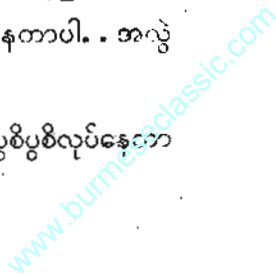
"ကားက ခုနက အကောင်းကြီးပါဟာ. . . ကောက်ခါဝင်ခါနဲ့
ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း"

"မပြောတတ်ပါဘူး အစ်မရယ်"

လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့အတွက် တစ်ခါမှ လိမ်
မပြောတတ်တဲ့ ခြံရံတောင် မုသာဝါဒတွေ ပြောတတ်နေပြီလေ။

"တောက်. . . ငါ့ကိုက ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်နေတာပါ. . . အလွဲ
လွဲအချော်ချော်တွေချည်း ကြုံနေရတယ်"

နေရာတစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်နဲ့ ပွစ်ပွစ်လုပ်နေတာ
ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိသည်။

မကောင်းတာတွေ လုပ်နေသရွေ့၊ ကြံနေသရွေ့တော့ ပြုတ်စီးပြုတ်စင်းတွေက ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်မရေ .

ပိုက်ဆံသာ ရှိတာ၊ စိတ်ဓာတ်က ယုတ်ညံ့တဲ့ မိန်းမ၊ ကြည့်ရင်း . ကြည့်ရင်းနဲ့ ကို ရွံရွံလာမိသည်။

ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင် မတွေ့ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရတာ အမော။ အချိန်ကို ဆွဲနိုင်သမျှဆွဲဖို့ သူ့ကြိုးစားနေမိသည်။

“ဟဲ့ . . ဟိုမှာ . . ဟိုမှာ . . ရှေ့မှာ လေထိုးတဲ့ဆိုင်တွေပြီ”
နေဇာက ဝမ်းသာအားရ ထပြုံးအော်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်မကောင်းပါ။

အစ်မရယ် . . ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်သွားသတ်မဲ့ကိစ္စကို အဲဒီလောက် အလျင်လိုနေသလားဗျာ . .

မလွဲမရှောင်သာလို့ ခြံရံက ကားကိုရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ နေဇာက ဆိုင်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ

“မောင်လေး . . ကားဘီးပေါက်သွားလို့ အမြန်ဖာပေးပါ . . ရော့ . . ပိုက်ဆံ”

အတင်းပဲ ကောင်လေးလက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေထည့်ပေးနေသည်။ ခြံရံ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။

အစ်မနေဇာ ကားဘီးဖာပြီးရင် သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ . . သူငွေးမက သူ့ကို အကဲခတ်နေပုံရသည်။

“ဘီးဖာပြီးရင် မြန်မြန်မောင်းမယ် . . ကြားလား၊ အပြန် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်”

မောင်းဆိုလို့သာ မောင်းနေရတာ၊ စိတ်ထဲမှာလည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေရသည်။

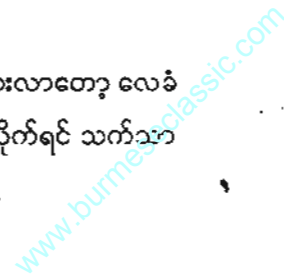
“အား . . ”
ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ထပြုံးအော်တော့ သူငွေးမက မေးသည်။

“ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”
ခြံရံက သူ့ဗိုက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဖိကာ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် . . ဗိုက်ထဲက အရမ်းအောင့်နေလို့ပါ အစ်မ”
နေဇာက စိတ်မရှည်တဲ့လေသံဖြင့် -

“နင့်ကို အားကိုးပြီးလာပါတယ်ဆိုမှ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်နေတော့တာပဲ . . ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . ပြော”

“ဟိုလေ . . မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားလာတော့ လေခံပြီး အောင့်တယ်ထင်တာပဲ . . အစာတစ်ခုခု စားလိုက်ရင် သက်သာမယ်ထင်တာပဲ အစ်မရယ်”

“ကဲ. . ကဲ. . ဒါဆိုလည်း စားတော်မူပါရှင်. . တကတည်း သူတို့ကိစ္စချည်းပဲ”

ခြံရံက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး ငါးဖယ် ငါးဆုပ်ဟင်းနဲ့ ထမင်းတစ်ပွဲ မှာကာ စိမ်ပြေနပြေ အချိန်ဆွဲပြီး စားနေမိသည်။

ဒီလိုလုပ်နေလို့လည်း ဒီမိန်းမက စိတ်ပြောင်းပြီး မသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီလက်သည်အိမ်ကို မလွဲမသွေသွားဦးမှာပဲ။ ပြောမရတဲ့အဆုံး ရဲတိုင်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရင် ကောင်းမလား. . .

အချိန်ဆွဲတာ နည်းနည်းများသွားတော့ နေဇာက ကားဟွန်းကို သုံးလေးချက် ဆင့်တီးပြီး ခေါ်လေပြီ။ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်မရှည်သလဲဆို ကားမောင်းတဲ့နေရာမှာတောင် သူက တက်ပြီး ထိုင်နေပြီ။

“ကဲ. . ကိုယ်တော်. . အဇနာက်က တက်၊ ငါ့ဟာငါပဲ မောင်းတော့မယ်”

ကားမောင်းတာတော့ ဘာကျွမ်းသလဲ မမေးနှင့်။ ယောက်ျားတွေထက်တောင်မှ ကျင်လည်နေသေးသည်။ သူလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဲတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး လိုက်လာရသည်။

ဘုရား. . ဘုရား. . . ရွှေပြည်သာတောင် ရောက်လာပြီ. .

ဒါဆို. . ဒီကလေးက တကယ် သေရတော့မှာလား. . သူ ဘာလုပ်ရမလဲ. . . ။

လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထဲကို ကားက 'ဝင်သွားပြီးနောက် နေဇာက သူ့ကို အမိန့်ပေးသည်။

“ကဲ-ဟိုရှေ့နားမှာ ဆင်းမေးကြည့်စမ်း၊ လက်သည်ဒေါ်ဘုမအိမ် ဘယ်အိမ်လဲလို့”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

တံခါးဖွင့်ပြီး သူ ဆင်းလာကာ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး. . ဒေါ်ဘုမအိမ်က ဘယ်အိမ်လဲခင်ဗျ”

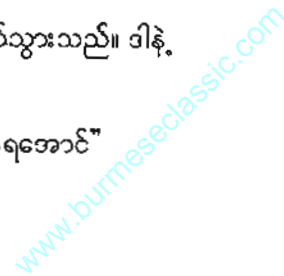
“ဟိုဘက်ကို ဆက်သွားလိုက်ရင် သုံးအိမ်ကျော်ပဲ မောင်လေး၊ ဒါပေမယ့်. . အခုတော့ သူ မရှိဘူးထင်တယ်. . နယ်က လာခေါ်လို့ ပါသွားတယ်ကြားတာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မ”

သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။ ဒါနဲ့ ကားဆီ အမြန်ပြန်လာကာ -

“အစ်မ. . အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ပြန်ရအောင်”

“ဟဲ့. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၄၄

“အဘွားကြီး အဖမ်းခံထားရတယ် အစ်မ. . သူ့လက်ချက် နဲ့ ကလေးလာဖျက်ချတဲ့ ကောင်မလေး ဆုံးသွားလို့တဲ့”

“ဟင်. . ”

အံ့ဩလို့ထင်သည်။ နေဇာ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသား ဖြစ် သွားသည်။

“အစ်မ. . ကျွန်တော် မောင်းမယ်နော်”

ဒီနေရာက မြန်မြန်ပြန်နိုင်ရင် သူ့အကြံအစောင်ပြီ။

နေဇာက ကားရှေ့ခန်းက ဆင်းလာပြီး အနောက်မှာ ထိုင်တာနဲ့ သူ ကားကို အမြန်မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။ နောက်ကြည့် မှန်ထဲမှာ မြင်နေရတာက သွေးပျက်နေတဲ့ သူငွေ့မမျက်နှာ။

ကလေးလေးရေ. . ငါ မင်းကို တစ်ကြိမ်တော့ ကယ်လိုက် နိုင်ပြီကွာ။မင်းအမေက နောက်ထပ် ဘယ်လိုကြံစည်ဦးမလဲ မသိဘူး။

ထိုနေ့က မိုးတွေ အဆက်မပြတ်ရွာနေပါသည်။ တကယ်လို့ များသာ နေဇာဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ့ကိုခေါ်မလာဘဲ ကလေးသွားဖျက် ချခဲ့ရင် လူမသိသူမသိနဲ့ ကလေးလေးခမျာ စာပနပွဲလေးတောင် မလုပ် လိုက်ရဘဲ ထွက်သွားရတော့မလို့။

ဘုရား သိကြားမလို့ ဒီကလေးလေး သက်ဆိုးရှည်ပါစေ။

(၁၃)

ခြံရံ့ဆီက ကြားရတဲ့စကားကြောင့် ဦးညိုတစ်ယောက် မှင် သက်သွားသလို ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး ဘုရား တ၊လေ သည်။

“ဘုရား. . ဘုရား. . သား တကယ်ပြောနေတာလားဟင်. . နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်. . အင်မတန် ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ လားကွယ်. . . ရှိတဲ့ ကလေးကို မေတ္တာမပေးတဲ့အပြင် နောက် တစ် ယောက်ကိုပါ သတ်ဖို့ကြံစည်နေပြန်ပြီ. . မိခင်စိတ်ရော ရှိသေးရဲ့လား ကွယ်. . ”

“အမေရယ်. . သားဆိုလေ ဇူးတွေတုန်ပြီး ကြက်သီးတောင် ထ၊တယ်. . သိလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ် လာတဲ့အကြံအတိုင်း လိုက်လုပ်တာပဲ. . ကားဘီးတောင် တမင်ဖောင်း ပြီး အချိန်ဆွဲကြည့်သေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှမရတဲ့အဆုံးမှာတော့ ရဲဖမ်း

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၄၆

သွားပြီဆိုပြီး လိမ်ရတော့တာပဲ အမေရေ . စိတ်ထဲမှာတော့ တထင့်ထင့်ရယ် . . ဘာတွေ ဆက်ပြီး ကြံစည်ဦးမလဲ မသိပါဘူး"

ခြံရံ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း ချစ်သည်။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အဆင့်ချင်းမတူ၊ အလွှာချင်းမတူ၊ ခံယူချက်နဲ့စိတ်ဓာတ်တွေလည်း မတူကြတဲ့ တခြားမိသားစုတစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ . . လူဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တွေ အထက်တန်းကျတဲ့ ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေကို ချီးကျူးမိသည် . . ပိုပြီး လေးစားမိသည်။

အထူးသဖြင့် အဖေနဲ့အမေ့ကိုပေါ့။ သားသမီးဆိုတာ ရတနာပဲဆိုပြီး အပင်ပန်းခံ အဆင်းရဲခံကာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာတွေတလူချမ်းသာတွေတောင်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်မျိုးပါ။

ဦးညိုက ရေခဲနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ကာ

"သား ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ ဒီကိစ္စကို သူ့မိဘတွေ သိလား"

"မပြောတတ်ဘူး အဖေ . . သိချင်မှလည်း သိလိမ့်မယ်"

"ဒါဖြင့် သူ့ယောက်ျားရော သိလား"

"ကားထဲမှာ ဖုန်းပြောနေသံကြားတာကတော့ သူ့ယောက်ျားက သူ့သဘောပဲတဲ့ . . သိမယ့်ပုံပါပဲ"

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၄၇

ဒေါ်ကြည်ဝင်းတစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ် ဘုရား တ၊မိပြန်လေသည်။

"တော်တော် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ လင်မယားပါလားကွယ် . . မလိုချင်ရင် အစကတည်းက မယူကြပါနဲ့လား၊ ငရဲသွားရမှာ မကြောက်ဘူးလား မသိပါဘူးကွယ်"

"သား စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . အန်တီကို ဖွင့်ပြောပြီး တားခိုင်းရင် ရမလားမသိဘူး"

ဦးညိုကလည်း ထောက်ခံလေသည်။

"လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါတယ် သားရယ် . . ရတဲ့နည်းနဲ့သာ တားပေတော့"

"သူတို့က ကျွန်မတို့သားလေးကို မကျေနပ်လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဒေါ်ကြည်ဝင်းရဲ့ သားအတွက် ဖိုးရိမ်မကင်းတဲ့စကားအဆုံးမှာ ဦးညိုက ပြတ်ပြတ်သားသားစကားကို ပြောလာခဲ့သည်။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ် သား . . အဲဒီမိန်းမခိုက်ထဲက ကလေးလေး ရှော့ရှော့ရှူရှူနဲ့ အပြင်ထွက်လာပြီဆိုရင်တော့ မင်းကို အလုပ်ထုတ်လည်း ပျော်ပျော်ကြီးသာ ထွက်လာခဲ့ကွာ၊ သူ့တို့မိသားစုအတွင်း ရှေးကို ကိုယ်က ဝင်စွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး . . ကယ်သင့်ကယ်သိုက်"

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်နေတာလို့ သဘောထားလိုက်ရင် . .
အများကြီးကုသိုလ်ရပါတယ်ကွယ်”

“သားနားလည်ပါပြီ အဖေ . . သူတို့လိုမိဘတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်
ကြည့်မှ သားတို့တွေ အဖေနဲ့အမေရဲ့သားသမီးဖြစ်ခွင့်ရတာ အရမ်း
ကံကောင်းတာပဲလို့ တွေးမိတယ်”

“သားဆီက အဲဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတဲ့အတွက် အဖေတို့
သေပျော်ပါပြီကွာ”

ဦးညိုရဲ့အသံတွေ တုန်နေသလို၊ ဒေါ်ကြည်ဝင်းရဲ့မျက်လုံး
မှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ် . . အမေ့စိတ်ထဲမှာလေ . .
သားတို့သမီးတို့ကို လူ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ပြည့်
စုံစုံနဲ့ မထားနိုင်လို့ အမြဲတမ်း သိမ်ငယ်နေတာ . . အပြစ်ရှိသလို ခံစား
နေရတာပါကွယ်”

ခြံရံက အမေ့ပခုံးလေးကို ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးသည်။

“အမေက လိုတာထက် ပိုပြီးပေးနိုင်တဲ့ မိခင်မျိုးပါ . . အမေ
ပေးတဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ သားတို့ဘဝတွေ လုံခြုံပြီးသားပါ အမေ”

“သာဓုပါတော် . . သာဓု . . သာဓု”

အမေ့ရဲ့ဆုတောင်းသံအဆုံးမှာ ကျန်တဲ့ ညီတွေညီမတွေနဲ့

စကားထိုင်ပြောဖြစ်သည်။ မနက်စောစော ထိပ်ထိပ်ကို ကျောင်းပို့ရ
ဦးမှာဆိုတော့ ညကိုးနာရီခွဲမှာ ဘုရားရှိခိုးကာ သူ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်လို့ မပျော်ပါ။ သူနဲ့ ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့
သန္ဓေသားလေးအတွက်၊ အသက်တစ်ချောင်းအတွက် . . သူ့ရင်တွေ
ပူနေသည်။

အိပ်နေရာမှ ပြန်ထလာသည်။ ဘုရားစင်ရှေ့သွားပြီး စိတ်
ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ဆုတောင်းမိသည်။

အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးလေးကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးသနားတော်
မူပါ ဘုရား၊ ကလေးအမေ သူဌေးမလည်း ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါ
စေ၊ စိတ်တွေပြောင်းပြီး ကလေးလေးကို ချစ်သွားပါစေ။

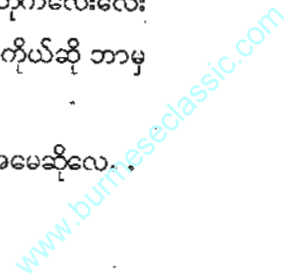
အပေါ့သွားဖို့ ထလာတဲ့ ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ဘုရားစင်ရှေ့
မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတဲ့ သားကြီးကိုတွေ့သွားပြီး -

“ဟဲ့ သား . . မအိပ်သေးဘူးလား”

ဟု လှမ်းပြီး မေးသည်။

“အိပ်လို့မပျော်ပါဘူး အမေရယ် . . သားမှာ ဟိုကလေးလေး
အတွက် သိပ်ပြီး အပူကြီးနေသလိုပဲ . . ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ဆို ဘာမှ
မပူရဘူး”

“အေးလေကွယ် . . မိခင်စိတ်မရှိလိုက်တာ၊ အမေဆိုလေ . .

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၅၀

သားသမီးဆယ်ယောက်လုံး ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုကတည်းက သိန်းထိဆူကြီး ပေါက်သလိုပဲ ဝမ်းသာတာ. . ကျန်တာ ဘာမှ မလိုချင်တော့ဘူးလေ. . အမေ့ဘဝကြီးက အမေ့သားသမီးတွေနဲ့ ခြံရံထားရင် ပြည့်စုံပါပြီကွယ်”

“အမေရယ်. . ”

ခြံရံက အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး အမေ့ကို တင်းကြပ်စွာဖက်ထားမိသည်။ နှိုင်းယှဉ်စရာရှိမှ ပိုပြီးသိတတ်လာတာ အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးလို့ ထင်သည်။ တကယ်တော့ အမေဟာ သူတို့ဘဝအတွက် ထာဝရလမ်းကြီးပါပဲ။ အေးမြတဲ့အရိပ်ကိုသာ ပေးတဲ့ အမေပါ။

(၁၅)

ကားသုတ်ရင်း သူ့ဌေးမ နေဇာကို မသိမသာအကဲခတ်နေရသည်။ ခြံရံဆိုတဲ့ သူ့ဘဝက ဘယ်အချိန်ကစပြီး သူများကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်မိသလဲ မသိတော့ပါဘူး။

စားလည်း ဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်၊ ကားသုတ်နေရင်းနဲ့ တောင် မမနေဇာ အိမ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေရဲ့လားဆိုပြီး ခဏခဏချောင်းကြည့်နေမိသည်။

အိမ်မှာနေပြီး ဘာတွေများ ထပ်ကြံစည်နေသလဲ မသိပါဘူး။

“ဦးဦး”

ထိပ်ထိပ်လေးက သူ့ဆီ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာပြီး ဖက်ထားသည်။

“ဟား. . တို့ကလေးလေးက ဒီနေ့ အစောကြီးပြီးနေပါလား၊ ဒါနဲ့ သမီးအမေ ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလားဟင်”

“မသွားဘူးတဲ့ . . . အပြင်မသွားရင် ထိပ်ထိပ်ကို ကျောင်းလိုက် ပို့ပေးလို့ သွားပြောတာ အဆူခံရတယ် . . . မာမိက ထိပ်ထိပ်ကို မချစ်ဘူး သိလား”

“သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပဲနော် . . . ဦးဦးတို့ အိမ်မှာဆို လူတွေအများကြီးနဲ့ ပျော်စရာကြီးသိလား . . . ဦးဦးမှာ ညီတွေ ညီမတွေမှ အများကြီးပဲ . . . ထမင်းစားရင်လည်း ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးစားကြတာ သမီးရဲ့ . . . တစ်ရက်လောက် သမီးကို အိမ်ခေါ်သွားရဦးမယ် ထိပ်ထိပ်မျက်နှာလေးမှာ အားကျတဲ့အရိပ်အယောင်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီကောင်မလေးရဲ့စိတ်ကို သူပြုပြင်ပေးရမည်။ ပြောင်းလဲလာအောင် လုပ်ပေးပြီးမှ သူ့အမေကို သိမ်းသွင်းခိုင်းရမည်။

“ဦးဦးမှာ ညီတွေ ညီမတွေ အများကြီးရှိတာဆိုတော့ ဦးဦးအမေက ဦးဦးကို ဘယ်ချစ်ပါ့မလဲ”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သံသယကို ပျောက်အောင်လုပ်ပေးမှာက သူ့တာဝန်မို့ -

“ဒီမယ် သမီးမှတ်ထားရမှာက အမေဆိုတာ . . . နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် မွေးတိုင်း . . . မွေးတိုင်း . . . အကြီးဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ညီ သနားပြီး ပိုပိုချစ်လာတာ သမီးရဲ့”

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရဲ့၊ မယုံရင် သမီးအမေကို နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်လောက် ထပ်မွေးပေးဖို့ ပြောကြည့်ပါလား”

“ထိပ်ထိပ်ကို ပိုချစ်မှာ သေချာပါတယ်နော်”

ကလေးမလေးက မယုံမရဲလေးဖြစ်နေပုံရသည်။

“သေချာတယ် သမီး . . . ဦးဦး အသက်နဲ့ရင်းပြီး အာမခံတယ် ဟုတ်ပြီလား၊ သမီးအမေကိုသာ ရအောင်ပြောနော်၊ သမီးမှာ မောင်လေး ရရင် ဦးဦးက သမီးလိုချင်တာ ဝယ်ပေးဦးမှာ”

“တကယ်နော် ဦးဦး . . . တကယ်ပြောတာနော်”

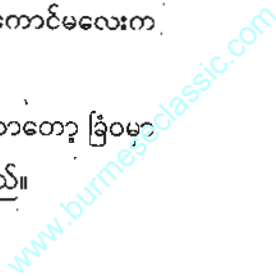
“ဟား . . . ဟား . . . ဦးဦးက လိမ်ပျံ့မလားကွ လာလေ . . . ကတိလုပ်မယ်”

“ကတိ . . . ကတိ”

“သမီးက လိမ္မာလိုက်တာကွာ”

ဘုရား သိကြားမလို့ တစ်ဇွတ်ထိုး၊ တစ်ယူသန်ကောင်မလေးကို သူပြောလို့ အောင်မြင်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဒါတောင်မှ ကောင်မလေးက ယုံမကြည်နဲ့ သူ့ကို အကဲခတ်နေသေးသည်။

ထိပ်ထိပ်ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးပြီး ပြန်လာတော့ ခြံဝမှာ ဇိန့်မတစ်ယောက် ရပ်နေတာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၅၄

“အစ်မ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲခင်ဗျ”
ထိုအမျိုးသမီးက မဝံ့မရဲဖြင့် သူ့အနားကပ်လာပြီး မေးသည်
“ဟိုလေ.. ဒါ ဒေါ်နေဇာမင်းခေါင်တို့ခြံ ဟုတ်ပါသလား”
ခြံရံက ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်ကာ
“ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စတွေ့ချင်တာလဲ ခင်ဗျ”
“ဟိုလေ.. ဟို.. ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပါကွယ်”
စကားပြောရင် တဟိုဟိုနဲ့ မျက်လုံးကပါ ဂဏှာမငြိမ်ချင်..

တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားပုံရသည်။

ဒီကလေးအတွက် မင်းအသက်ကို ရင်းပြီး ကာကွယ်သ
ရင် ကာကွယ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အဖေ့ရဲ့ စကားသံတွေက သူ့အာရုံထဲထိ
ရောက်လာသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နေဇာနဲ့ထိုမိန်းမရဲ့ပတ်သက်မှုကို ခု
မှန်းမိသွားပြီး ကြားဝင်ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ -

“ဟိုကိစ္စ မဟုတ်လား အစ်မ”
သူ သိနေပုံဖြင့် အသေအချာကြီး ဝင်မေးပစ်လိုက်သည်။
မိန်းမကြီးမှာလည်း အူတူတူဖြင့် -

“အင်း.. ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီကိစ္စပဲ သူ့ခေါ်ထားတာ”
“ဪ.. ဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေသွားပြီ အစ်မ၊ အ

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၅၅

သူလည်း ဒီမှာမရှိပါဘူး.. ခရီးထွက်သွားပြီ.. စိတ်လည်း ပြောင်းသွား
ပြီခင်ဗျ.. သူ့သမီးလေး အဖော်မဲ့နေလို့ မွေးပေးတော့မယ်တဲ့”

သူ့စကားကို ထိုမိန်းမက ယုံပုံမရပါ။

“ဟင်.. အမျိုးမျိုးပဲ.. တစ်နေ့ကတင် အဲဒီကိစ္စကို အမြန်
ဆုံးရှင်းပေးပါဆိုလို့ ကျုပ်မှာ လာရတာ”

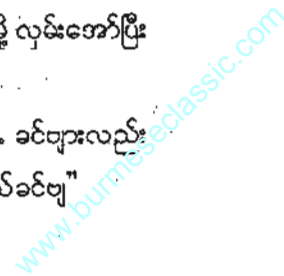
“ဒီလိုပါပဲ အစ်မရယ်.. သူ့ယောက်ျားကလည်း ခွင့်မပြုဘူး
လေ..”

ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား.. လူ့အသက်တစ်ချောင်း
တယ်ဖို့အတွက် တပည့်တော် မုသာဝါဒတွေ ပြောနေရပါတယ် ဘုရား။
တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် စောင့်ထိန်းလာတဲ့ မုသာဝါဒကို ဒီကနေ့
ခွဲဖောက်နေရပါပြီ။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဘယ်လိုကံမျိုးကို ချိုး
ဖောက်ရဦးမလဲ မသိတော့ပါဘူး။

ခြံရံ့စကားကြောင့် အဲဒီမိန်းမက မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ပွစိပွစိ
ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ အလကားနေ သူများအသက် လိုက်
သတ်ပေးနေတဲ့ အဲဒီမိန်းမကို စိတ်ထဲက ချင်လာတာမို့ လှမ်းအော်ပြီး
ပြောမိသည်။

“ဪ.. အစ်မ၊ ဝါတွင်းကာလ ဆိုတော့.. ခင်ဗျားလည်း
ငါးပါးသီလခံပြီး ဥပုသ်လေးဘာလေး စောင့်သင့်တယ်ခင်ဗျ”

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း စိတ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့မိန်းမက သူ့ကိုပြန်ပြီး နှုတ်သရမ်းသွားပါသည်။

“ငါသိတယ်. . . အဲဒါ နင့်အပူမဟုတ်ဘူး အကောင်စုတ်ရဲ့”

“စေတနာနဲ့သတ်ပေးတာ စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်ဘဲ အစ်မရယ်. . . ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအလုပ်တွေကို စွန့်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

အသိခေါက်ခက် အဝင်နှက်နေတဲ့လူတွေ ဒီလောကကြီးမှာ အများသားလား။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ခံယူချက်က တစ်မျိုး။

ဒီဘဝမှာ တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့လူအားလုံးကို တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားတဲ့သူတွေလို သဘောထားပြီး ငတ်နေတဲ့လူကို တွေ့ရင် တစ်ဝက်ခွဲပြီး ကျွေးလိုက်မယ်၊ မှားနေတဲ့သူကိုတွေ့ရင် မှန်အောင် ပြင်ပေးရမယ်။ လူ့စည်း ဘီလူးစည်းဆိုတာကိုတော့ နားလည်ပါတယ်။

ခက်နေတာက ခုနက မိန်းမပဲ ကြည့်လေ. . . သူ သွားပြောမိတာနဲ့ ရန်တွေထောင်သွားလိုက်တာ. . . ဝမ်းဆွဲသည် အမည်ခံပြီး လူလောကထဲကို ရောက်လာမဲ့ ကလေးလေးတွေကို မညှာမတာ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်နေတာလေ. . .

သူ သတ်နေတာတွေက ကြက်ကလေး. . . ငှက်ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ သိဖို့ကောင်းပါတယ်။

ခုချိန်ထိ နောင်တ မရသေးရင်တော့ သေမှသိပါလိမ့်မယ်။ ငရဲကိုသွားမယ့်ဟာတွေ. . .

“ခြံရံ. . . ဟိုမိန်းမက ဘယ်သူလဲ. . . ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားတာလဲ. . . ဧကန္တ သူငွေးမ စောင့်နေတဲ့တစ်ယောက်များလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရာ. . . ဘာတွေ ဇယားလာရှုပ်နေလဲ မသိဘူး. . . အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မောင်းထုတ်လိုက်တာ”

ပြောရပြန်ပြီ မှသာဝါဒ။

“အေး. . . အေး. . . မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးရောလေ၊ ငါက စိတ်စုလို ပြောတာပါ. . . သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့လူကို နှင်ထုတ်တယ်ဆိုပြီး. . . သမ်းပုံမီးကျဖြစ်ဦးမှာ”

“ဦးလေး. . . ကျွန်တော် ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ ခုဏနားလို့ရမလား”

“သွားနားလေကွာ”

(၁၅)

အိမ်ရောက်တာနဲ့ သောက်ရေအိုးထဲက ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ပြီး အမောဖြေရသည်။ ထိပ်ဆုံးခဲခြံကြီးထဲမှာ နေ့၊ နေ့ရတဲ့အချိန်တွေဆို ရင်ပူရသည်။

တကယ်ပါ။

သူတို့တွေကို ကြည့်တော့လည်း သူဌေးလို့သာ ပြောတာ . . အမြဲတမ်း အပူသည် မီးပိုင်းတဲ့ရုပ်နဲ့။

ခြံရံရဲ့စိတ်က ဟင်းမရှိလို့ အားနဲ့ပဲ စားရ စားရ၊ အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိချင်သည်။ စိတ်မောကိုယ်မောနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ဘဝ မျိုးထဲမှာ မနေချင်ပါ။ ဒေါ်ကြည်ဝင်းက စက်ချုပ်နေရာမှ သားဖြစ်သူကို အကဲခတ်ရင်း -

“သားကြီး၊ မောလာလို့လား . . ဒီနေ့ရော ဟိုသူဌေးမလေး က ငါ့သားကို ဘာတွေ အပူပေးလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

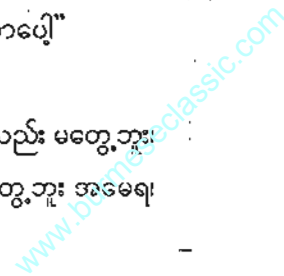
“မပြောချင်တော့ပါဘူး အမေရာ . . အပြင်မထွက်လို့ အိမ်မှာ နေတယ်ဆိုပြီး စိတ်အေးရမလား မှတ်တယ် . . ဝမ်းဆွဲသည်ကို အိမ် ခေါ်ပြီး ကလေးဖျက်ချမလို့လုပ်တယ်လေ . . တော်သေးတာပေါ့ဗျာ . . အဲဒီမိန်းမကြီးက သားနဲ့တွေ့လို့ . . မုသာဝါဒတွေ ပြောပြီး ပြန်လွတ် လိုက်ရတယ်လေ . . သား နားမလည်တော့ဘူး အမေရာ . . ပိုက်ဆံ တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ၊ အကြင်နာတရား မေတ္တာတရား ခေါင်းပါး ခင်တော့ စိတ်ဓာတ်က ဇီးရိုးပဲနော် . . တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး မေးပစ်လိုက်ချင်တယ် . . ‘ခင်ဗျားမလိုချင်ရင် မွေးပြီး ကျုပ်ကို ပေးမလား’လို့၊ ဟုတ်တယ်လေ . . စောင့်ကြည့်ရတာ မောလာပြီ”

“အေးပေါ့လေ . . သူက ဒီကလေးကို သူ့ဘဝထဲ အဝင်မခံ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားမှတော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့လုပ်ကြံနေ ဦးမှာပဲ၊ ဝရဲလည်း မကြောက်ဘူးနဲ့တူပါရဲ့ . . ဒါနဲ့ သူတို့ ဟိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်တွေ မရှိဘူးလား သား . . ရှိရင် သားက အကျိုးအကြောင်း သွားလျှောက်ပြီး တရားလေးဘာလေး ချခိုင်းလို့ရတာပေါ့”

ခြံရံက ခေါင်းခါပြသည်။

“သူတို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးတွေဆွမ်းခံကြွတာလည်း မတွေ့ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ဘာတွေ သွားတာလည်း မတွေ့ဘူး အမေရာ၊

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဘာသာရေးမှာတော့ တော်တော်ကြီးကို အားနည်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ အဲ... ဒါပေမယ့် ဒြယ်မှာ ပါတီတွေတာတွေတော့ ခဏခဏလုပ်တယ်။ ကလပ်သွားတယ် အမေရေ... လင်မယားနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာအတိုင်အဖောက်ညီသလဲမမေးနဲ့ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာပြောပါတယ်။

ဦးညိုက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး နားထောင်နေရာမှ “သားကြီး... စိတ်ညစ်လည်း ခဏတော့ သည်းခံရမယ်... အဖေပြောထားတယ်နော်... အဲဒီကလေး အပြင်မထွက်မချင်း သားလည်း အဲဒီအိမ်က အလုပ်မထွက်ရဘူး... နားလည်လား”

အဖေစကားကို သူ နားထောင်ချင်ပါသည်။ သို့သော်ငြားလည်း...။

“သားက မထွက်ချင်ပေမယ့် အဲဒီသူဌေးမက သားကို အလုပ်ထုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေ”

ခြံရံက သူတွေ့မိတာကို စိတ်ပူပြီးပြောတော့ ဦးညိုက

“အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ ငါ့သားရေ... သူတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူက အခရာလဲ”

“ထိပ်ထိပ်လေးပေါ့”

“အေးလေ... အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ... သူ့သမီးလေး ခင်တွယ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သူတို့ အလုပ်မထုတ်ရဲပါဘူး”

“မသိတော့ပါဘူး အဖေရာ... သားလည်း ကိုယ့်အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲကို ပြန်ရောက်မှ စိတ်တွေ ပေါ့ပါးပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတော့တယ်... သူတို့အိမ်အကျယ်ကြီးထဲမှာ နေပြီး စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လိုက်တာ အဖေရာ... တကယ်ပါပဲ”

ဦးညို သားကြီးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။

အကြီးဆုံးသားပီပီ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး အနစ်နာခံတတ်တဲ့ သား စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သားက လူ့အသက် ဘစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့အတွက် စိတ်သောကရောက်နေပြီ။

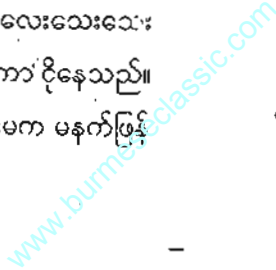
“သား... သူ့မိဘတွေကို ပြောပြလိုက်ပါလားဟင်”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက သူ့သဘောထားကို ပြောပြလာသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် အန်တီကြီး ထိပ်ထိပ်ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ... ခူးနာနေလို့ ကျောင်းလိုက်မပို့တာကြာပြီ... အပြင်မှာဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောလို့ရတာပေါ့”

ထိုညက သူတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပါ။ ညဉ့်တော်တော်နက်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် လသားအရွယ် ကလေးသေးသေးလေးက သူ့ဆီလမ်းလျှောက်လာပြီး စကားတွေပြောကာ ငိုနေသည်။

“ဦးဦးရေ... သားကို ကယ်ပါဦးဗျာ... အမေက မနက်ဖြန်ကျရင် သားကို အပြီးမောင်းထုတ်တော့မှာ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၆၂

အိပ်မက်ထဲမှာ ခြံရံက ပြန်မေးနေသည်။

“ဘယ်လိုမောင်းထုတ်မှာလဲ ကလေးရယ်. . ဦးဦးလည်း သားကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်နေတာပဲလေ”

“သား သိပါတယ်. . ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်. . အမေက မနက်ဖြန်ကျရင် ဆေးသောက်လိမ့်မယ် ဦးဦး. . အဲဒီအခါကျရင် သားလူ့ဘဝထဲကို လာလို့မရတော့ဘူး. . သားလာချင်တယ် ဦးဦးရယ်. . သားက သာသနာပြုရဦးမှာ”

“သားရယ်”

ခြံရံက ချစ်စရာကောင်းပြီး. . ကြည်လင်နေတဲ့ ဥပမိရုပ်နဲ့ ကလေးလေးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“သားကို ဦးဦးရအောင် ကယ်မယ်. . စိတ်ချနော်”

ခြံရံ ယောင်ပြီး စကားတွေပြောနေသည်။ နိုင်နိုင်က အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။

ကိုကိုက ယောင်မှမယောင်တတ်တာ၊ ထူးတော့ ထူးသား။

(၁၆)

ဒီနေ့ ခြံရံတို့အိမ်က breakfast က စိုပြေနေသည်။ ထမင်းကြော်အပြင် အမေကိုယ်တိုင် နှပ်ပြီး ဖျော်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကွေးတွေ၊ စမူဆာတွေပါ တွဲပြီးပါနေလို့ ကလေးတွေ ပျော်နေကြသည်။

“ကဲ. . စားကြ. . အားရပါးရသာ စားကြ၊ ကိုယ့်သားသမီးပါးစပ်ထဲကို ထမင်းဝင်တာလောက် ကျေနပ်တဲ့ အမေမျိုး ဒီလောကမှာ မရှိဘူး”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ကလေးတွေကို တုတ်နဲ့ တစ်ခါမှ မရိုက်ခဲ့သူပါ။ ယခုလိုမျိုးပဲ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အပြောလေးတွေနဲ့ ကိုင်တွယ်လာခဲ့လို့ ကလေး ဆယ်ယောက်စလုံးက အမေစကားဆို တစ်ခွန်းပဲ။ အမေကိုလည်း တုန်နေအောင် ချင်ကြလေသည်။

နိုင်နိုင်အောက်က ပေါက်စီက မေးသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူ့မွေးနေ့မှမဟုတ်ပါဘူး။ ဧကန္တ . . အမေတို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်လားဟင်”

အကင်းပါးလွန်းတဲ့ သား ပေါက်စိရဲ့စကားကြောင့် ဦးညိုက ဇွန်းကိုင်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“အဲ . . ဟုတ်နေပြီထင်တယ်၊ အဖေ ပြုံးနေပုံထောက်တော့”

“ကဲ . . ဟုတ်ပါတယ်လို့သာ ပြောလိုက်တော့ အကြည်ရေ အားလုံး ပွဲဆူသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ရင် . . အဲဒါလောက်နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ . . နော် . .

အငယ်မ”

မြတ်နိုးက ခတ္တာကို အဖော်စပ်နေတုန်း နေနေလေးက စမူ ဆာတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်ကာ ထက်ထက်မိုးဦးတို့မိသားစု ကြော်ငြာ နေတဲ့ ငါးသေတ္တာကြော်ငြာထဲက စစ်လွန်းဝတီထက်ရဲ့လေသံလေးနဲ့ ဝင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပဲ ရွေးလိုက်တော့မယ် မေမေ”

“တွေ့လားဟေ့ . . တို့သားအငယ်ဆုံးလေးက အလိမ္မာဆုံးပဲ တော့”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက နေနေပါးကို နမ်းလိုက်သည်။

ခြူးပွင့်က သတင်းထူးတစ်ခုကို ကြားဖြတ်ပြီးပြောပြလိုက်၏။

“ဒီလောက်ကလေးနဲ့ မတင်းတိမ်တဲ့ ‘ကြည် - ညို FC’ က တောလုံးသမားတွေအတွက် ဒီကနေ့ ဝက်သားတစ်ပိဿာ ဝယ်ပြီး သရက်သီးသနပ်နဲ့ ချက်ကျွေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

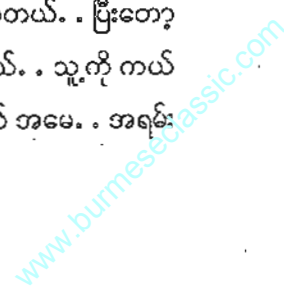
“ဝေး . . .”

ခြူးပွင့်ပြောတဲ့ ကြည်-ညို FC ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ခြံရံ က သဘောကျပြီး ပြုံးနေသည်။

“ကိုကို . . ညတုန်းက ဘာတွေယောင်နေတာလဲဟင်၊ အဖေ သိလား . . ကိုကိုလေ . . ညတုန်းက သားကို ဦးဦးရအောင် ကယ်မယ် ဆိုပြီး အော်နေတာ”

နိုင်နိုင်ပြောပြတော့မှ ညက သူ့အိပ်မက်ထဲက ကလေးလေး ကို သတိရသွားပြီး -

“အဖေနဲ့အမေ . . အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ် မှန်တတ်လား ဟင် . . ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်က ရှေ့ပြေးနိမိတ်လား . . ညက သား အိပ်မက်ထဲကို ကလေးသေးသေးလေး ရောက်လာတယ် . . ပြီးတော့ သူ့အဖေ ဒီနေ့ ဆေးသောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ် . . သူ့ကို ကယ် ပေးပါတဲ့ . . သူ သာသနာပြုဖွဲ့လှူတာလို့ ပြောတယ် အဖေ . . အရမ်း ထူးဆန်းနေတယ်”

ခြံရံစကားကြောင့် အားလုံးအံ့ဩနေကြသည်။

“အေးဟယ်. . ငါ့သားအိပ်မက်က ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို ဒီကလေးလေးက အင်မတန်မှ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမယ့်ကလေးပဲ”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းစကား ဆုံးတော့. . ဦးညိုက ဆက်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် သားကြီး. . သူပြောတာအမှန်ဆိုရင်တော့ သား ဒီနေ့ ပိုပြီး သတိထားရတော့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမက လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဆေးသောက်ပါ့မလား အဖေ. . သူ့ဟာသူ ကျိတ်ပြီးသောက်မှာပေါ့. . အဲဒါဆို သားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်ရမလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုညိုရယ်. . ခုခေတ်ဆေးတွေက စွမ်းက စွမ်းနဲ့ အဲဒီကလေးမသာ အမေ့သမီးဆိုရင် နားရင်း ဆယ်ချက်လောက် အုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်. . အဟုတ်ပြောတာ”

ခြူးပွင့်က -

“ရှုပ်ပါတယ် ကိုကိုရာ. . ပြောလို့ တားလို့မရရင် ရဲစခန်းသာ သွားတိုင်ပြီး အချုပ်ထဲထည့်ထားလိုက်တော့. . ဒါဆို သူတို့ ဘယ်လိုမှ ဖျက်ချလို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ”

“နင် ပြောတာတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်. . ငါ စဉ်း

စားပြီးပြီ. . သူ ထောင်ကျတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး. . ထိပ်ထိပ်လေး ခုကွရောက်သွားမှာပေါ့. . သူ့အမေကို သူ အရမ်းချစ်တာ”

“သူ့ကိုယ်ဝန်က အခု ဘယ်နှလလောက်ရှိပြီလဲ. . ကိုကို”

“ငါ ဘယ်သိမလဲဟ. . ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး. . ကိုယ်ဝန် လနည်းနည်းရင့်လာရင်. . ဆေးသောက်လည်း ကလေးက ပျက်ကျချင်မှပျက်တာတဲ့၊ တစ်ခါ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“သူက အခုတလော အင်္ကျီပွပ္ပကြီးတွေပဲ ဝတ်တာ. . အရင်ကထက်တော့ ပိုဝလာသလိုပဲ”

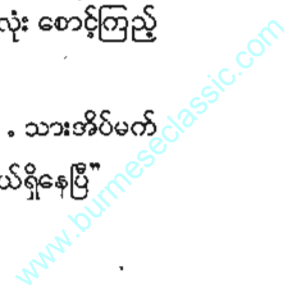
ခြံရံက သူ့မြင်တွေ့သလို ပြောပြတော့ ဒေါ်ကြည်ဝင်းက မေးသည်။

“ဝတယ် ဆိုတာ. . လူတစ်ကိုယ်လုံး ဝလာတာလား. . ဗိုက်နေရာကပဲ ကွက်ပြီး ဝလာတာလား သား”

“သားလည်း မသိတော့ဘူး အမေရာ”

“ဟင်. . ဒါနဲ့ သားပဲ အဲဒီဗိုက်ကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာဆို. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီနေ့ စောစောသွားရမယ်. . သားအိပ်မက်သာ တကယ်မှန်နေရင်တော့. . ကလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၆၈

ခြံရံက ထမင်းကြော်ကို လက်စသတ်ပြီး စမူဆာတစ်ခု ထူ
စားကာ လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ -
ထမင်းစားပွဲမှထကာ -

“သား ရေချိုးပြီး သွားတော့မယ်နော်”

“ဟဲ့ . . သား၊ အိမ်ကြာကွေး စားသွားဦးလေ”

“မစားတော့ဘူး အမေ . . နောက်ကျနေမှာမို့လို့”

ကသုတ်ကရက်နဲ့ အလောသုံးဆယ်နိုင်နေတဲ့ သားကိုကြည့်
ပြီး ဦးညှိက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဪ . . ဝါသား . . ဝါသား . . သူ့ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားရင်
တောင် အဲဒီလောက် လောနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

(၁၄)

ခြံရံ ထိပ်ဆုံးခံခြံကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
ချလိုက်မိသည်။ ဦးမြင့်ဆွေက -

“မောနင်း ခြံရံ . . ဒီနေ့ စောလှချည်လားကွ”

“စောစောနိုးနေတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာဗျ”

သူနဲ့စကားပြောပြီး ဦးမြင့်ဆွေက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်း
နေသည်။

ခြံရံက ကားသုတ်နေတုန်း ခြံထဲကို အယ်လီ ဆင်းလာတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွတ် . . ရွတ် . . အယ်လီ ခဏလာဦးဟ”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် သူခေါ်လိုက်တော့ အယ်လီက အနားကို
ကပ်လာသည်။

“ဘာလဲ ကိုကြီးခြံရံ”

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၇၀

ခြံရံက ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ

“ဒီနေ့ . . . နင်တို့ မမလေးကို သေချာစောင့်ကြည့်ထားနော်။ တကယ်လို့ ဆေးတွေဘာတွေ သောက်တာတွေရင် ငါ့ကိုလာပြော . . . သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင်တို့မမလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဟ . . . အဲဒါကြောင့် ဆေး မှားသောက်လို့ မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

အယ်လီ ဆိုတဲ့ ကရင်မလေးက အရမ်းရိုးတော့ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ပြီး ပြီးသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ငါ့ကို လာမပြောဘဲ မနေနဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ . . . ဪ . . . ခဏနေရင် အန်တီကြီးက သူ့သူငယ် ချင်းအိမ် သွားမလို့တဲ့”

ဒီနေ့တော့ သူ့ဆုတောင်းပြည့်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အန်တီကြီးနဲ့ တွေ့ရင် အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်တော့မယ်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အန်တီကြီးက ခြံထဲကို ဆင်း လာပါသည်။

“မောင်ခြံရံ၊ အန်တီကို မိုးမိုးတို့အိမ် လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ပူပိုင်နင်းသီ -- ၁၇၁

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ . . . ကျွန်တော်လည်း အန်တီကို ပြောစရာ ရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ကားထွက်လာတော့ ဒေါ်ကလျာတင်က မေးပါတော့သည်။

“ကဲ . . . ပြောပါဦး . . . ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မမနေဇာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ အန်တီသိလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှပြောသံ မကြားဘူး”

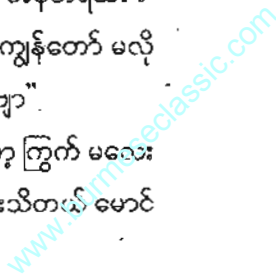
အမယ်လေးဗျာ . . . ဒီလောက် နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဖျက် ချနေတဲ့ဟာများ မသိဘူးတဲ့။

ဘယ်သိမလဲလေ . . . ကိုရီးယားကားတွေပဲ တစ်ချိန်လုံး ထိုင် ကြည့်နေတာကိုး . . . အဖော်ကောင်းရင် ပိုကာက ဒေါင်းရသေးတယ် ဆိုတော့ . . .

“ကျွန်တော် သိသလောက်ဆို မမနေဇာက ကိုယ်ဝန် ဖျက် ချဖို့ ကြိုးစားနေတယ် အန်တီ . . . ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးတွေ မှာ သူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ကောင်းပါတယ် အန်တီရယ် . . . ပြီးတော့ . . . မမနေဇာမှာ တစ်ခုခုထိခိုက်သွားမှာမျိုး ကျွန်တော် မလို လားဘူး . . . ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီကပဲ တားပေးပါလားဗျာ”

“ခက်တော့ နေပါပြီကွယ် . . . ကြောင်ဘို့တော့ ကြွက် မသေး ဆိုသလိုပေါ့ . . . ငါ့သမီးအကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိတယ် မောင်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၇၂

ခြံရံ့ . . . ဘူးဆို ဖရုံသီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ မလိုချင်ဘူးဆိုရင် သိကြားမင်း ဆင်းတားတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။”

အားကိုးရာမဲ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“လုပ်ပါ အန်တီရယ် . . . အဲဒီကလေးလေးကလေး ညတုန်းက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးတယ် . . . ချစ်စရာကြီး အန်တီရယ်၊ သူ့အသက်ကို ကယ်ပါလို့ပြောတယ် . . . သူက သာသနာပြုဖို့ လာတာတဲ့”

ဒေါ်ကလျာတင်က ခြံရံ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အံ့သြနေပုံဖြင့်

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား ခြံရံ့”

“တကယ်ပြောတာပါ အန်တီ . . . ကလေးက သနားစရာလေးပါဗျာ”

“သူ ကလေးကို မလိုချင်တာ ထိပ်ထိပ်လေးကို ကြောက်လို့ များလား . . . အေးလေ . . . ထိပ်ထိပ်ကို ဖျောင်းချပြီး ပြောကြည့်ရမှာပဲ”

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အန်တီ . . . ကျွန်တော်နဲ့ထိပ်ထိပ်ကတိလုပ်ပြီးသား၊ သူ လက်ခံသွားပြီ အန်တီ”

“တကယ်လို့များ . . . အန်တီသမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံမှုရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီတို့က လက်ခံပေးရလိမ့်မယ် မောင်ခြံရံ့”

“ခင်ဗျာ”

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၇၃

မှပျော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ ရန်သူ့ဆီက ချောင်ခိုပြီး တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသလို ထိချက်ပြင်းစေတဲ့ စကားမျိုးပါ။

ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘယ်လိုမိသားစုမျိုးလဲဟု စိတ်ရှိလက်ရှိသာ အော် အော်ပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။

“ပိုက်ဆံမရှိလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလွဲရင် ဘာများဖြစ်နိုင်မလဲ အန်တီ . . . မမနေဇာတို့အနေအထားမျိုးက ကလေးတစ်ပါးလည်း မွေးနိုင်ပါတယ်”

မခံနိုင်လို့ ပေါက်ကွဲထွက်လာတဲ့ စကားသံတွေက နည်းနည်းတော့ ရိုင်းချင် ရိုင်းသွားလိမ့်မည်။ ပမာမခန့်နိုင်ချင်နိုင်နေလိမ့်မည်။ အဲဒါကို ဒေါ်ကလျာတင်ကလည်း သည်းမခံနိုင်တော့။

“တော်ပြီကွယ် . . . မင်းစကားတွေက စည်းတွေ ဘောင်တွေ ကျော်လာပြီ . . . ငါ ဒီထက်ပိုပြီး နားထောင်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့အိမ်တွင်းရေးကို ဒီလောက်ပဲ စွက်ဖက်ချင်ရသလားကွယ်”

“စွက်ဖက်သလိုဖြစ်သွားရင် SARTY ပါ အန်တီ . . . ကျွန်တော် လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်နေတာပါ”

အဘွားကြီးဆီက ဘာစကားမှ ထပ်ထွက်မလာပေမဲ့ မျက်နှာထဲက တင်းမာနေတော့ သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမရပါ။

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၇၄

ထိုအကျိုးဆက်က ဒီမှာတင် ရပ်မနေပါ။

ပြဿနာက ရက်မဆိုင်းဘဲ သူ့ဆီကို တည့်တည့်ကြီးရောက်လာခဲ့သည်။

မမနေဇာက ခေါ်ခိုင်းလို့ဆိုပြီး အယ်နီက လာခေါ်လို့ သူ့အိမ်ကြီးထဲ လိုက်သွားခဲ့သည်။

နေဇာမင်းခေါင်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ သူ့ကို မြင်လျှင် ခနဲတုတ်တုတ်လေသံဖြင့် ကလိသည်။ စကားနာထိုးသည်။

“လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက အရာရှိကြီး ရောက်လာပြီကိုး... ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အကြောင်းပြောလိုက်ရတာ တော်တော်မှ အားရရဲ့လား”

ဒါ ဒေါ်ကလျာတင်ရဲ့စနက်မှန်း သူ့သိလိုက်ရပြီ။

“အန်တီ သိသင့်ဇာယ် ထင်လို့ ကျွန်တော်က အသိပေးပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကလေးလေး တစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းထားတယ် မမလေး... သူ့အသက်ကို ကယ်ပါတဲ့... သူ သာသနာပြုဖို့ လာတာလို့ ပြောပါတယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ မမနေဇာက တဟားဟားဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါသည်။

“မင်းက တော်တော် ယုံတမ်းစကားပြောတတ်တဲ့ ချာတိတ်

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၇၅

ပါလား... ကဲ... ဘာတွေ ဆက်ရွှီးဦးမလဲ... လုပ်ပါဦး၊ ငါနားထောင်ကြည့်ရအောင်”

ခဲလည်း ခံပြင်းပါသည်။ ရင်လည်း နာရပါသည်။ မေတ္တာခြုံပြီး လုံနေတဲ့ သူတို့လို ဆင်းရဲသားတွေရဲ့အိမ်နဲ့ မေတ္တာပျက်လို့ စိတ်ဓာတ်တံခါးပါ ပျက်နေတဲ့ မမနေဇာတို့လို သူဌေးတွေရဲ့အိမ်က အကွာကြီး ကွာပါလိမ့်မည်။

“ခုချိန်မှာ ယုံတမ်းပြောဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး မမလေး... ကျွန်တော်က ဒွဲတိုးပဲပြောချင်တာ၊ ဒီကလေးလေးကို မသတ်ပါနဲ့... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖျက်ချဖျက်ချ ဒါဟာ လူသတ်မှုဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့... ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

အံ့ကြိတ်ပြီး သွားကြားက ထွက်လာတဲ့လေသံနဲ့ သူပြောလို့ အပြီးမှာ နေဇာက ရင့်သီးစွာ စိန်ခေါ်လာလေသည်။

“ဒီကလေးဟာ မင်းပိုင်တဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး ခြံရံ ငါ့ကလေး၊ ငါပိုင်တဲ့ ကလေးမို့လို့ ငါလိုချင်ရင် ခေါ်မယ်... မလိုချင်တဲ့အခါ နှင်မယ်... ဒါပဲ၊ ခုနက မင်းပြောတယ်နော်... လူသတ်မှုဆိုလား... ငါ့ကို လာပြီး ပြုချောက်မနေနဲ့... ဟောဒီမှာ တွေ့လား... ဆေး၊ သောက်ချလိုက်တာနဲ့ ဒီကလေးက ငါ့ဆီ လာစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်မက သိပ်ရွံ့တတ်တာ... မလုပ်နဲ့လို့ ပြောလေ လုပ်ချင်

လေပဲ. . ကဲ. . အဲဒီဆေးကို မင်းမျက်စိရှေ့မှာကို သောက်ပြဦးမှာ. . မြင်အောင် ကြည့်သွားလိုက်ဦး. . မနက်ဖြန် ဒီအိမ်ရိပ်ကို မင်း လာနင်း စရာမလိုတော့ဘူး. . မင်းကို ငါ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ ရော့. . ဒီမှာ မင်းလုပ်အားခ. . ယူသွား”

ခြံရံက နေဇာ ဘာပဲပြောပြော စိတ်မဝင်စားပါ။ သိမ်းငှက် တွေလို အလွန်ရှင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ နေဇာလက်ထဲက ဆေးကိုသာ စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

ပိုက်ဆံတစ်အုပ်ကို နေဇာက ပစ်ချပြီး ပေးပေမယ့် သူ့စိတ် မဝင်စားပါ။

သူ့လက်တွေကို အဆင်သင့်ပြင်ထားမိသည်။ ပြောပြောဆို ဆိုပင် နေဇာက သူ့မလက်ထဲက ဆေးကို ပါးစပ်ထဲထည့်မလို့ ပြင်ပါ သည်။ ရေခွက်ကိုလည်း လက်တစ်ဖက်က လှမ်းယူနေပြီ။

လျင်မြန်တဲ့အရှိန်နဲ့ နေဇာလက်ကို သူ ပုတ်ချလိုက်သည်။ ဆေးက အောက်ကိုလွင့်ကျသွားစဉ် အမြန်ကောက်ပြီး ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟဲ့. . နင်. . နင်. . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ. . အတင့်ရဲလှချင် လား. . ဟင်. . သွား. . ထွက်သွား. . ငါ့အိမ်ထဲက အခုထွက်သွား” နေဇာက ကျားရဲမလေးတစ်ကောင်လို မာန်ဖီပြီး သူ့ကို နှင်

ထုတ်နေသည်။ သူကလည်း ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို အားမာန်အပြည့် ဖြင့် -

“မသွားနိုင်ဘူး. . ကျွန်တော့်အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဒီကလေး မသေစေရဘူး. . ကျွန်တော် သံစွာဆိုထားတဲ့အတွက် ဒီကလေးကို ရအောင်ကယ်မှာ၊ နောက်တစ်ခါ. . ဒီကလေးကို ဖျက်ချရင် မမလေး လည်း ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား. . . ကျွန်တော် ရဲမတိုင်ဘူးလို့ အာမ မခံနိုင်ဘူး. . မမလေးရဲ့လုပ်ရပ်အပေါ် မှာပဲ မူတည်တယ်. . အဲဒီငွေတွေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါဦး၊ ဒီကလေး မမွေးသေးသရွေ့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ခွာမှာ မဟုတ်ဘူး. . အလုပ် မရှားပေမယ့် ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်တစ်ခုကြောင့် ခဏတော့ တွယ် ကပ်နေပါရစေဦး”

ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ချာကနဲ့ သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဒီနေ့လည်း ဒီကလေးလေးကို သူကယ်လိုက်နိုင်ပြီဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ပီတိ တွေ ပြာနေသည်။ နေဇာဆိုတဲ့ မမ ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ကျန်ခဲ့မယ်ဆို တာ ပြောစရာကို မလိုပါ။

ဒီမိန်းမ ရအောင် လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ကလေးလေး ဘာဖြစ် သွားပြီလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ. . ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းထွက်လာပြီ”

ဇောကပ်နေပြီမို့ ညဝတ်အင်္ကျီပင် သူ မလဲအားဘဲ ပိုက်ဆံ အိတ်ကိုယူကာ ပြေးဆင်းလာခဲ့မိသည်။

ဘုရားသိကြားမလို့ ကလေးလေး အသက်ချမ်းသာပါစေ. .

လမ်းထိပ်မှာ 'Taxi' တစ်စီးတားပြီး စီးကာ ဒေါ်ကလျာတင် ဆီ သူဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

“အန်တီ. . ကျွန်တော် နာရီဝက်အတွင်းရောက်မယ်. . လော လောဆယ် မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပြီး ကုထားတာ ပိုပြီးစိတ်ချ ရမယ် ထင်လို့”

“ပြပြီးပြီ. . သူက ဆေးရုံတင်ခိုင်းတာကွဲ့.”

ဘုရား. . ဘုရား. . အခြေအနေက တော်တော် ဆိုးနေလို့ လား. .

အဲဒီအိမ်ကို သူ ရောက်သွားတော့ နေဖာမင်းခေါင်က ကား ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ။

သွေးတွေလည်း ဆင်းနေသည်။

မျက်နှာက ဖြူဖပ်နေပြီး သွေး မရှိတော့။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

(၁၈)

ညကူးနာရီမှာ သူတို့တစ်မိသားစုလုံး ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ရာ ဝင်ကြပါသည်။

ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်လောက်မှာ ခြံရံရဲ့ဟန်းဒီဖုန်းက အသံ မြည်လာသည်။

ခြံရံက အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ ဖုန်းကိုင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ ဒေါ် ကလျာတင်က အသံတွေ တုန်ကာ -

“မောင်ခြံရံ. . မင်း အခုချက်ချင်း အန်တီတို့အိမ် လာခဲ့နော် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါကွယ်. . Taxi နဲ့သာ လာခဲ့ပေးပါ. . အန်တီ ပိုက်ဆံပြန်ပေးပါမယ်. . ထိပ်ထိပ်အမေကို ဆေးရုံတင်မှရမယ်. . သူ . . သူ အခြေအနေမကောင်းဘူးကွယ်. . ဟင့်. . ဟင့်”

“ခင်ဗျာ”

ခြံရံက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

သတိလစ်နေပြီ။

ခြံရံက ကားပေါ်ခုန်တက်ပြီး -

“ကဲ... ဘယ်သူလိုက်မှာလဲ... မြန်မြန်တက်ကြ... အဖေကြီးတယ်”

ဒေါ်ကလျာတင်၊ ကြီးစိုးနဲ့ မိလှိုင်တို့ ကားပေါ်တက်ကြသည်။
ခြံရံက ကားစက်နှိုးကာ ကားကို ခြံထဲမှ တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခုအချိန်မှာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နဲ့ ဆိုင်နေပြီ။ သိပ်ကို အရေးကြီးနေပြီ။

ထိပ်ဆုံးခဲခြံနဲ့အနီးဆုံးဖြစ်မည့် (.....) အထူးကုဆေးခန်းသို့ သူ မောင်းလာခဲ့သည်။ Emergency Room မှ တာဝန်ကျဆရာဝန် ဆရာဝန်မများက နေထုကိုစမ်းသပ်ကြပြီး

“အားလုံးပဲ ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ထွက်ပေးကြပါ”

သူတို့ နေထုကို ကုသမှုတွေ စပြီး လုပ်နေကြပြီ။ ခြံရံက သူ့ရသမျှ ဘုရားစာတွေ အကုန်လုံးကို ရွတ်နေမိသည်။

ဒေါ်ကလျာတင်က အခုမှ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့

“အန်တီသမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်၊ သူ... သူ သတိပြန်ရလာမှာပါနော်”

ခြံရံက အကွက်ဝင်လာတုန်း

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တားတာပါ အန်တီရယ်... အခန့်မသင့်ရင် ကလေးရော လူကြီးပါ အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်... အခုတော့ ဘယ်လိုလာမလဲ မသိသေးဘူး”

အဘွားကြီးလည်း သူ့အပြစ်နဲ့သူမို့ ခံတစ်ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး သွားထိုင်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ -

“နေထုမင်းခေါင်ရဲ့ လူနာရှင်တွေ ရှိပါသလား”

သူ့ရှင်တွေ တုန်သွားသည်။ ဒေါ်ကလျာတင်က -

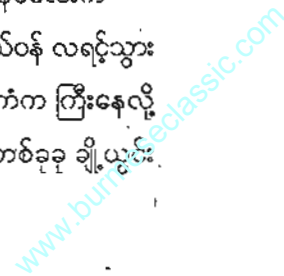
“ရှိပါတယ်ရှင်”

“လူနာ သတိရနေပါပြီ”

“ကလေးရော... အထဲက ကလေးလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင် ဆရာမ”

သူ့ရဲ့ အလောသုံးဆယ်မေးခွန်းကို ဆရာဝန်မလေးက -

“ကလေးက ပျက်ကျမသွားပါဘူး... သူ့ကိုယ်ဝန် လရင့်သွားတာလည်း ပါတယ်... နောက်ပြီး ဒီကလေးရဲ့ ဘုန်းကံက ကြီးနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... ဒါပေမယ့် မွေးလာတဲ့အခါ တစ်ခုခု ချို့ယွင်း

ချင်လည်း ချို့ယွင်းသွားနိုင်တယ် . ဒါကတော့ ကလေးရဲ့ကုသိုလ်ကံ
ပဲ . . အမေ ဖြစ်သူက မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်တဲ့ ကိစ္စကို လုပ်ခဲ့တယ်
လေ . . . အန်တီက သူ့အမေဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်
ပြီး မဖြစ်အောင် တာဝန်ယူပေးပါ”

ဒေါ်ကလျာတင်နဲ့ ဆရာဝန်မလေး ဘာတွေဆက်ပြီး ပြော
နေသလဲဆိုတာ သူ မကြားတော့။

ကလေးလေး အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အူ
မြူးနေရပြီ။

ဒီအခြေအနေလောက်ဆို နေဇာမင်းခေါင် ဆိုတဲ့ . . အသိ
တရားမရှိတဲ့မိန်းမလည်း မှတ်လောက်သားလောက်တော့ ရှိသွားရော
မည်။ စိတ်ထင်တိုင်း ကြံရဲမည် မထင်တော့။

နောက်ဆက်တွဲ သူ ကြားလိုက်တာကတော့ . .

“ဒီကို အချိန်မီရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ . . မဟုတ်
ရင် အမေရော ကလေးပါ ဒုက္ခရောက်တော့မှာ”

သား တာဝန်ကျေပါတယ်နော် အဖေ . . အခုဆို သား လူ့
အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်ပြီ။

အဖေ ပြော . . ပြောနေသလို သားလည်း လူပီသတဲ့ လူတစ်
ယောက် ဖြစ်လာပြီထင်ပါရဲ့။

စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချပြီး နောက်နေ့ညတွေမှာ သူ အိပ်လို့ပျော်
ပါပြီ။

ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ရှိနေသေးတဲ့အတွက် . . ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် မမနေဇာ . .

ဒါမှ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို မွေးပေးနိုင်မှာလေ . .

“အဲဒါကတော့ . . သူ့ဘဝအကျိုးပေးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ သားရယ်”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ခြံရံ့ကို နှစ်သိမ့်စကား ဆိုနေစဉ် ခြူးပွင့်က -

“ကိုကို . . ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား”

ဟု မချိုမချင်မျက်နှာပေးဖြင့် မေးလာသည်။

“ဟင့်အင်း . . ဘာနေလဲဟ”

“ကိုကိုမွေးနေ့လေ . . စိတ်ညစ်တာတွေ၊ စိတ်ပျက်တာတွေခဏ ဘေးဖယ်ထားပြီး မွေးနေ့ပါတီလေး ကျင်းပလိုက်ရအောင် . . . ဘာပဲပြောပြော နောက်ဆုံးတော့ ဒီကလေးလေးကို တို့အစ်ကိုကြီးက ကယ်နိုင်လိုက်ပြီပဲ . . အဲဒီ အောင်မြင်မှုအတွက်လည်း ဂုဏ်ပြုပေးရမှာပေါ့”

♪ Happy Birthday To You...

Happy Birthday To You... ♪

ကိတ်မုန့်ပိုင်းလေးကိုင်ပြီး မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုလာကြတဲ့ ညီလေး ညီမလေးတွေကြောင့် သူ့ရင်မှာ ကြည့်နူး

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

(၁၉)

ခြံရံ့ပြောပြတာတွေ ကြားပြီး အဖေက သုံးသပ်ပါသည်။

“ဖြစ်တည်လာတဲ့ သတ္တဝါတိုင်းမှာ . . သူ့ရဲ့အကြောင်းကံက ပါလာပြီးသားပါ သားရယ် . . သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ဖျက်ချဖျက်ချ . . ကလေးရဲ့ဘုန်းကံက ကြီးလွန်းတော့ ဘယ်ရမလဲလေ . . ကြည့်နေပါ သားရယ် . . ကံကြမ္မာက သူတို့ကို ဘယ်လိုခက်ခဲစိတ်မလဲဆိုတာ”

ဒေါ်ကြည်ဝင်းက အကျိုးကြယ်သီးတစ်နေရင်း

“အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့ ကိုညိုရယ် . . ကလေးလေး အသက်ရှင်နေသေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“သားကတော့ အပြည့်အဝ မပျော်နိုင်သေးဘူး အမေ . . ဒီကလေးလေးက တစ်ခုခုချို့ယွင်းပြီးလည်း မွေးလာနိုင်ဘယ်တဲ့ . . အဲဒါဆို သား ကယ်ထားရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မလဲ . . လူ့ဘဝထဲကို လာလို့တော့ ရပါရဲ့ . . သူ့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ရပါသည်။ ချမ်းမြေ့ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ အပူတွေ များလွန်းတော့ . .
စိတ်ဖိစီးပြီး ကိုယ့်မွေးနေ့ ကိုယ်မေ့နေသည့်အဖြစ်။

မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို မီးမှတ်ပြီး
နောက်မှာတော့ ခြူးပွင့်က -

“ဒီနေ့တော့ ကိုကို့အတွက် အိမ်မှာ အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သား
ဟင်း ချက်ထားတယ် . . ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ ချစ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချို။ ဘယ်လို
လဲ . . ကိုကို့အကြိုက်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ့ညီမလေးက အလိုက်သိလိုက်တာကွာ . . နေဦး ထမင်း
မစားခင် အဖေနဲ့အမေကို ကန်တော့ရဦးမယ်”

ခြံရံနောက်မှာ အငယ်ကိုးယောက်ကပါ ဝိုင်းထိုင်ပြီး ကန်
တော့မလို့ ပြင်ကြသည်။ ခြံရံက လက်အုပ်ကလေးချီကာ အရှေ့မှတိုင်
ပေးသည်။

“အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုရည်စူး၍ ပထမအကြိမ်
မြောက် ကန်တော့ပါသည်”

ထိုခြင်းငါးပါးဖြင့် ဦးတစ်ကြိမ်ချကြသည်။ ဆက်ပြီး ခြံရံက

“ဘဝသံသရာအဆက်ဆက်မှ ယခုအချိန်ထိ ကာယကံ၊ ဝစီ
ကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့သည်ရှိသော် ခွင့်လွှတ်ပါရန်
တောင်းပန်၍ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ကန်တော့ပါသည်”

ဒုတိယအကြိမ် ဦးချကြပါသည်။

“သားတို့ သမီးတို့ကို ဘယ်အချိန်မဆို ဘယ်နေရာမှာမဆို
ဆုံးမသွန်သင်ပေးပါရန် အပ်နှံ၍ တတိယအကြိမ်မြောက် ကန်တော့ပါ
သည်”

တတိယအကြိမ် ဦးချကြသည်။

‘ဂုဏ်၊ တောင်း၊ အပ်’ဆိုတဲ့ ကန်တော့နည်းဟာ အဓိပ္ပာယ်
ပြည့်ဝလွန်းလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ကန်တော့အပ်တဲ့နည်း ဟု ခြံရံ
ထင်သည်။

ဦးညိုနဲ့ဒေါ်ကြည်ဝင်းက ကန်တော့မနေတဲ့ သားသမီး ဆယ်
ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များဝဲကာ ဆုတွေပေးကြသည်။ ဦးညို
က ဆုံးမစကား ပြောသည်မှာ -

“အဖေ့သားသမီး ဆယ်ယောက်မှာ နောင်တစ်ချိန် ဆင်းရဲ
သူ ရှိနိုင်သလို ချမ်းသာတဲ့သူတွေလည်း ရှိလာနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်
ကျရင် အဖေက အခုလိုမျိုးစကား ပြောလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်
အခု . . အားလုံး တစ်ပြေးညီတည်းရှိတုန်းမှာ အဖေ ပြောချင်တယ် . .
မေတ္တာတရားနဲ့ နေပါ . . ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး ထားပါ . . အငြိမ်း
အတေးမထားပါနဲ့၊ ဖြတ်လမ်းက မတက်ချင်ကြနဲ့ . . ရိုးရိုးသားသားနဲ့
ကြိုးစားကြပါ . . တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်ပဲ စားကြရတာလေ . . ခွေ

ကြောင့် လူတွေ လောဘတက်ကြတယ်၊ တချို့ဆို . . မိသားစု မောင်နှမချင်းတောင် သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ် ဖြစ်နေကြတာ . . ကဲ . . . ဘယ်လောက် ကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲ . . သေရင် ကိုယ့်နောက် မပါတာလည်း ဒီငွေပဲ . . ဒါလေးတစ်ခုတော့ အမြဲတမ်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားကြကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“အဖေ . . ငွေဆိုလို့ ပြောရဦးမယ် . . သားကို အလုပ်ထုတ်မယ်လို့ပြောပြီးကတည်းက လစာမထုတ်ပေးတော့ဘူး . . အဲဒါကြောင့် ဒီလ သား အဖေတို့ကို မကန်တော့နိုင်တာပါ”

သူ တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာမို့ . . ခုလိုမျိုး ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာပါ။

သူ့ရဲ့ဝင်ငွေဟာ ဒီအိမ်အတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ ပံ့ပိုးနိုင်မှန်း သူသိတာပေါ့။

“ဒီမယ် . . သား၊ သားကို အဖေ ဘာပြောထားလဲ . . ပိုက်ဆံမရရင် နေပါစေ . . ဒီကလေးလေး အပြင်မရောက်မချင်း သားအလုပ်က မထွက်ရဘူး . . ငွေအတွက် သား စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ . . တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သူတို့ နားလည်လာလိမ့်မယ် . . အဲဒီနေ့ကိုတော့ ငါ့သား စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပေတော့”

“သား . . နားလည်ပါပြီ အဖေ”

“ကဲ . . ကဲ . . အားလုံး ငိုက်ဆာနေကြပြီ . . ထမင်းစားကြရအောင်”

မွေးနေ့မှာ သူက အဖေနဲ့အမေ့ ပန်းကန်ထဲကို . . အသည်းအမြစ်တွေ ထည့်ပေးကာ ဦးချပြီး၊ အငယ်လေးတွေက သူ့ပန်းကန်ထဲကို ဦးချကြသည်။

ဒီလိုနွေးထွေးမှုမျိုးကို ဘယ်လိုစည်းစိမ်နဲ့မှ သူ မလဲနိုင်တာ သေချာနေပါပြီ။

(၂၀)

နောက် ခြောက်လခန့်ကြာသော်

သူဌေးမ ဒီနေ့ ကလေးမွေးပြီဆိုတော့ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား
နေသည်။

ကလေးလေး အခြေအနေကောင်း မကောင်း သူ အရမ်းသိ
ချင်နေသည်။

ထမင်းချိုင့်ပို့တဲ့အချိန်ကျမှ သူ့သွားရမှာဆိုတော့ ဆေးရုံက
ပြန်လာမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ မျှော်နေရတော့သည်။ ဦးမြင့်
ဆွေကို မေးတော့လည်း သူ ဘာမှမသိဘူးတဲ့။

နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာတော့ ကြီးစိုးနဲ့ ထိပ်ထိပ်လေး ပြန်
ဆင်းလာပါသည်။

ထိပ်ထိပ်က သူ့ဆီ ပြေးလာပြီး

“ဦးဦး၊ မောင်လေးက ခြေတိုတိုလေးနဲ့ချစ်စရာကြီး သိလား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၉၁

ထိပ်ထိပ်စကားကို ရုတ်တရက် သူ နားမလည်ပါ။

ကြီးစိုးက မျက်နှာမကောင်းစွာနဲ့ဘဲ သူ့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ
ခေါင်းခါပြနေပြီမို့ -

“သမီးလေး မောလာပြီပေါ့ . . . အယ်နီတို့နဲ့ သွားဆော့လိုက်
ဦးနော် . . . သမီး”

ထိပ်ထိပ်ထွက်သွားတော့မှ ကြီးစိုးက မျက်ရည်လေး ဝဲကာ
ပြောပြလာသည်။

“ကလေးက အသက်တော့ ရှင်ပါရဲ့ . . . ခြေထောက်ကလေး
တစ်ဖက်က ဖူးအထက်က ပြတ်နေတယ် သားရယ် . . . ခြေတိုလေးဖြစ်
နေတာပေါ့ . . . ကြီးစိုးဖြင့် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ဆက်ပြီး မကြည့်ရက်
တော့ဘူး”

ကြီးစိုးစကားကို ကြားပြီး ခဏမှာ ယူကြုံးမရတဲ့စိတ်တွေနဲ့

“သိတယ် . . . ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ကျွန်တော် လိုက်
ပြီးတားပါသေးတယ် . . . အခုတော့ဗျာ . . . ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ကလေး
လေးတစ်ယောက် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးလွှားနိုင်
ပါတော့မလား၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ အမေပဲဗျာ . . . အခု သူ့ကလေး
ကို သူတွေ့ပြီးပြီလား ကြီးစိုး”

ကြီးစိုးက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် -

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“သူ့ယောက်ျား ဆိုတဲ့ဟာကြီးက ကလေးကို နို့ငှားပဲ တိုက်
ခိုင်းပြီး တခြားအခန်းမှာ ခွဲပြီးထားခိုင်းတယ် တော်ရေ. . အံ့ရောပဲ. .
သူ့ဘဝမှာ သူ့မိန်းမက နံပါတ်တစ်ဆိုင်ပဲ. . ဒီကလေးကို မြင်ရင် သူ့
မိန်းမ သေသွားလိမ့်မယ် တဲ့. . တော်ကြာ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလို
စွန့်များ ပစ်ဦးမလား မသိပါဘူး. . ကလေးအပေါ်မှာ နွေးထွေးမှုဆို
တာ တစ်စက်မှမရှိဘူး. . ကလေးက nurse နဲ့ပဲ နေနေရတာ”

ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မှမရှိပါလား။

“ကျွန်တော် သွားကြည့်ချင်တယ် ကြီးဦး. . အခု သွားကြည့်
လို့ရလားဟင်”

“ခဏလေး စောင့်ပါ မောင်ခြံရံရယ်. . ကြီးဦး ထမင်းချိုင့်ယူ
ပြီး ပြန်လိုက်ခဲ့ပါရစေဦး. . တစ်နာရီတော့ စောင့်ကွယ်. . ထိပ်ထိပ်
လေးအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ချင်လို့”

ထိပ်ထိပ်လေးက ကံကောင်းတာလား. . ကံဆိုးတာလား. .
မိဘတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မရပေမဲ့ အထိန်းတော်တွေက သဲသဲ
လှုပ်ချစ်နေကြတာ. . .

ပြီးတော့. . သူ့လို driver တစ်ယောက်က ထိပ်ထိပ်လေးကို
ကိုယ့်ညီမလေးအရင်းလိုမျိုး ချစ်သေးတာပဲ။

လောကကြီးမှာ စိတ်က အရာရာဦးဆောင်တယ်ဆိုတာ. .

အမှန်ပါပဲ။ လူသတ်သမားတွေ ဘာကြောင့် လူသတ်မိသလဲ၊ တခဏ
လေး စိတ်လွတ်သွားရုံနဲ့. . ဒီလိုကြေကွဲစရာအဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်
လာတာ. . .

စိတ်ရိုင်းကလေးကို သတိလေးကပ်ပြီး ချွန်းအုပ်နိုင်မှ ဘဝ
ဘဝတွေ လှကြမှာ. . ငြိမ်းကြမှာ. .

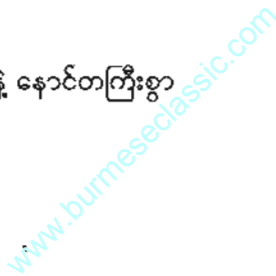
ကြီးပြင်း ရှင်သန်ရာ၊ တည်မီရာ ဝန်းကျင်ကလည်း အရေး
ကြီးတာပဲ။ ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းပေးမယ့်သူ မရှိရင် ဒေဝဒတ်နဲ့ အဇာ
တသတ်လို ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။

သာသနာပြုဖို့ လာတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့
အမေအရင်းရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံမှုကြောင့် အသက်ကလေး
ရှင်သန်ခွင့်ရပေမဲ့ ဒုက္ခိတ လူ့စဉ်မမီတဲ့ဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွား
ရတော့မယ်. .

ပက်ပက်စက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ခင်ဗျားကြီးမျက်နှာကို ကျွန်
တော် လာကြည့်ဦးမယ်။ အခု ကံကြမ္မာက ခင်ဗျားကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ။
ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား ပြုံးနိုင်သေးရဲ့လား။

တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ နောင်တကြီးစွာ
ရပေဦးတော့။

*

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၉၄

အခန်းထဲကို ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး သူဝင်သွားချိန်မှာတော့ နေဇာ
မင်းခေါင်က ကုတင်ပေါ်မှာ သတိကောင်းကောင်းရနေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကလျာတင်က သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ -

“အတော်ပဲ မောင်ခြံရံ့ . . မင်း ဒီမှာ ခဏစောင့်ပေးဦး . . .
အန်တီနဲ့ မောင်ဂုဏ်ရှိန် . . အိမ်ခဏပြန်ပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးမယ် . .
မစိုးလည်း ဒီမှာ ခဏနေခဲ့”

ပြောပြီး သူ့သမက်နဲ့ အတူတူ ပြန်လိုက်သွားခဲ့သည်။ ခြံရံ
က နေဇာအနားကပ်ပြီး မေးသည်။

“မမနေဇာ . . နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား . . ကလေးရော
တွေ့ပြီးပြီလားဟင်”

“အဲဒီကလေးကို နင် သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် မဟုတ်လား . .
နင်ပဲ သွားကြည့်လေ”

နေဇာက ဒေါသမျက်နှာနဲ့ သူ့ကိုရန်တွေ့လာတော့ မီးနေ
သည်ပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အလျော့ပေးကာ အာရုံလွဲလှဲလက်သည်။

“ကလေးလေးကို ကျွန်တော့်အစ်မက နို့တိုက်ချင်လို့တဲ့ . .
သွားခေါ်ပေးပါလား ဆရာမ”

နေဇာ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေစဉ် ဆရာမက ကလေးခေါ်ဖို့
ထွက်သွားလေပြီ။

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၁၉၅

ကဲ . . ဒေါ်နေဇာမင်းခေါင် . . သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရဲရဲကြည့်လိုက်ပါ
ဦး . . ခင်ဗျား သွေးမတက်သွားဖို့ပဲ လိုတာ . .

“ဟဲ့ . . ငါ ကလေးကိုနို့တိုက်မယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”
ခြံရံက ရယ်ကျဲကျဲလှုပ်ကာ

“အဟီး . . မမနေဇာလည်း ကြားဖူးရဲ့သားနဲ့ . . နို့ဦးရည်က
ကလေးတွေအတွက် ဆေးပဲ၊ ရောဂါတွေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်
လေ . . နောက် မတိုက်ရင် နေပါစေ၊ နို့ဦးရည်လေးတော့ တိုက်လိုက်
ပါဗျာ . . သူလည်း အမေနို့လေး သောက်ခွင့်ရသွားတာပေါ့”

ခဏကြာတော့ ဆရာမက ကလေးလေး ချီပြီး ပြန်ဝင်လာ
သည်။

“ဒီမှာ အစ်မ . . အစ်မရဲ့သားလေးက ချစ်စရာ . . တစ်တုံး
တစ်ခဲကြီး၊ သူ့အဖေနဲ့တူတယ် တွေ့လား . . ”

နေဇာက မသိမသာ မျက်လုံးလေးစွေပြီး ကြည့်သည်။
ခဏလေးကြည့်လိုက်ပေမယ့် သူမမျက်နှာမှာ ကျေနပ်သွား
တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမယောက်ျား ဂုဏ်ရှိန်နဲ့တူနေလို့လား . .
ဆရာမလေးက ကလေးကို နေဇာနံဘေးမှာ တစောင်းလေး
ချပေးထားလိုက်သည်။

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၉၆

အမေ့ရင်ငွေ့ကို ကလေးလေးက သိပုံရသည်။ ပါးစပ်လေး တရမ်းရမ်းနဲ့ နို့လိုက်ရှာနေပုံလေးက သနားစရာလေး။

သူ့အိပ်မက်ထဲက ကလေးလေးနဲ့ ဘာလို့ တစ်ပုံစံတည်းတူ နေရတာလဲ။ . .

ဒါ . . . တော်ရုံတိုက်ဆိုင်မှုမှ မဟုတ်တာ . . .

နေဇာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နို့တိုက်နိုင်အောင် တစ်ဖက်ခန်း မှာရှိသည့် ဧည့်သည်ထိုင်ဆိုဖာခုံမှာ သူသွားထိုင်နေမိသည်။

နေဇာက ဆရာမ လာချပေးတဲ့ ကလေးလေးကို နို့တိုက်နေ ရင်း ကလေးလက်ကလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်မိသည်။

ပြီးတော့ . . . တင်ပါးလေးနဲ့ ပေါင်လုံးလေးတွေကို စမ်းရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ . . .

“ဆရာမ . . . ကလေး . . . ကလေးခြေထောက်တစ်ဖက်ရော”

အလန့်တကြား မေးလိုက်တဲ့ နေဇာအသံကြောင့် သူ့ဆက် ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။

ကြီးစိုးက စိုးထိတ်စွာဖြင့်

“မောင်ခြံရံ . . . နေဇာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မင်း တရားခံဖြစ်

တော့မှာပဲ”

သူ လက်ကာပြလိုက်သည်။ ဆရာမလေးက -

အောင် ညဖြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၁၉၇

“စိတ်မူပူပါနဲ့ အစ်မရယ် . . . သူလမ်းလျှောက်တတ်တဲ့အချိန် ကျရင် ခြေတုတပ်ပေးထားလို့ရပါတယ် . . . တံာမှ လျှောက်တွေးမနေ နဲ့နော် . . . တော်ကြာ . . . သွေးတက်လာဦးမယ်”

“ဆရာမ ပြောတာက . . . ဒီကလေး ကြီးလာရင် ခြေတုတစ် ဖက်နဲ့ ချိုင်းထောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရမယ်ပေါ့ . . . ဒီလိုလား”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

ပိုပြီးထူးဆန်းတာက နေဇာဟာ ကလေးမျက်နှာကိုဖိုက်ကြည့် ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေတာပါပဲ။

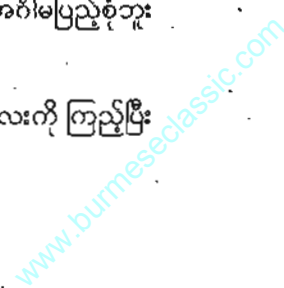
မမနေဇာက အခုမှ မျက်ရည်ကျတာပါဗျာ . . . ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ငိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသနားဘူးဗျ . . . ဒီကလေးက ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲမှာ လာငိုနေတာ . . . တကယ်သနားဖို့ကောင်းတယ်။

ခြံရံက နေဇာအနားမှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး

“မမနေဇာ . . . မတရားဘူးလို့ ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား။ သားသမီး နှစ်ယောက်မှာ သူက ထိပ်ထိပ်လို့ ကိုယ်အင်္ဂါမပြည့်စုံဘူး နေ”

နေဇာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ဒီကလေးလေးကို ကြည့်ပြီး သူမ ငိုချင်နေတာပဲ သိသည်။

အောင် ညဖြာ သို့စာပေ

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၁၉၈

ကလေးက သူ့အမေ ဘာဖြစ်ဖြစ် သိပုံ မပေါ်ပါ။ အမေ့နို့ကို စို့ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေလေပြီ။
ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ အားမွေးထားပါ မမနေဇာ။
ဒီကလေးလေးကြောင့် ခင်ဗျားတို့လင်မယား ဒို့ထက်ပိုပြီး ထိရှရဦးမယ်။ နာကျင်ရဦးမယ်။ ခံစားရဦးမယ်။
'ထိပ်ဆုံးခါခြံကြီးထဲမှာ ကားမောင်းလာတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ နေဇာမင်းခေါင် မျက်ရည်ကျတာ ဒါ ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပဲ။

(၂၁)

ခြံရံက ကားရေဆေးရင်း ခြံထဲမှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ထိပ်ထိပ်လေးကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့အစ်မပြေးနေတာကို ဦးချဲ့လေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ငေးကြည့်နေတဲ့ လမင်းခလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

ကလေးချင်း တူပေမယ့် တစ်ယောက်က ပြေးနိုင်ပြီး တစ်ယောက်က လမ်းလျှောက်ဖို့တောင်မှ အနိုင်နိုင်ပါ။ ရေဆေးနေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး လမင်းခအနားကို သူ့လျှောက်သွားမိသည်။

“သားလေး။ မမနောက်ကို လိုက်ချင်လို့လား”

“လိုက်ချင်တယ်။ ဦးဦး”

“လိုက်ချင်ရင် လိုက်ရမှာပေါ့ကွ။ လာထား”

ခြံရံက ဦးချဲ့လေးကို အရှိန်ဖြင့်တွန်းပေးရင်း ထိပ်ထိပ်နောက်ကို မိအောင်လိုက်ပါသည်။

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၂၀၀

လမင်းခက သဘောတွေကျပြီး ရယ်နေသည်။
ဘယ်ဘဝက ရေစက်လဲတော့ မသိ. . ကလေးနှစ်ယောက်

လုံးက သူ့ကိုတော့ အသေခင်လေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ ဒီဒီအိမ်မှာ မြနေတာပေါ့။

ဆယ်မိနစ်လောက် ဆော့ကစားပြီးတော့ လမင်းခလေးက

သူ့မျက်နှာကို အားနာတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ လှည့်ကြည့်လာပြီး

“ဦးဦး မောနေပြီ၊ သား မဆော့တော့ဘူးနော်. . တော်ပြီ”

အလိုက်သိရာမှာ၊ လိမ္မာရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ ကလေး

လေးပါ။ အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေးမို့ သူ့ရင်ထဲ

မှာ မချီအောင် ခံစားရသည်။

“ဦးဦးလား. . မောမှာ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ဦးဦးက အပြော

ချန်ပီယံကွ. . ဒီလောက်တော့ အပျော့ပဲ”

“သားလည်း ဦးဦးတို့၊ မမတို့လို ပြေးချင်လိုက်တာ. . သား

မှာ. . သားမှာ. . မမလို ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှမရှိတာ”

သူ့ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ

ပြောလာတဲ့ လမင်းခလေးကို သူ့ရင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားရင်း -

“သားခြေထောက်လေးက သိပ်မကောင်းလို့ ခဏဖြုတ်သိမ်း

ထားတာပါ သားရယ်. . သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ဟစ်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ - ၂၀၁

ချလောင်းဆိုပြီး တပ်ပေးလိုက်ရင် သားခြေထောက်လေး ပြန်ကောင်း
သွားမှာ”

“ဦးဦး တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ သားရဲ့. . လူကြီးက လိမ်ပျံ့မလား”

“ဦးဦး”

“ဗျာ”

“သားလေ. . ရွှေရောင်ကြီးနဲ့ဘုရားကို ဖူးချင်တယ်. . သား
ကို လိုက်ပို့ပေးနော်”

ဘုရား. . ဘုရား. . ဒီဒီအိမ်က လူတွေထဲမှာ ဘုရားဖူးချင်လို့

လိုက်ပို့ပေးပါဆိုပြီးပြောတဲ့သူက လမင်းခလေး ဖြစ်နေတာ မထူးဆန်း

ဘူးလား။ ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထသည်အထိ သူခံစားလိုက်ရသည်။

“ပို့ပေးမှာပေါ့ သားရယ်၊ ကြီးစိုးတို့ပါ ခေါ်ပြီးသွားရအောင်

လေ. . သားကို ဘုရားမှာ ဓာတ်လှေကားပေးစီးမယ်နော်”

“ဓာတ်လှေကားဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“ခြေထောက်နဲ့ တက်စရာမလိုဘူးလေ. . သူ့အလိုလို ဟိုး

အမြင့်ကိုတက်သွားတာ၊ သားက အသာလေးထိုင်ပြီးလိုက်သွားရုံပဲ”

“ဦး ပြောတာနဲ့ သားစီးချင်လာပြီ. . မနက်ဖြန်ကျရင် ပို့ပေး

နော်. . မမလည်း လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

သားအသက်ကလေး ပြန်ပေးပါ - ၂၀၂

“မောင်လေးသွားရင် မမ လိုက်မှာပေါ့”

“လိမ္မာလိုက်တာကွာ”

တံငါနားနီး တံငါ တဲ့။ သူနဲ့ပဲ အနေများလို့လား မသိ...
ထိပ်ထိပ်လေး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြောင်းလဲလာပါပြီ။

သူကျေနပ်တာ နောက်တစ်ခုက ထိပ်ထိပ်မှာ အစ်မကြီးဆို တဲ့စိတ် လုံးဝ ဝင်နေပြီ။ သူ့မောင်လေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ကို ချစ်နေတာ။

မောင်လေးက ထိပ်ထိပ်လို မဟုတ်တော့ သနားလိုက်တာ တဲ့လေ...

ခြံထဲကို နေဇာမောင်းလာတဲ့ ကားလေး ဝင်လာသည်။

အမေ ပြန်လာတာတွေ့တော့ လမင်းခလေးက ငှီးချဲလေးကို ကိုယ်တိုင်တွန်းကာ သူ့အမေ ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ သွားပြီး စောင့်နေ သည်။

နေဇာ ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ လမင်းခက ပြုံးပြုံးလေး မေးသည်။

“မာမီ... သားမှာတဲ့ ဘောလုံးပါလာလားဟင်”

နေဇာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“အဲဒီဘောလုံးကို ဘာဖြစ်လို့လို့ချင်တာလဲ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နင်းဆီ - ၂၀၃

နေဇာက မာဆတ်ဆတ်လေး မေးတော့ လမင်းခ မျက်ရည် လေး ဝဲသွားသည်။

“သား ကြီးလာရင် ဘောလုံးကန်ချင်လို့ပါ မာမီ”

“ဘာ”

အသံအကျယ်ကြီး ထွက်သွားပြီး ဒေါသတွေ ထွက်လာတဲ့ နေဇာဟာ အသက်ကို ဝအောင် ရှူသွင်းနေပုံရသည်။

ရင်ဘတ်အစုံက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်လို့ နေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ နေဇာဟာ ရပ်နေရာမှ ဝူးထောက်ပြီး

ပြိုလဲကျသွားပါသည်။ သူ့သားရဲ့ငှီးချဲလေးကို အားပြုကိုင်ထားပြီး ရှိုက် ကြီးတင် ငိုကြွေးပါတော့သည်။

အင်မတန်မှမာကြောတဲ့ မမနေဇာတစ်ယောက်..

ကံကြမ္မာရဲ့ဒဏ်ခတ်တဲ့ အလဲထိုးမှုအောက်မှာ..

မငိုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါလား...

ကိုယ်မြူတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံပဲ ပြန်လာတာပါ...

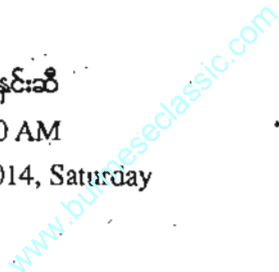
ဆက်ပြီး ငိုဦးပေါ့ မမနေဇာ...

မူပိုင်နင်းဆီ

7;20 AM

23rd, August, 2014, Saturday

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မြတ်ဗုဒ္ဓအိမ်ထောင်ရိုပီးစာအုပ်များ

- ၁။ ပင်လယ်ရေချမ်းငွေမှာခန်း (DVD ဇာတ်ကားကြီး)
 - (နေတိုး၊ သက်မွန်မြင့်-အိရိက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း)
- ၂။ ပူးစာလူးလားဒူးကာလို့မရ(ပွဲဒီယို)
 - (မင်းမော်ကွန်း၊ ရဲအောင်၊ ဗေလှဝ၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ခင်လေးနွယ်၊ အိရိက်တာ ကိုဇော်-အရက်ဦး)
- ၃။ အိရိက်တာ ၂၀၀၉
- ၄။ စပ်မထီဘုံငေါင်
- ၅။ ဇောသုံးဇော(ပွဲဒီယို)
 - (မင်းမော်ကွန်း၊ ရဲအောင်၊ မိမိမြင့်အောင်၊ မေသန်းနု၊ နိဘယ်ကျော်ကျော် အိရိက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း)
- ၆။ တူညီ . . . ဝိုးလ် . . . မိုက် (ပွဲဒီယို)
- ၇။ နောက်ကြည့်အိတ် . . . ဂွေကြည့်လေးသယ်(ပွဲဒီယို)
 - (မင်းမော်ကွန်း၊ မိုးတေဇာ၊ အိရိက်တာ ကိုဇော် - အရက်ဦး)
- ၈။ ရွံ့ရုပ်(ရုပ်ရှင်ကားကြီး)
- ၉။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်ကမ္ဘာခန်းချယ်ရီ (ပွဲဒီယို)
 - (မြင့်မြတ်၊ နဝရတ်၊ မင်းဦး၊ အိရိက်တာ-နေပိုင်)
- ၁၀။ လတ်မှတ်
- ၁၁။ ဝုလင်းကွဲ (ပွဲဒီယို)
 - (မင်းမော်ကွန်း၊ မိုးတေဇာ၊ အိရိက်တာ-နေပိုင်)
- ၁၂။ အားအားယားယား (DVD ဇာတ်ကားကြီး)
 - (ရန်အောင်၊ ရဲအောင်၊ မင်းမော်ကွန်း၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ခင်လေးနွယ်၊

- ၁၃။ ကျွန်တော်နဲ့ဟာသမယ်များ(ပွဲဒီယို)
 - (မင်းမော်ကွန်း၊ မိမိမြင့်အောင်၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ခင်သင်းကြည်၊ အိန္ဒာကျော်စင်၊ အိရိက်တာ - ကုသိုလ်)
- ၁၄။ ဘဝသောင်ယံကမ်းစပ်လှိုင်းထန်
- ၁၅။ ဟိုးတောင်ခြေမှာရောင်နီတွေပျံ့ပြိုလွှာ
- ၁၆။ တောင်ပေါ်မြို့ရဲ့ရုပ်သိမ်းပျို (ပွဲဒီယို)
- ၁၇။ မယားကြီး FC Vs မယားငယ် FC
- ၁၈။ ဘူဇာဟိုတယ်
- ၁၉။ နွေထနောင်းဆောင်းသက်သေ (ပွဲဒီယို)
- ၂၀။ အသိုက်ပြိုငှက်
- ၂၁။ ပိညာဉ်ဆိုတဲ့သိချင်းသံ (ပွဲဒီယို)
 - (မြေတီဦး၊ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်၊ ဝိုင်းဆုခိုင်သိန်း၊ အိရိက်တာ-နေပိုင်)
- ၂၂။ ဝမ်းတွင်းအောင်သွယ်တော် (ပွဲဒီယို)
 - (စည်ဖြိုး၊ စိုးပြည့်သမင်၊ ဗေလှဝ၊ အိရိက်တာ-နေပိုင်)
- ၂၃။ သေတွင်းဝက IVY (အိုင်စီ)
- ၂၄။ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းရဲ့ နံနက်ခင်းနေရောင် (ပွဲဒီယို)
- ၂၅။ ဝေရယ်ညွှန်းစာပွဲ (ပွဲဒီယို) (ဇေရဲထက်၊ နန်းခင်ဇေယျာ၊ မေသန်းနု၊ မေသဉ္ဇာဦး၊ အိရိက်တာ နေပိုင်)
- ၂၆။ ဟိုင်းဝေးလမ်းကလိပ်ပြာဖြူ (ပွဲဒီယို)
 - (မြင့်မြတ်၊ စံရတီမိုးမြင့်၊ အိရိက်တာ သာကြီး)
- ၂၇။ သရာမကြီးလို့ တံဆိပ်လာတောင်နဲ့ (ပွဲဒီယို)
 - (ဇေရဲထက်၊ စံရတီမိုးမြင့်၊ အိရိက်တာ နေပိုင်)